Dick Francis

Bič

Prolog

V noci se mi zdálo, že jedu dostih.

To není nic divného, jel jsem tisíce dostihů.

V tom snu byly překážky, koně, jezdci v pestrobarevných dresech a míle zelené trávy. Davy lidí, růžové ovál-ky obličejů, splývající do nezřetelných růžových skvrn, jak jsem kolem nich cválal přikrčený v sedle, soustředěný na rychlost.

Oválky měly otevřená ústa a já věděl, že křičí, i když jsem je neslyšel.

Křičely moje jméno, chtěly, abych vyhrál.

Vítězství bylo nejdůležitější. Pro vítězství jsem žil. Proto jsem tam byl. Proto jsem se narodil.

Ve snu jsem dostih vyhrál. Křik diváků se změnil v jásot a jásot mě povznesl do výše jako na perutích, jako na oblaku. Mně šlo o vítězství, ne o ten jásot.

Jako již mnohokrát, vzbudil jsem se do tmy. Ve čtyři hodiny ráno.

Ticho. Žádný jásot. Jen ticho.

Ještě jako bych cítil pohyb koně a jezdce, vlnění svalů přecházející oběma napjatými těly, spojující je v jedno tělo. Jako bych ještě cítil třmeny pod nohama, svíral lýtky boky koně, jako bych udržoval rovnováhu, hlavu těsně u natažené hnědé šíje, vlající hřívu v ústech, v rukou otěže.

Pak přišlo druhé probuzení, to skutečné, kdy jsem se poprvé pohnul, otevřel oči a vzpomněl si, že už nikdy nikde žádný dostih nepojedu. Pocit nenávratné ztráty mne pokaždé znovu zaplavil zármutkem. Sen, který se mi zdál, byl snem pro celé muže.

Zdál se mi často.

Pitomost.

Život je přece jiný. Člověk musí odhodit sny, musí se obléct, musí se nějak vypořádat s nadcházejícím dnem.

1

Vytáhl jsem z levého předloktí baterku a vstrčil ji do nabíječky. Uvědomil jsem si to teprve za deset sekund, když se mi přestaly hýbat prsty.

Zvláštní, pomyslel jsem si. Celý postup s nabíjením baterky jsem už dělal tak automaticky, že jsem na to vůbec nemyslel, ani jsem se vlastně nerozhodoval, že to musím udělat, počínal jsem si instinktivně a mechanicky, jako když si člověk čistí zuby. Najednou mi došlo, že se moje podvědomí konečně přizpůsobilo situaci; moje podvědomí vzalo na vědomí, že nemám ruku z kostí, svalů a kůže, ale z kovu a plastické hmoty.

Stáhl jsem si kravatu a pohodil ji na sako položené přes opěradlo koženého čalouněného křesla. S úlevou jsem se protáhl. Byl jsem doma. Naslouchal jsem známému tichu vlastního bytu a jako pokaždé jsem ucítil, jak ze mne příjemně mizí napětí způsobované životem ve vnějším světě.

Můj byt pro mne vlastně znamenal spíš domovský přístav než opravdový domov. Nezařizoval jsem ho postupně, s láskou a péčí, nakoupil jsem všechen nábytek jedno zcela všední odpoledne v jediném obchodě, bez jakéhokoliv vzrušení nebo citů. „Chci tohle... tohle... támhleto... a ještě tohle... dodejte mi to, prosím, po nejdřív.“ Sbírka předmětů se docela dobře sžila a zdomácněla, ale nebylo mezi nimi nic, co bych oplakával, kdybych to ztratil. Možná že jsem tenhle vztah ke svým věcem nacvičil jako sebeobranu, ale to není podstatné.

Spokojeně jsem přecházel po pokoji jen tak v ponožkách a košili. Rozsvítil jsem stolní lampy a zazářilo tlumené světlo. Dobře natrénovaným plácnutím jsem povzbudil k činnosti televizor, pak jsem si nalil skleničku skotské a rozhodl se, že nádobí od předchozího dne mýt nebudu. V lednici jsem měl bifteky a v bance peníze, tak co, člověk přece nemusí za každou cenu mít nějaký životní cíl.

V té době jsem skoro všechno dělal jen jednou rukou, bylo to rychlejší. Moje neobyčejně umná umělá ruka pracovala jen díky selenoidům a jakýmsi tajemným elektrickým impulsům vysílaným z pahýlu mého předloktí. Prsty se rozvíraly a svíraly do pevného, tvrdého úchopu, ale vždycky jim to chvíli trvalo. Ruka ale vypadala jako živá, často se stalo, že si lidé ani nevšimli, že je to protéza. Měla naznačené nehty a pod kůží z plastické hmoty jako by se rýsovaly šlachy a modravé žíly. Když jsem byl sám, zřídka jsem ji používal, ale nerad jsem ji odkládal, s ní jsem se cítil líp.

Nachystal jsem se na onen večer jako na každý jiný. Na pohovce, nohy nahoře, přikrčená kolena, v ruce baňatou skleničku s whisky, spokojený s pestrým životem zprostředkovaným malou obrazovkou. Když mě uprostřed televizní komedie vyrušil zvonek u dveří, nebyl jsem rád.

Neochotně, bez zvědavosti jsem vstal, odložil skleničku, nahmatal v kapse saka rezervní baterku, kterou jsem vždycky nosil s sebou, a zastrčil jsem ji do příslušného otvoru v protéze. Pak jsem si zapnul manžetu u košile a šel se do haly podívat kukátkem na chodbu.

Za dveřmi mě nečekalo nic zlého, leda by se zlo vtělilo do paní středního věku s modrým šátkem na hlavě. Otevřel jsem dveře a zdvořile pozdravil. „Dobrý večer, co si prosím přejete?“

„Side, můžu jít dál?“ zeptala se.

Zadíval jsem se na ni, nepřipadala mi povědomá. Byl jsem ale zvyklý, že mě lidé oslovovali Side a já je neznal, považoval jsem to dokonce za kompliment.

Zpod šátku vykukovaly tvrdé černé kudrny a oči měla žena schované za tmavými brýlemi. Temně červená rtěnka přitahovala pohled na ústa. Byla rozpačitá a nesvá, jako by se v tom světlehnědém plášti do deště třásla. Očekávala, že ji poznám, ale já si uvědomil, kdo je, teprve když se neklidně ohlédla přes rameno a zahlédl jsem proti světlu její profil.

Váhavě a nevěřícně jsem se zeptal: „Je to Rosemary?“

„Prosím tě, musím s tebou mluvit.“ Protáhla se kolem mne, jak jsem pootevřel dveře.

„Tak pojď dál.“

Když jsem za ní zavíral, stála už před zrcadlem v hale a snažila se rozvázat šátek.

„Bože, já vypadám!“

Ruce se jí třásly tak, že nemohla rozvázat uzel. Nakonec netrpělivě sáhla za hlavu, vzala šátek za zadní cíp a přetáhla ho dopředu se vším všudy, i s černými kudrnami, a roztřásla si povědomé kaštanové vlasy. Rosemary Casparová. Již patnáct let jsme si říkali křestními jmény.

„Bože,“ vzdychla znovu, zastrčila tmavé brýle do kabelky a setřela si křiklavě červenou rtěnku. „Já prostě musela za tebou přijít. Musela jsem.“

Díval jsem se, jak se jí třesou ruce, poslouchal, jak se jí chvěje hlas. Kolik lidí už za mnou přišlo v takovém stavu od té doby, co jsem si jako zaměstnání zvolil luštění hlavolamů a řešení strastí cizích lidí.

„Pojď se něčeho napít,“ pobídl jsem ji. Jistě to očekávala i potřebovala. V duchu jsem si povzdechl nad troskami klidného večera. „Dáš si whisky nebo gin?“

„Gin s tonikem... cokoliv.“

Nesvlékla si ani kabát, šla za mnou do pokoje a sedla si rychle na pohovku, jako by se jí podlamovala kolena. Zadíval jsem se do jejích prázdných očí a vypnul rozesmátý televizor. Pak jsem jí nalil uklidňující dávku zhouby řidičů.

„Tady máš. V čem je problém?“ zeptal jsem se.

„Problém! To je víc než problém!“ vybuchla rozhořčeně.

Vzal jsem svoji skleničku a šel si sednout do křesla proti Rosemary.

„Zahlídl jsem tě dnes z dálky na dostizích. To už ten problém existoval, nebo ne?“

Zhluboka se napila. „Jo, to tedy existoval, a jak. Co si prosím tě myslíš, proč bych takhle lítala po noci a hledala ten tvůj pitomý kvartýr namaškařená v bláznivý paruce, kdybych s tebou mohla mluvit veřejně na závodišti?“

„Tak proč?“

„Protože poslední člověk s kterým bych si přála, aby mě lidi viděli, je Sid Halley.“

Kdysi jsem několikrát jel pro jejího muže, když jsem byl ještě žokej a měl jsem váhu na rovinové dostihy, než jsem začal jezdit steeply. Teprve později přišly úspěchy, sláva, pády, rozdrcená ruka... všechno. Se Sidem Halleym, bývalým žokejem, mohla mluvit veřejně kdykoliv a kdekoliv. Za Sidem Halleym, který se před krátkou dobou změnil ve všeúčelového soukromého detektiva, se musela plížit v noci a se strachem.

Odhadoval jsem, že jí může být tak asi čtyřicet pět let. Nikdy jsem si ji vlastně důkladně neprohlédl pořádně, zblízka. Měl jsem ji v paměti jako štíhlou a elegantní ženu. Ted jsem viděl mírně skleslé obočí a víčka, malou jizvičku na bradě a jemné chmýří na obrysu tváří. To vše byly nové poznatky.

Náhle vzhlédla a zadívala se na mne, také jako by mne viděla poprvé. Pro ni musel nový.pohled na mne znamenat mnohem radikálnější změnu starých představ. Už jsem nebyl mladík, kterému kdysi trochu úsečně dávala příkazy, byl jsem dospělý mužský, ké kterému se uchýlila v nesnázích. Už jsem si zvykl na to, jak mne moji staří známí najednou viděli v novém světle, poznalo se to na nich, náš vztah vždycky ztratil bezprostřednost a lehkost, někdy mi to bylo trochu líto, ale nemohl jsem na tom nic změnit.

„Všichni říkají:..“ začala váhavě. „Totiž... letos co chvíli slýchám...,“ odkašlala si. „Povídá se o tobě, že jsi dobrý, jako doopravdy dobrý... na takovýhle záležitosti. Jenže teď nevim... když už jsem tady... nějak se mi nezdá... totiž... jsi přece především žokej.“

„Byl jsem žokej,“ opravil jsem ji suše.

Nejistě se zadívala na moji levou ruku, ale nic neřekla. Celou tu historii samozřejmě znala. V dostihovém světě už ta záležitost patřila do daleké minulosti.

„Proč mi neřekneš přímo, co potřebuješ? Pokud nebude v mých silách, abych ti pomohl, tak ti to otevřeně povím.“ Představa, že bych jí opravdu neuměl pomoct, ji znovu rozčilila. Znovu se roztřásla.

„Já za nikým jiným nemůžu, nikoho neznám. Já ti prostě musím věřit... musím... musím věřit, že jsi tak dobrý, jak všichni tvrdí.“

„Nejsem superman,“ bránil jsem se. „Jen tak tu a tam něco očichám a prohrabu.“

„Ach ne!... Ach bože...“ Hrana skleničky jí zvonila o zuby, jak dopíjela zbytky ginu. „Já prostě doufám...“

„Sundej si kabát,“ poradil jsem jí vemlouvavým hlasem. „A dej si ještě jednu skleničku. Sedni si pohodlně, opři se pořádně a vyprávěj od začátku.“

Vstála jako hypnotizovaná, rozepnula knoflíky, shodila plášť a zase se posadila.

„To nemá žádný začátek.“

Vzala si ode mne plnou skleničku a přitiskla ji k tělu. Na finanční potíže nevypadala: smetanově bílá hedvábná halenka, rezavě hnědý mohérový svetr, černá, dokonale ušitá sukně, kolem krku těžký zlatý řetěz.

„Georg šel na večeři,“ vysvětlovala. „Spíme dnes v Londýně... myslí, že jsem šla do biografu.“

Její muž Georg, bez e na konci, byl jedním ze tří nejuznávanějších trenérů z celé Anglie a jedním z deseti nejlepších na světě. Klaněli se před ním na všech závodištích od Hongkongu až po Kentucky. V Newmarketu, kde bydlel, byl králem. Nikdo se nedivil, když jeho koně vyhráli Derby, Arc de Triumph nebo Washington International. Rok co rok proudili do jeho stájí nejlepší plnokrevníci ze všech koutů světa. Byla čest mít koně v jeho stájích, odlesk slávy trenéra pak dopadal i na majitele. Georg Caspar si mohl dovolit odmítnout kteréhokoliv zákazníka a kteréhokoliv koně... Prý zřídkakdy odmítal ženy. Pokud se Rosemaryin problém týkal této záležitosti, těžko bych jí pomohl.

„Nesmí se dozvědět, že jsem tu byla,“ řekla rozčileně. „Musíš mi slíbit, že mu to neřekneš.“

„Mohu ti to slíbit jen prozatímně.“

„To mi nestačí.“

„Musí ti to stačit.“

„Počkej, pochopíš... uznáš sám...,“ napila se. „Byl by nerad, že ti to povídám, ale má hrozný strach.“

„Kdo, Georg?“

„Jistěže Georg. O kom myslíš, že mluvím? Prosím tě, neptej se tak pitomě. Pro koho jiného myslíš, že bych sem chodila takhle namaškařená, pro koho bych takhle riskovala?“ Mluvila tak ostře, až ji to samotnou zarazilo.

Zhluboka se nadechla a začala znovu: „Co si myslíš o Gleanerovi?“

„No... bylo to jistě zklamání.“

„Byla to katastrofa, to je ti přece jasný.“

„To se někdy stává.“

„Ne, tohle se nestává. Byl to jeden z nejlepších dvouletků, co Georg měl. Vyhrál s fantastickou převahou tři dostihy pro dvouletky. Celou zimu se s ním počítalo úplně samozřejmě jako s jasným favoritem pro Guineas i Derby. Všichni říkali, že je absolutní jednička, že je vynikající.“

„Jistě, na to se pamatuji.“

„No vidíš, a jak to dopadlo? Guineas běžel vloni na jaře. Zvadnul. Úplně odpadl. A na Derby jsme samozřejmě mohli klidně zapomenout.“

„Byla to smůla.“

Sevřela rty a dopáleně se na mě podívala. „No a co Zingaloo?“ řekla potom. „To byla taky jen smůla? Dvě nejlepší hříbata v Anglii, obě ve dvou letech ohromný, obě u nás. A ve třech letech si ty koně nevyjeli ani pětník. Stáli v boxech, vypadali úplně v pořádku, a nudili se k smrti, nebyli k ničemu.“

„Uznávám, že to bylo překvapující a zvláštní,“ řekl jsem bez přesvědčení. Zklamat se v koni je tak běžné jako v neděli zmoknout.

„A co Bethesda? Rok předtím?“ zuřivě, upřeně se na mě dívala. „Nejlepší dvouletá klisna. Celý měsíce platila za favoritku pro Oaks. Byla ohromná. Když šla ke startu, vypadala skvěle, a nakonec přišla až desátá. No uznej, desátá!“

„Georg je ale jistě všechny nechal řádně prohlédnout,“ namítl jsem mírně.

„To taky udělal. Veterináři se nám tam pletli pod nohama jak blbý celý týdny. Dopingový testy. Všechno možný. A všechno negativní. Tři skvělí koně, a byli k ničemu. To nevysvětlíš. To prostě nejde.“

V duchu jsem si povzdechl. Co mi vyprávěla, znělo jako běžná zkazka ze života trenéra dostihových koní, která si nezasloužila kradmé, melodramatické noční návštěvy a přestrojení.

Pak jakoby nic spustila bombu. „Teď jde o Tri-Nitra.“

Nechtě jsem slyšitelně zalapal po dechu. Ve všech novinách se na dostihové stránce vytrvale objevovaly celé dlouhé sloupce o Tri-Nitrovi, slaveném jako nejlepší dvouletý hřebeček po celých desetiletích. Považovalo se skoro za samozřejmé, že v létě bude bez konkurence. V září jsem ho viděl vyhrát v Newmarketu Middle Park v rekorním tempu, v duchu jsem ho měl před očima, jak se řítí tryskem po turfu neuvěřitelnou rychlostí.

„Guineas se běží už za dva týdny,“ řekla Rosemary. „Přesně ode dneška za čtrnáct dní. Co když se něco stane..., co když to zase tak dopadne... v co když selže, jako ty ostatní...?“

Znovu se roztřásla. Jakmile jsem otevřel ústa, abych promluvil, rychle zase spustila, vysokým, vzrušeným hlasem. „Mohla jsem se utrhnout jedině dneska..., dnes večer jsem měla jedinou šanci..., kdyby to Georg tušil, tak by zuřil. Tvrdí, že se koni nemůže nic stát, že se k němu nikdo nemůže dostat, že zařídil dokonalý bezpečnostní opatření. Přitom má ale strach, to je mi jasný. Je podrážděný a pořád v napětí. Navrhla jsem mu, aby tě pověřil střežením Tri-Nitra. Byl hned vzteky bez sebe. Nevím proč, nikdy jsem ho neviděla takhle zuřit. Nikdy jsem nezažila, aby takhle vyváděl.“

„Rosemary...,“• vrtěl jsem hlavou.

„Ne, poslouchej mě,“ vskočila mi do řeči. „Chci od tebe, aby ses postaral o to, aby se Tri-Nitrovi do Guineas nic nestalo. Víc nic.“ :

„Všechno...“

„Nemá smysl si dodatečně vyčítat..., kdyby se někdo o něco pokusil..., pak bych si vyčítala, že jsem ti neřekla. To bych nepřežila. Musela jsem za tebou jít. Musela. Slib mi, že to vezmeš. Řekni si, co chceš, všechno zaplatím.“

„Nejde o peníze,“ brzdil jsem ji. „Pochop... nemohu přece hlídat Tri-Nitra bez Georgova vědomí a souhlasu. To prostě nejde!“

„Ty to svedeš. Určitě to dokážeš. Už jsi vyřešil spoustu věcí, o kterých lidi říkali, že vyřešit nejdou. Musela jsem za tebou přijít. Já to prostě nevydržím... Georg to nevydrží..., kdyby se to mělo opakovat už třetí sezónu... Tri-Nitro prostě musí vyhrát. Musíš se postarat o to, aby se nic nestalo. Musíš!“

Třásla se víc než dřív a byla na nejlepší cestě propadnout hysterii. Spíš abych ji uklidnil, než že bych opravdu v té věci chtěl něco dělat, jsem nakonec řekl: „Tak tedy dobře, Rosemary, já se o to pokusím.“

„Musí vyhrát!“

„Nevidím žádný důvod, proč by neměl,“ utěšoval jsem ji. Neomylně v mém hlase zaslechla podtón shovívavosti a skepse, vyjadřující nedůvěru k jejím obavám, jistě je považuji jen za fantastické nápady hysterické ženské. Sám jsem si potom ten podtón uvědomil a viděl jsem jeho odraz v jejích očích, nebylo mi to milé.

„Ach bože, proč jsem sem chodila, je to ztráta času, co?“ řekla hořce a vstala. „Jsi stejně pitomý jako ostatní chlapi. Nejspíš máte všichni mozek v klimakteriu...“

„Nemáš pravdu, přece jsem ti řekl, že se o něco pokusím.“

„Jo.“ To slovo znělo trpce a výsměšně. Živila v sobě vztek z potřeby uspořádat pořádnou scénu. Hodila po mně skleničku, místo aby mi ji podala. Nestačil jsem skleničku chytit, spadla na okraj stolku a rozbila se.

Zadívala se na lesklé střepy a pokusila se zkrotit tu naježenou fúrii, která v ní zuřila. „Odpusť,“ řekla krátce. „To nic.“

„Jsem přetažená.“

„Jistě.“

„Musím jít do toho biografu, Georg se mě pak zeptá...“ Vklouzla do pláště a topornými kroky došla ke dveřím. Stále se ještě třásla rozčilením. „Neměla jsem sem chodit. Ale já myslela...“

„Rosemary,“ řekl jsem suše, „když řeknu, že se o něco pokusím, tak se pokusím.“

„Nemáš představu, jaké to je...“

Doprovázel jsem ji do haly a cítil, jak z ní vyzařuje tříštivé zoufalství, jako by rozvířovalo vzduch kolem nás. Zdvihla ze stolku černou paruku a nasadila si ji na hlavu. Zastrkávala pod ni praménky hnědých vlasů bezohledně a nelítostně, byla znechucená sama sebou, svým přestrojením i mnou. Byla znechucená návštěvou u mne, tím, že lhala Georgovi, že to celé podnikla tak nedůstojně,

pokradmu. Nanesla si na rty zbytečně silnou vrstvu křiklavé rtěnky, jako by se trestala. Pak si vzteklým trhnutím utáhla šátek a začala šmátrat v kabelce po tmavých brýlích.

Mlčky jsem se na ní díval.

„Převlíkla jsem se na záchodě v podzemce," řekla. „Je mi to všechno odporný. Nikdo mě tu ale nesmí vidět, až půjdu pryč. Něco se určitě děje. Vím to. A Georg má strach..."

Stála u dveří a čekala, až jí otevřu. Štíhlá, elegantní žena, která udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby se zhyzdila. Napadlo mě, že žádná žena by si takhle nepočínala, kdyby k tomu neměla pádný důvod, jakému musí ustoupit i sebeúcta. Protože mne znala tolik let ve zcela jiné roli, nedokázal jsem jí pomoct, zmírnit její strach. V minulosti byla ona tím, kdo dává příkazy, a já ve svých šestnácti letech s respektem plnil každé její přání. Ten večer bych pro ni byl udělal víc, kdybych jí mohl dát teplo přátelství, kdybych ji i rozplakal. Byla ale mezi námi přehrada, kterou jsem nedokázal odbourat.

„Neměla jsem sem chodit, to je mi teď jasný."

„Chceš vůbec... mám se do toho pustit?"

Obličej se jí křečovitě stáhl. „Bože... ano, chci! Byla jsem ale pitomá. Namlouvala jsem si... tys přece jen žokej a nic jinýho."

Otevřel jsem dveře.

„Přál bych si jím být," řekl jsem lehce.

Nepřítomně se na mě podívala. Duchem už byla na zpáteční cestě, v biografu, myslela na to, co řekne Georgovi.

„Nejsem blázen," obrátila se ke mně.

Pak se otočila na patě a odešla bez jediného ohlédnutí. Díval jsem se za ní, jak dochází ke schodům a pak mizí z dohledu. Zavřel jsem dveře a vrátil se do obývacího pokoje s pocitem, že jsem se neosvědčil, že jsem selhal. Vzduch v pokoji jako by se ještě chvěl jejím rozčilením.

Sehnul jsem se a sebral ze země několik větších střepů. Drobných úlomků skla bylo ale na koberci pro líného člověka příliš mnoho, takže jsem si raději zašel do kuchyně pro smetáček a lopatku.

Lopatku jsem snadno udržel v levé ruce. Stačilo dát příkaz neexistujícímu zápěstí, aby se prohnulo hřbetem ruky vzhůru a prsty protézy se rozevřely. Když jsem pak přikázal ztracené ruce, aby se ohnula dolů, prsty se sevřely. Mezi příkazem a elektrickou odpovědí v mechanismu protézy vždy uplynuly tak dvě vteřiny. To bylo nejobtížnější, naučit se počítat s tímhle zpožděním.

Prsty samozřejmě nemohly vnímat sílu úchopu. Odborníci, kteří mi umělou ruku připravovali, mě poučili, že pravého mistrovství dosáhnu tehdy, naučím-li se protézou úspěšně sbírat vajíčka. Během výcviku jsem jich hodně rozbil. Od té doby jsem už zničil jen jednu žárovku a rozmačkal na placku balíček cigaret, to ale bylo z roztržitosti. Říkám to na vysvětlení, proč ten zázrak protetické vědy používám, jen když musím.

Vyhodil jsem střepy do koše na odpadky a zapnul znovu televizor. Už bylo po komedii. Z detektivky mě vyrušovaly myšlenky na Rosemary. S povzdechem jsem tedy zase televizi zavřel a šel si udělat biftek. Když jsem dojedl, zavolal jsem Bobbymu Unwinovi z deníku Planeta.

„Informace nepodávám zdarma," spustil, jakmile slyšel, kdo volá.

„Za co?"

„Za příležitostnou protislužbu."

„Dobře."

„Tak o co ti jde?"

„Poslyš, ty jsi měl ve vaší sobotní barevné příloze asi tak před dvěma měsíci dlouhý článek o Georgu Cas-parovi. Několik stránek toho bylo."

„Jo. Zvláštní reportáž. Hloubková analýza úspěchu. Je to seriál. Planeta vyjde vždycky jednou za měsíc s článkem o leteckých akrobatech, finančních magnátech, hvězdách pop-music, prostě o všech možných veličinách. Osobnost pod drobnohledem. Vylezou z toho vždycky frázovité sračky o hovnu."

„Jsi v horizontální poloze?" zeptal jsem se.

Do chvilky ticha zazněl tlumený ženský smích.

„Jdi s těma tvejma intuicema do betléma," řekl Bobby. „Jak jsi na to přišel?"

„To je bledá závist." Zeptal jsem se ho ale jen proto, abych nenápadně zjistil, jestli je sám. „Budeš zítra v Kemptonu?"

„Počítám že jo."

„Prosím tě, mohl bys s sebou vzít jeden výtisk té přílohy? Koupím ti láhev podle tvého vlastního výběru."

„Ale, ale, to se mi líbí. To beru."

Bez dalších řečí položil sluchátko. Já strávil zbytek večera studiem ročenek rovinových dostihů, kde jsem sledoval výsledky Bethesdy, Gleanera, Zingaloo a Tri-Nitra. Nic jsem nevymyslel.

2

V poslední době jsem si navykl chodit každý čtvrtek na oběd se svým tchánem. Vlastně se svým bývalým tchánem. Admirál (ve výslužbě) Charles Roland, otec mého největšího fiaska. Věnoval jsem jeho dceři Jenny všechnu oddanost, které jsem byl schopen, ale odepřel jsem jí to jediné, co si nakonec přála; nebyl jsem ochoten vzdát se dostihů. Byli jsme spolu pět let. Dva roky štěstí, dva roky hádek, a rok trpkosti. Zbyly jen svědící, nedohojené jizvy. Ty jizvy a přátelství s jejím otcem, obtížně navázané a pro mě velmi drahé, byly to jediné, co jsem z trosek zachránil.

Setkávali jsme se s Charlesem jednou týdně nahoře v baru v hotelu Cavendish. Před Charlesem stál růžový džin a přede mnou whisky s vodou na úhledném prostírání, miska se slanými oříšky po ruce.

„Jenny přijede na tuhle sobotu a neděli do Aynsfor-du," ohlásil.

Aynsford byl jeho dům v Oxfordshiru. Do Londýna jezdil každý čtvrtek za obchodními záležitostmi. Dojížděl rollsem.

„Byl bych rád, kdybys také přijel," dodal.

Zadíval jsem se na jeho hezký, důstojný obličej a poslouchal pomalý, nezaujatý hlas. Uměl být diplomat a měl šarm, dokázal ale také člověka prošpikovat jako laserem skrz naskrz. Za jeho prozíravost a moudrost bych

vsadil hlavu, ale za jeho ochotu mít slitování ani zlámanou grešli.

Klidně, bez vzrušení jsem odpověděl: „Nepojedu tam, aby se na mne utrhovala.“

„Souhlasila s tím, abych tě pozval.“

„To nevěřím.“

Zadíval se s podezřelým soustředěním do skleničky. Dlouholetá zkušenost mě poučila, že kdykoliv chtěl ode mne něco nepopulárního, tak se na člověka vůbec nepodíval. Pak vždycky přišla pauza, než se odhodlal zapálit doutnák. Tentokrát byla pauza zvlášť dlouhá, a to se mi nelíbilo. Konečně spustil: „Obávám se, že se Jenny dostala do velmi svízelné situace.“

Upřeně jsem se na něho díval, ale on ani nevzhlédl.

„Charlesi,“ bránil jsem se zoufale, „přece ode mne nechceš... Víš přece, jak teď se mnou jedná.“

„Však ty jí to spravedlivě odvádíš, pokud vím.“

„Dobře, ale uznej, že nikdo se zdravým rozumem nevleze jen tak do tygří klece.“

Krátce se na mne podíval a zacukalo mu ve rtech. No možná že jsem nepoužil nejlepší příměr o jeho krásné, milované dceři.

„Vzpomínám si, Side, že jsi do tygřích klecí vlezl už mnohokrát.“

„Tak tedy k tygřici,“ opravil jsem se s úsměvem.

Ihned mne chytil za slovo. „Takže přijedeš!“

„Ne... jsou věci... tohle je opravdu příliš.“

Vzdychl a opřel se o křeslo. Díval se na mne přes okraj skleničky s džinem. Ten nic neříkající pohled se mi moc nelíbil, bylo jasné, že usilovně kombinuje.

„Co říkáš doverskému platýzu?“ zeptal se lehce. „Mám zavolat číšníka? Mohli bychom se pomalu najíst, co myslíš?“

Objednal' dvakrát platýze, už ze zvyku chtěl vykostěného. Teď už jsem dokázal jíst na veřejnosti bez obtíží, ale byla doba, dlouhá, nepříjemná, trapná doba, kdy jsem ještě měl vlastní ruku, znetvořenou a k nepotřebě. Schovával jsem ji v kapse, protože jsem se za ni styděl. Když jsem si konečně zvykl, že takovou ruku mám, přišel jsem o ni dočista. Takový je život. Člověk vyhrává a prohrává, a když zachrání z popeliště aspoň nitku sebeúcty, postačí to, aby vydržel žít dál.

Číšník nám přišel oznámit, že stůl bude připravený za deset minut. Pak zase odkráčel, v tmavém smokinku, šedé hedvábné kravatě, pod paží jídelní lístek a objed-návací blok. Charles se podíval na hodinky a pak se rozhlédl po veliké, světlé, tiché místnosti, kde seděly v křeslech podobné páry jako my a řešily problémy dnešního světa.

„Jedeš zítra do Kemptonu?“ zeptal se.

Přikývl jsem. „První dostih se běží v půl třetí.“

„Pracuješ na něčem?“ zeptal se překvapivě zpříma.

„Do Aynsfordu nepojedu,“ dodal jsem. „Dokud tam je Jenny, tak tam nejedu.“

Po krátké odmlce řekl: „Byl bych rád, kdybys přijel, Side.“

Podíval jsem se na něho. Sledoval očima nápojového číšníka, nesoucího pití na vzdálený konec místnosti jednomu z hostí. Charlesovi trvalo dlouho, než si připravil další proslov.

Odkašlal si a prohlásil do prázdna: „Jenny půjčila peníze... a propůjčila jméno... jednomu poněkud pochybnému podniku, jak se zdá.“

„Cože?“

Podezřele rychle se na mě podíval, ale než stačil promluvit, řekl jsem: „Ne, když provedla tohle, dokážeš ji z toho dostat sám, na to stačíš.“

„Propůjčila samozřejmě tvoje jméno,“ dodal Charles. „Jennifer Halleyova.“

Cítil jsem, jak se smyčka utahuje. Charles se mi pečlivě díval do očí a nepatrně si oddechl, jako by se zbavil nějaké tajné obavy. Bohužel to se mnou příliš dobře umí, pomyslil jsem si trpce.

„Zalíbil se jí jeden muž... mně nebyl příliš sympatický, ovšem tys mi ze začátku taky nepadl do oka... a právě že jsem se tehdy tak zmýlil, jsem teď opatrnější ve svých soudech. Jsem v nevýhodě, nevěřím už na první dojem a ve svůj vlastní instinkt.“ '

Snědl jsem oříšek. Neměl mne tehdy rád, protože jsem byl profesionální žokej, nebyl jsem pro jeho dceru dost dobrý. Já ho neměl rád, protože jsem ho považoval za intelektuálního i společenského snoba. Zvláštní, teď si ho vážím ze všech lidí na světě nejvíc.

Pokračoval: „Ten člověk ji přemluvil, aby se s ním pustila do jakéhosi obchodu se zásilkami na dobírku, na písemnou objednávku... na první pohled se to zdálo zcela v pořádku a dokonce záslužné. Chtěli údajně získat peníze na dobročinné účely... znáš to. Jako se třeba prodávají vánoční pohlednice... jenže v tomto případě nabízeli voskovou polituru na starožitný nábytek. Vybízeli zákazníky, aby si zakoupili drahou polituru a tím podpořili dobrou věc.“

Zasmušile se na mě podíval. Já čekal, iluze jsem si nedělal žádné.

„Objednávky se jen hrnuly,“ pokračoval. „A s nimi i peníze, samozřejmě. Jenny s nějakou přítelkyní pilně rozesílaly polituru.“

„... kterou Jenny předem koupila za hotové ze svého, že?“

Charles si povzdechl. „Tobě to člověk ani nemusí vykládat.“

„... a Jenny taky platila poštovné, reklamu a všechny tiskoviny, co?“

Přikývl. „Všechny příjmy ukládala na zvláštní konto se jménem toho dobročinného účelu. Konto někdo vybral, ten pán zmizel, a ta dobročinná organizace vůbec neexistovala, jak se pak ukázalo.“

Zasmušile jsem se na něho díval.

„Jak si teď stojí Jenny?“ zeptal jsem se.

„Obávám se, že velice špatně. Možná že ji budou stíhat. Všechno podpisovala ona, ten chlap nic.“

Chyběla mi slova. Charles viděl, jak se tvářím, jak mlčím, a soucitně pokýval hlavou.

„Zachovala se neobyčejně bláhově,“ řekl.

„Tos ji nedokázal zarazit? Nemohls ji varovat?“

Lítostivě pokrčil rameny. „Já se o té věci dozvěděl teprve včera, když přijela celá vyděšená do Aynsfordu. Podnikala všechno ze svého bytu v Oxfordu.“

Šli jsme k obědu. Ani si nepamatuji, jestli mi tehdy ten platýz vůbec chutnal.

„Ten člověk se jmenuje Nicolas Ashe," řekl Charles, když jsme dospěli ke kávě. „Alespoň pod tím jménem vystupuje." Krátce se odmlčel. „Můj právník říká, že bude asi zapotřebí toho chlapa najít."

Jel jsem do Kemptonu po paměti, úplně automaticky, myslel jsem na Jenny.

Pochopil jsem, že rozvodem se pro mne nic nezměnilo. Úřední akt, který nás čistým řezem oddělil. Určitě to nebyl žádný životní předěl. K jednání jsme se ani nemuseli osobně dostavit (žádné děti, žádné alimentační spory, žádná naděje na smíření, manželství rozvedeno, další prosím). Legalizace našeho rozchodu neotevřela dveře do nového života a svobody. Aby se člověk vzpamatoval z citového rozvratu, na to bylo třeba času, mnoho času, doklad o rozvodu účinkoval méně než aspirin.

Jak jsme k sobě kdysi s radostí a vášní lnuli, mohli jsme si teď málem vyškrábat oči, když jsme se náhodně setkali. Osm let jsem Jenny miloval, ztrácel a oplakával. Ačkoliv jsem si přál, aby moje city k ní zemřely, dny lhostejnosti byly ještě daleko.

Pomohu-li jí z nesnází, bude mne za to ještě nenávidět. Nepomohu-li jí, budu se nenávidět sám. V duchu jsem si v zoufalém a bezmocném vzteku opakoval: proč, ach proč se jen ta husa zachovala tak slabomyslně.

V Kemptonu byla docela slušná návštěva, uvážíme-li, že byl všední dubnový den. Litoval jsem již po několikáté, že čím je anglické závodiště blíže k Londýnu, tím méně publika se tam obtěžuje vyrazit. Obyvatelé velkoměsta sice často holdují hazardu, ale neholdují čerstvému vzduchu a koním. Birmingham a Manchester kdysi přišly o závodiště pro nezájem publika, Liverpool přežíval jen díky Velké národní. Jen na venkově člověk ještě viděl vyprodané tribuny praskající ve švech. Bující rostliny vyrůstající z prastarých kořenů.

Před vážnicí stál obvyklý dav, známé tváře, známé řeči, opakující se už po celá staletí. Kdo co pojede, kdo asi vyhraje, že by se měla změnit pravidla, co ten a ten říkal o tom a tom koni, který neuspěl, že to všechno za nic nestojí, a že mladý ten a ten odešel od ženy. Vyslechl jsem pochybné historky, přehnané historky a vyslovené lži. Obvyklá směs poctivosti a korupce, zásad a prospěchářství. Lidé ochotní podplácet a lidé ochotní brát. Ustaraní malí lidé s rozechvělou, nejistou nadějí a ostřílení velikáni. Ti, kteří neproměnili šanci, statečně zdůvodňovali svůj neúspěch, úspěšní se snažili nedat najevo trému. Všechno bylo takové, jaké to bylo, jo a bude, pokud bude existovat dostihový sport.

Neměl jsem už vlastně vůbec právo se v prostoru před vážnicí potulovat, ale zatím mě nikdy nikdo odtamtud nevyhodil. Patřil jsem do šedavých kohort bývalých jezdců, do samotné vážnice jsem nesměl, ale prakticky všude jinde mne trpěli. Přístup do útulného nitra svatyně jsem ztratil v okamžiku, kdy mi na pravé zápěstí dopadlo kopyty půl tuny koňské váhy. Od té doby jsem prostě byl jen vděčný, že ještě vůbec jsem členem dostihového bratrstva, a touha jezdit patřila k takové té všeobecné marné touze a smutku. Jeden bývalý šampión mi řekl, že jemu trvalo dvacet let, než se dokázal dívat na dostih bez touhy být v sedle, s koněm na dráze. Pěkně jsem mu za tu informaci poděkoval.

Byl tam Georg Caspar, mluvil se svým jezdcem. To odpoledne mu běželi tři koně. Také jsem viděl Rosemary. Když mě najednou zahlédla na vzdálenost deseti kroků, prudce sebou trhla. Představoval jsem si, jak -se asi zděsila a roztřásla, ačkoliv jinak vypadala úplně normálně, elegantní a upravená jako vždy; proti mrazivému větru ji chránil norkový kožich, lesklé, vysoké boty a sametová čepice. Jestli snad měla strach, že se uřeknu o její návštěvě, bála se zbytečně.

Někdo mě lehce vzal za loket a čísi příjemný hlas mne oslovil: „Potřeboval bych vám něco pošeptat, Side."

Usmíval jsem se, ještě než jsem se k němu otočil. Lord Frlarly, earl, venkovský šlechtic, nesmírně slušný člověk. Kdysi jsem pro něho jezdíval. Patřil do staré aristokratické školy: bylo mu asi šedesát, měl dokonalé chování a byl mnohem inteligentnější, než si mnozí mysleli. Nepatrně zadrhával, ale nebyla to vada řeči, spíš to bylo tím, že se nechtěl prosazovat svým titulem a postavením Ve světě, kde jsou si všichni rovni.

V průběhu let jsem u něho byl několikrát na návštěvě v jeho domě v Shropshiru, většinou jsem se tam zastavil cestou na dostihy pořádané v severní Anglii. Pak jsem s ním vždy ujel mnoho mil nejrůznějšími starými vozy. To, že jezdil staršími, použitými vozy, nemělo nic společného s jeho snahou vystupovat skromně před veřejností, prostě nerad vydával zbytečně peníze tam, kde to není bezpodmínečně nutné. V souladu s jeho finančními možnostmi platilo za bezpodmínečně nutné udržovat v dobrém stavu shropshirský dům, Friarly Halí, a mít co nejvíc dostihových koní.

„Jsem moc rád, že vás tu vidím, sire," řekl jsem.

„Už jsem vám povídal, že mi máte říkat Philipe."

„Ano... promiňte."

„Poslyšte... potřebuji, abyste pro mne něco udělal. Slyším, že jste se velice osvědčil při různých vyšetřováních. To mě samozřejmě nepřekvapuje, já si vašeho názoru vždycky vážil, to přece víte."

„Jistěže vám rád pomohu, bude-li to v mých silách."

„Mám takový nepříjemný pocit, že mě někdo zneužívá," řekl. „Víte, jak moc stojím o to vidět, jak moje koně běží, a čím víc mi jich běhá, tím jsem šťastnější. Prostě, v průběhu minulého roku jsem přivolil stát se registrovaným spoluvlastníkem koně v několika syndikátech... víte přece, jak to je, takových osm až deset lidí se dá dohromady a dělí se o výdaje spojené s držením koně i s koupí; tihle koně ale běží na moje jméno a v mých barvách."

„Ano, vím, všiml, jsem si."

„Právě. Já ty ostatní lidi osobně neznám. Syndikáty dal dohromady člověk, který se tím speciálně zabývá... dává dohromady skupiny lidí a pak jim prodá koně. Víte, o čem mluvím?"

Přikývl jsem. Znal jsem případy, kdy tvůrce syndikátu koupil koně za babku a pak je členům sdružení prodal za čtyřnásobnou cenu. Snadný, legální způsob výdělku.

„Jenže ti koně nemají takové výsledky, jaké by odpovídaly jejich formě, Side," řekl zpříma. „Mám ošklivý pocit, že v těch syndikátech máme někoho, kdo ty výsledky předem zajišťuje. Mohl byste prosím zjistit, kdo by to mohl být? Opatrně a potichu?"

„Samozřejmě že se o to pokusím."

„Výborně.“ Byl spokojený. „Doufal jsem, že se toho ujmete. Vzal jsem s sebou seznam členů syndikátů.“ Vytáhl z vnitřní kapsy saka složený list papíru. „Tady je to: čtyři koně, čtyři syndikáty řádně registrované v Joe-key klubu, všechno se zdá být úplně v pořádku, nechávají si revidovat účetnictví a tak. Na papíře to prostě vypadá v pořádku, ale mně se to prostě, Side, nechce líbit.“

„Podíváme se na to,“ slíbil jsem a on mi nepřestával děkovat. Zcela upřímně. Po chvilce se odpojil a šel si pohovořit s Rosemary a Georgem.

O kus dál Bobby Unwin s notesem a tužkou trápil jednoho trenéra středního kalibru. Jeho hlas doléhal až ke mně, ostrý, důrazný, útočný, mluvil jako inkvizitor nebo jako televizní reportér při ostrém interview, „Můžete zodpovědně prohlásit, že jste zcela spokojen s výsledky svých koní?“ Trenér přešlapoval z nohy na nohu, rozpačitě se díval stranou a toužil se dát na útěk. Že si to nechá líbit, myslel jsem si, je to k neuvěření, ačkoliv, každý věděl, že Unwinovy šlehy v tisku byly vždy ostřejší v případech, kdy se mu nepoštěstilo napadnout svoji oběť osobně. Psal dobře, jeho reportáže patřily mezi nejčtenější, ale mezi jezdci byl v upřímné neobli bě. Já s ním kdysi uzavřel určitý neosobní smír, klid zbraní, takže omezil slova jako „kretén“ nebo „úplně slepý“ v odstavcích, které se týkaly dostihu, ve kterém jsem prohrál. Od chvíle, kdy jsem přestal jezdit, přestal jsem být i jedním z jeho terčů a vyvinulo se mezi námi jakési perverzní přátelství. Docela rádi isme se spolu bavili, i když by se to mohlo zdát jako masochismus.

Když mě koutkem oka zahlédl, propustil nešťastného trenéra a stočil svůj veliký ostrý nos směrem ke mně. Vysoký čtyřicátník, který nepřestával využívat k sebe-propagačním účelům skutečnost, že se narodil v chudobném bytečku do dvora v Bradfordu. Bojovník, začal skutečně od piky a vytrvale to světu připomínal. Teoreticky bychom měli mít k sobě blízko, já se přece také narodil v nuzné postranní uličce, ale temperament nemá s prostředím nic společného. Unwin čelil osudu s hlasitým vzteklým řevem a já mlčením. Prostě řečeno, Unwin hodně mluvil a já hodně mlčel a více naslouchal.

„Tu barevnou přílohu máš u mě v tašce, v naší tiskový cimře. Nač to potřebuješ?“

„Tak, zajímá mě to.“

„Koukej, tohle na mě neválej, na čem děláš?“

„Poslyš, ty bys mi řekl předem, jakou chystáš bombu do příštího čísla?“

„Dobrý. Uznávám. A chci flašku nejlepšího šampaňského, jaký tu mají, teda v členském baru. Po prvním dostihu. O. K.?“

„Kdybych přihodil uzeného lososa, přihodil bys nějaké podrobnosti, něco, cos do reportáže nedal?“

Ušklíbl se a prohlásil, že neví, proč by mi neměl vyhovět. Po prvním dostihu slib splnil.

„No co, ty si to můžeš dovolit, Side,“ řekl, jak ukuso-val chleby s růžovými plátky a laskal rukou láhev obalenou zlatým staniolem, stojící na baru. „Tak co chceš vědět?“

„Jel jsi do Newmarketu... do Georgových stájí když jsi připravoval ten článek?“ ukázal jsem na podélně složenou barevnou.přílohu, ležící na barovém pultu vedle láhve.

„Jo, jasně.“

„Tak mi pověz, cos v článku vynechal.“

Přestal kousat. „Z kterýho hlediska?“

„Co si ty osobně myslíš o Georgu Casparovi?“

Promluvil nad nakousnutým chlebem. „To jsem tam skoro všechno napsal.“ Zadíval se na časopis. „Ví přesně, kdy je kterej kůň zralej pro turf a kam ho poslat, ví to líp než kterejkoliv jinej trenér v celý Anglii. Vztah k lidem má asi stejnej jako balvan. Zato zná rodokmen těch dobře sto dvaceti koní, co má ve stájích, snad až k potopě světa. Zná jména všech koní a pozná je odzadu, na dálku, v lijáku, což je neuvěřitelný. Zato všem čtyřiceti stájníkům, co je tam má, říká Tommy, protože vůbec neví, kterej je kterej.“

„Copak, stájníci se často střídají.“

„Koně taky. Ne, on je prostě takovej. Na lidi kašle.“

„A co ženské?“

„Ty jenom používá, chuděry. Vsadím se, že i při tom myslí na to, jak mu příští den poběžej koně.“

„A Rosemary? Jak ta se dívá na věci?“

Dolil jsem mu skleničku a sám jsem ze své jen usrkával. Bobby mohutným polknutím zlikvidoval obložený chléb a olízl si prsty.

„Rosemary? Ta je napůl cvok.“

„Mně se včera na dostizích zdála úplně normální, ostatně, dnes jsem ji tu taky viděl.“

„To jo, na veřejnosti se umí chovat jako opravdická dáma, to musím uznat, ale já byl u nich v baráku více méně celý tři dny a řeknu ti, kamaráde, tam se dějou věci, že by ses divil.“

„Jako třeba co?“

„Jako že Rosemary ječí na celej barák, že nemají dost dobrý bezpečnostní opatření, a Georg zase na ni řve, ať drží hubu. Ona je jako posedlá, vzala si do hlavy, že někdo s jejich koněma v minulosti musel něco provádět, aby jim ovlivnil výsledky, a v tom má určitě pravdu, protože při tak velkejch stájích a takovým kvantu koní a lidí dá rozum, že se tam najde nějakej uličník, kterej se pokusí trošku upravit výsledek dostihu předem. To je fakt, ale...,“ zhluboka se napil a znovu si štědře nalil do skleničky, „... jenže ona mě chytla jednou v hale za klopy... a ta hala je velká málem jako pořádná stodola... prostě mě chytla za klopy, tedy doslova, a že prej musím napsat nějaký nesmysly, jako že Zingaloo a Gleaner byli nějak poškozený... pamatuješ se, ty výborný dvouletci, z kterejch nakonec nic nebylo... no, a vtom vylezl Georg z kanceláře a řekl, že je hysterka, že je v klimakteriu, a oba se tam přede mnou krásně pohádali, měli skvělej slovník.“ Nadechl se a upil ze skleničky. „Je to zvláštní, protože já mám dojem, že se vlastně mají rádi. Teda, pokud on vůbec dokáže mít někoho rád.“

Tvářil jsem se, že mě to zajímá jen povrchně, jako bych už vlastně myslel na něco jiného. „Co říkal Geprg o tom jejím nápadu se Zingaloo a Gleanerem?“ zeptal jsem se.

„On předpokládal, že to nebudu brát vážně, jen říkal, že má Rosemary dokonce utkvělou myšlenku, že někdo něco provede s Tri-Nitrem, a že ze všeho dělá hrozný scény a problémy. Prej to je věkem. Prej jsou ženský v tom věku vždycky vadný. Taky říkal, že všechny bezpečnostní opatření kolem Tri-Nitra jsou už takhle dvojnásobný, než je zapotřebí, jenom proto, že mu ta jeho ženská nedá pokoj. Až začne sezóna, tak prej tam dokonce bude mít

noční hlídky a psy. Takže ty už vlastně teď má. Řekl, že to je samozřejmě všechno scestný, teda pokud jde o Zingaloo a Gleanera, jak si to Rosemary vymyslela, ale že když už v tomhle ohledu tu utkvělou myšlenku má, tak že je ochotnej jí do určitý míry vyhovět, aby se nezcvokla úplně. Prej oba... teda oba koně... měli nakonec šelest na srdci, jak se ukázalo, a to samozřejmě vysvětluje, proč tak špatně zaběhli, když byli o rok starší a těžší. To je celý, takže žádná senzace.“ Dopil skleničku a znovu si nalil. „Tak, a teď mi řekni, co doopravdy chceš b Georgu Casparovi vědět.“

„Hm. Neměl jsi dojem, že má starosti?“

„Georg? Jaký?“

„Nevím.“

„Když jsem tam byl já, tak byl asi tak vyděšenej jako hromada cihel.“

„Takže se ti nezdálo, že by měl z něčeho obavy?“

„Vůbec ne.“

„Ani nebyl nervózní?“

Pokrčil rameny. „Jedině z tý svý ženský.“

„Jak je to dlouho, cos tam byl?“

„Počkej...,“ zamyslel se. „Bylo to po vánocích. Určitě... první tejden v lednu. Barevný přílohy se vždycky připravujou dlouho předem.“

„Takže ty si nemyslíš...,“ začal jsem pomalu, zklamaným tónem, „... to on už asi další bezpečnostní službu pro Tri-Nitra nepotřebuje, co?“

„Takže o to ti šlo?“ Ušklíbl se pobaveně. „Kdepak, z toho nic nebude, kamaráde, zkus to jinde, v nějakým menším podniku. Georg je tam dokonale opevněnej. Za prvé, je to tam kolem dokola ohrazený vysokou zdí, opravdu jako pevnost. Vrata má dvojitý, deset stop vysoký a nahoře železný špice.“

Přikývl jsem. „Já vím... znám to tam.“

„Takže to znáš,“ pokrčil rameny, jako by tím končil debatu.

V barech v Kemptonu byly místní televizory, na kterých publikum oddané pití mohlo sledovat průběh dostihu. Na jednom z nich jsem s Bobbym Unwinem sledoval druhý dostih. Koně, který zvítězil o šest. délek, trénoval Georg Caspar. Zatímco se Bobby zamyšleně díval do bublinek zbývajících v láhvi, vešel Georg do baru. Za ním vstoupil člověk ve velbloudím kabátě, statný, důležitý, vyzařovala z něho spokojenost majitele vítěze. Tvářil se jako kočka, když sežrala slaninu. Velkoryse hostil pitím své známé.

„Zlikviduj tu láhev, Bobby,“ řekl jsem.

„Ty už si nedáš?“

„Ne, je tvá.“

Nic nenamítal. Nalil si, napil se a spokojeně říhnul. „No měl bych už radši jít, musím něco sepsat o těch posranejch dvouletkách ve třetím. A ne abys šel vysle-pičit mýmu šéfovi, že jsem se na druhej koukal v baru, vyrazil by se mnou dveře.“ Nemyslel to vážně. Díval se na spoustu dostihů v barech. „Tak nazdar, Side, a děkuju za pozvání.“

Otočil se, kývl na mne a jistým krokem vyrazil ke dveřím. Vůbec na něm nebylo vidět, že během poslední půl hodiny do sebe nalil sedm osmin láhve šampaňského. Pro něho to byl teprve základ k budoucím výkonům. Měl neuvěřitelnou výdrž.

Zastrčil jsem časopis pod sako a vydal se pomalu za ním k východu. Uvažoval jsem o tom, co mi vyprávěl. Když jsem míjel Georga Caspara, pogratuloval jsem mu, jak se sluší. Krátce přikývl na poděkování. Po této zdvořilostní mezihře jsem šel dál.

„Side!“ zavolal na mne.

Otočil jsem se. Kývl, abych se vrátil. Sel jsem k němu.

„Rád bych tě představil Trevoru Deansgatovi,“ řekl.

Potřásli jsme si s tím pánem rukou. Sněhobílé manžety, zlaté knoflíčky, bledá, hladká, navlhlá kůže, pěstěné nehty a na malíčku jeden zlatý pečetní prsten a jeden prsten s onyxem.

„To byl váš kůň? Blahopřeji!“

„Vy víte, kdo jsem?“

„Trevor Deansgate?“

„Ne, myslím vůbec.“

Poprvé jsem ho viděl z blízka. Na lidech, kteří mají velkou moc, se to občas pozná podle pozdviženého obočí a lehce přivřených víček, je to projev sebejistoty a pocitu nadřazenosti; u Deansgata to bylo jednoznačné. Jinak měl šedé oči, černé, upravené vlasy a pevná ústa člověka činícího často energická rozhodnutí.

„Jen spusť, Side,“ povzbudil mě po chviličce mlčení Georg, „jestli to víš, tak to řekni. Přesvědčoval jsem Trevora, že víš všechno.“

Zadíval jsem se na Georga, ale jediné, co jsem na jeho tvrdém, ošlehaném obličeji zahlédl, bylo mírné vyčkávavé pobavení. Mnohým lidem se moje nové povolání zdálo jako výborný žert nebo hra. No co, neubude mě, když zapanáčkuji podle přání.

„Bookmaker?“ řekl jsem váhavě. Pak jsem se obrátil k Trevoru Deansgatovi: „Billy Bones?“

„No vidíte, co jsem vám říkal!“ smál se Georg potěšeně.

Trevor Deansgate to bral filozoficky. Nepokoušel jsem se ho vyprovokovat dalšími vědomostmi k nějaké reakci, protože by mohla být nepříjemná. Původně se jmenoval Shummuck. Trevor Shummuck z Manchestru. Narodil se v brlohu, ale mozek měl ostrý jako břitva. Cestou nahoru změnil způsob řeči i přátele. Bobby Unwin by nepochybně řekl: Copak to neděláme všichni? a taky, proč ne?

Cesta Trevora Deansgata k vyšším metám vyvrcholila, když koupil starou, skomírající firmu Billy Bones (pseudonym pro bývalé skutečné majitele, bratry Rubinsteiny a jejich strýce Sollyho). Pak začala firma vzkvétat. Jen člověk otevřel sportovní časopis nebo šel na dostihy, ihned někde viděl zářivě růžové reklamy, jako třeba: Billy ti přinese radostnou chvíli, Bones zažene dales, až to člověku kazilo víkendovou pohodu. Pokud šly obchody tak dobře jako reklama, pak se panu Deansgatovi muselo dařit ohromně.

Zdvořile jsme si povídali o jeho vítězi, až nastal čas jít se podívat, jak poběží dvouletí.

„Jak se vede Tri-Nitrovi?“ zeptal jsem se Georga, když jsme se blížili ke dveřím.

„Ohromně, má skvělou formu.“

„Takže všechno v pořádku.“

„Jistě, jistě.“

Venku jsme se rozešli. Strávil jsem odpoledne jako obvykle, tu jsem se bezcílně procházel, tu se díval na dostih, tu se s někým zastavil a pobavil, nebo o něčem

přemýšlel. Rosemary jsem už nezahlédl. Asi se mi úmyslně vyhýbala. Po pátém dostihu jsem se rozhodl, že už pojedu domů.

U východu mě chytil pořadatel; asi na mě už dlouho čekal a ulevilo se mu, když jsem se konečně objevil.

„Mám pro vás vzkaz, pane Halley.“

„Copak? Děkuji.“

Podal mi nenápadnou hnědou obálku. Vstrčil jsem ji do kapsy a zamířil k vozu. Nastoupil jsem. Pak teprve jsem obálku vyndal a přečetl si dopis.

Side,

byl jsem celé odpoledne v jednom kole, ale potřeboval bych s Vámi nutně mluvit. Mohl byste prosím přijít po posledním dostihu do restaurace a dát si se mnou šálek čaje?

Tiše jsem zaklel, vrátil se přes parkoviště a vešel do restaurace, kde právě obědy ustoupily čaji, sendvičům a pečivu. Poslední dostih skončil a do místnosti se v malých skupinkách trousili návštěvníci žádostiví čaje. Po kapitánovi Wainwrightovi, řediteli bezpečnostní dostihové služby Jockey klubu, nebylo ani vidu ani slechu.

Chvíli jsem se tam poflakoval. Pak konečně Wain-wright dorazil, uspěchaný, uštvaný, ustaraný, a velice se omlouval za zpoždění.

„Máte chuť na čaj?“ zeptal se.

„Ani ne.“

„Ale jen si ho se mnou dejte. Tady můžeme sedět v klidu, nikdo nás nebude vyrušovat, v baru je vždycky moc lidí.“ Šel přede mnou k volnému stolku a pokynul mi, abych si sedl.

„Poslyšte, Side, co byste tomu říkal, kdybychom vás požádali, abyste pro nás něco dělal?“ Kapitán Wain-wright šel vskutku přímo k věci.

„To,my' znamená bezpečnostní službu?“

„Ano.“

„Oficiálně?“ zeptal jsem se překvapeně. Pracovníci bezpečnostní služby byli do určité míry informováni o tom, co v poslední době dělám, a zatím proti tomu nic nenamítali, dovedl jsem si ale představit, že mou činností nejsou nadšeni. V jistém směru jsem vlastně zasahoval do jejich oblasti a šlapal jim na paty.

Lucas poklepával prsty na stůl.

„Neoficiálně,“ řekl. „Je to moje soukromá akce.“

Protože Lucas Wainwright byl v bezpečnostní službě Jockey klubu nejvyšším pánem, představoval prodlouženou ruku zákona v klubu, znamenala i neoficiální žádost o spolupráci nemalou, závažnou věc, alespoň se tak dalo předpokládat.

„jaká je to práce?“ zeptal jsem se.

Jakmile jsem se přímo zeptal, o co jde, snížil obrátky. Pobzukoval si, bubnoval prsty na stole, než se konečně pustil do toho, z čeho se vyklubal nemalý problém.

„Side, ale je to jen mezi námi, bezpodmínečně!“

„Jistě.“

„Nikdo z vyšších míst mi k tomu nedal požehnání, že se na vás teď obracím.“

„Dobře, to nevadí, jen povídejte.“

„Protože nemám to požehnání, nemůžu vám slíbit žádný honorář.“

Vzdychl jsem.

„Jediné, co vám můžu nabídnout, je..., prostě... můžu vám nabídnout pomoc, kdybyste něco potřeboval od nás, a kdyby bylo v mé moci vám ji poskytnout, samozřejmě.“

„To může mít větší cenu než honorář,“ poznamenal jsem.

Ulevilo se mu. „Výborně. Tak tedy... je to trapné... jde o ošemetnou záležitost.“ Stále ještě váhal. Pak si povzdechl a spustil: „Chtěl bych vás požádat, abyste se nenápadně podíval... hm, diskrétně... na minulost jednoho... prostě, jednoho z našich lidí.“

Hrobové ticho. Pak jsem se zeptal: „Myslíte jednoho z vašich zaměstnanců? Někoho z bezpečnostní služby?“

„Bohužel ano.“

„A co se vlastně chcete dozvědět?“

Zatvářil se nešťastně. „Jde mi o úplatkářství. Podplácení. Takové věci.“

„Hm. Tak moment, aby „bylo jasno: vy si myslíte, že jeden z vašich lidí bere prachy od podvodníků, a vy si přejete, abych si to ověřil?“

„Ano. Přesně tak.“

Zamyslel jsem se. „Proč si to nevyšetříte sami? Stačil by na to jeden člověk.“

„To ano,“ odkašlal si. „Jenže ono by to nebylo tak jednoduché. Jestli se mýlím, nemůžu si dovolit, aby se lidi dozvěděli, že jsem vůbec nějaké podezření měl. Z toho by byly ohromné nepříjemnosti. Jestli se nemýlím, a já se bojím, že se nemýlím, my... tedy Jockey klub.. bychom se s tím rádi vypořádali v tichosti. Veřejný skandál související s bezpečnostní službou Jockey klubu by velice uškodil dostihovému sportu jako takovému.“

Napadlo mě, jestli nepřehání, ale asi měl pravdu. Jistě měl pravdu.

Pak zarmouceně dodal: „Jedná se o Eddyho Keithe.“ Opět nastalo hluboké ticho. V hierarchii bezpečnostní služby tvořil Lucas Wainwright vrchol pyramidy a na dalším stupni byli jeho dva zástupci. Oba bývalí policisté. Jeden z nich bývalý superintendant Eddison Keith. V duchu jsem ho měl před očima, často jsme spolu mluvívali. Velký, rozložitý chlap, rád poplácával člověku těžkou rukou po zádech. Dunivý suffolkský hlas, plavý knír, hustý jako sláma, a řídké jemné světlé vlasy s prosvítající růžovou kůží na temeni. Těžká víčka, často složená do veselých vrásek, občas ale do zcela vážných.

Zahlédl jsem v jeho očích několikrát studené jiskření, tvrdé a mrazivé jako ocel. Jako šípek - hezký, milý, ale pěkně pichlavý a odolný. Jistě kdysi uměl lidem nasazovat želízka s veselým úsměvem. Takový se mi zdál Eddy Keith.

Ale že by byl darebák...? To mne ve snu nenapadlo.

„Kde se to podezření vzalo?“ zeptal jsem se.

Lucas Wainwright se chvíli kousal do spodního rtu a pak řekl: „V případě čtyř šetření provedených v průběhu uplynulého roku neodpovídal závěr pravdě.“

Zamrkal jsem. „To nemusí nic znamenat.“

„Ne, to jistě ne. Kdybych si byl tou věcí jistý, tak bych se tu s vámi o tom nebavil.“

„To je pravda.“ Chvíli jsem uvažoval. „O jaká šetření šlo?“

„Ve všech případech šlo o syndikáty. Šlo nám o to, prověřit lidi vstupující do syndikátů jako spolumajitelé koně. Nechtěli jsme, aby se nám tam vetřel někdo nežádoucí. Eddy prováděl ve všech čtyřech případech to prověřování a všechny navržené členy syndikátů hodnotil jako nezávadné, a já přitom vím, že ve všech jsou lidi, kteří mají zakázaný přístup na britská závodiště.“

„Jak jste se to dozvěděl?“ zeptal jsem se.

Ušklíbl se.. „Minulý týden jsem někoho zpovídal kvůli dopování. Ten dotyčný chtěl zavařit těm, co ho nechali v louži, a tak začal zpívat. Prý všichni ti lidé vlastní koně pod falešnými jmény. Řekl mi ta jména, já si to zkontroloval, a všechna jména jsem našel v syndikátech prověřených Eddym.“

Zeptal jsem se váhavě: „Nebyly to náhodou syndikáty lorda Friarlyho?“

„Obávám se, že ano,“ tvářil se zarmouceně. „Lord

Friarly se mi zmínil o tom, že vás požádal, abyste se na tu věc podíval. Řekl mi to pro pořádek, ze zdvořilosti. Tím právě podpořil moje odhodlání vás požádat o totéž. Byl bych ale opravdu rád, kdyby to zůstalo jen mezi námi.“

„To si lord Friarly přeje také,“ uklidňoval jsem ho... „Mohl byste mi prosím dát k dispozici Eddyho zprávy? Nebo aspoň kopie? Také bych rád seznam těch falešných a pravých jmen.“

Přikývl. „Postarám se o to, abyste ty věci měl k dispozici.“ Podíval se na hodinky, vstal a v mžiku byl zase rázný, energický jako vždy, jako by si oblékl oblíbený plášť.

Rychlým krokem vyrazil ke dveřím, a já za ním. Pak se ode mne ještě větším tempem odpoutal, jen mi ještě zamával. Viděl jsem ho odzadu, jak mizí ve vážnici. Šel jsem znovu k vozu. Napadlo mě, že budou-li mi zakázky přibývat takovým tempem, budu muset přivolat posily.

3

Zavolal jsem do Severní londýnské střední průmyslové školy a poprosil, aby mi zavolali Chica Barnese.

„Má právě hodinu džuda,“ bránil se čísi hlas.

„Touhle dobou ale už většinou končí.“

„Tak moment.“

Čekal jsem za jízdy Londýnem, pravou ruku na volantu, v levé telefon. Na přední sklo dopadaly drobné kapičky deště. Vůz mi upravili pro ovládání jen pravou rukou tím, že mi na volant přišroubovali takový knoflík; jednoduché a velmi účelné zařízení.

„Haló?“

Chicův hlas, veselý, i když řekl jen jediné kratičké slovo, i to vyjadřovalo jeho všeobecný nevážný postoj k životu.

„Chceš práci?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ jeho úsměv doputoval po telefonu až ke mně. „Minulej tejden už to byla nuda.“

„Mohl bys přijet ke mně? Počkám na tebe.“

„Mám ještě jednu hodinu navíc. Ukecali mě. Cvičím s něčí třídou plnou tlustejch bab. Chlap, co je učí, je nemocnej, ani se mu nedivím. Vodkaď voláš?“

„Z vozu. Jsem na cestě z Kemptonu do Londýna. Cestou se ještě zastavím na protetice v Roehamptonu... takže bych vlastně mohl být u tebe před školou... no... řekněme tak za půl druhé hodiny. Zajedu pro tebe, ano?“

„Jasný. Proč jedeš na tu protetiku?“

„Potřebuji zajít za Alanem Stephensonem.“

„Ten už přece bude doma.“

„Nebude, říkal, že se zdrží v práci.“

„Vona tě ta ruka zase bolí?“

„Ne, jde jen o nějaké šroubečky a tak.“

„Aha. Takže se teda uvidíme.“

Odložil jsem telefon s pocitem spokojenosti, jakou u mne Chico vyvolával vždycky. Opravdu, jako parťák byl vynikající: vynalézavý, vytrvalý, neuvěřitelně silný, a byla s ním legrace. Mnoho uličníků objevilo příliš pozdě, že štíhlý, nenápadný, usměvavý Chico dokáže s naprostou lehkostí přehodit přes rameno metrákového chlapa.

Sešel jsem se s ním poprvé v Radnorově detektivní agentuře, kde jsme byli oba zaměstnáni, když jsem se ve svém novém povolání zaučoval. Později to dokonce vypadalo na to, že se stanu spolumajitelem firmy. Jenže, ačkoliv jsme se s Radnorem na tom domluvili a dokonce změnili jméno firmy na Radnor a Halley, osud to nakonec všechno zvrátil jako zemětřesení. Snad jeden nebo dva dny předtím, než jsme měli podepsat smlouvu o partnerství, když už jsme měli finanční stránku věci vyřešenou a šampaňské u ledu, sedl si Radnor doma na chvilku do křesla, aby si zdříml, a už se vícekrát neprobudil.

Jako vystřelený z praku dorazil potom náhle a nečekaně neznámý synovec z Kanady, v ruce poslední vůli ve svůj prospěch, a dožadoval se svých práv. Okamžitě prohlásil, že nehodlá odprodat polovinu svého dědictví jednorukému mrzákovi, ještě k tomu bývalému žokejovi a ještě k tomu za takovou cenu. Prý firmu převezme sám a vdechne jí nový život. Osobně se postará o to, aby se staré prostory změnily v ultramoderní podnik, a že kanceláře zřídí někde jinde, a ne v tom starém, bombou poškozeném baráku v Cromwellově ulici. A komu prý se to nelíbí, může jít.

Většina zaměstnanců zůstala s novým vedením, ale já a Chico jsme se s panem synovcem nádherně chytli a volili raději žebráckou hůl. Chico pak celkem bez problémů našel místo jako trenér a učitel džuda. Když jsem ho poprvé požádal o pomoc, s nadšením se přihlásil do služby. Od té doby se ze mne stal nejvyhledávanější soukromý vyšetřovatel v dostihovém světě, a pokud se to snad Radnorovu synovci nelíbilo (prý nejen že se mu to nelíbilo, ale přímo zuřil), měl smůlu.

Chico vyběhl z dvoukřídlových dveří školy. Světla z chodby ho ozařovala zezadu, takže jeho kudrnaté vlasy vypadaly jako svatozář. Tím ale jakákoliv podoba s andělem či svatým končila, jelikož milý Chico nebyl ani pokorný, ani bohabojný, ani střídmý.

Vklouzl do vozu a zeširoka se na mě ušklíbl. „Za rohem je hospoda, kde maj krásnou sbírku koček,“ řekl.

Odevzdaně jsem zajel na parkoviště k restauraci a následoval Chica k baru. Slečna rozdávající nápoje byla skutečně dobře vyvinutá, jak Chico sliboval, a k tomu ho

velice vřele vítala. Poslouchal jsem jejich dvorné švitoření a zaplatil za pivo.

Posadili jsme se na lavici u zdi. Chico přikročil k pití s žízní, jakou dokáže navršit přemíra zdravého pohybu.

„Tak," na chvíli odstrčil půllitr. „Už je mi líp." Zadíval se na mou skleničku. „To máš šťávu, nebo co?"

Přikývl jsem. „Jo, tu piju už celý den."

„Jak takovejhle luxusní život snášíš, to teda nechá-pu."

„Snadno."

„To jo." Dopil pivo, došel si pro další a při té příležitosti zase prohodil pár slov s tou slečnou. Konečně se vrátil. „Tak co mám dělat, kam mám ject?"

„Do Newmarketu. Potřebuji, abys tam trošku obešel hospody."

„To zní dobře."

„Pojedeš po hlavním stájníkovi u Georga Caspara, jmenuje se Paddy Young. Zjistíš, kam chodí na pivo, a dáš se s ním do řeči."

„Dobrý."

„Potřebujeme se dozvědět, kde jsou v současné době tři koně, co dřív byli u nich."

„To že potřebujeme?"

„Nejspíš ti to klidně vyklopí, protože nevidím žádný důvod, proč by ti to neměl říkat."

Chico se na mě zadíval. „Proč se na to nezeptáš Georga Caspara sám? To by snad bylo jednodušší, ne?"

„Jenže my toho času nechceme, aby se Georg Caspar dozvěděl, že se o jeho koně zajímáme."

„Tak takový vono to je!"

„Já vlastně nevím, jaké to je." Povzdechl jsem si. „Prostě, budeš se ptát na Bethesdu, Zingaloo a Glea-nera."

„Dobrý. Jedu tam zejtra. Mělo by to bejt snadný. Mám ti vodtamtud zavolat?"

„Ano, jakmile to půjde."

Úkosem se na mne ohlédl. „Co říkal ten tvůj prote-tik?"

„Nazdar, Side, rád vás vidím."

Odevzdaně vzdychl. „S tebou je řeč jak s balvanem."

„Řekl, že loď drží pohromadě a může plout dál."

„Taky dobrý."

„Přesně."

Jak Charles správně předvídal, odjel jsem v sobotu odpoledne do Aynsfordu. Jak jsem se blížil k cíli, byl jsem čím dál tím zasmušilejší. Abych se rozptýlil, soustředil jsem se v duchu na Chicovy telefonické zprávy z Newmarketu; volal mi v poledne.

„Tak už ho mám. Je to velice ženatej člověk, dělá doma stojku jako hodnej hošíček pěkně každej pátek, když bere, ale před chvilkou se mu podařilo rodině zdrhnout na jedno rychlý pivo. Hospoda je hned kousek vod stájí, maj to tu šikovný. No nic, když si zvykneš na to, jak mluví, von je totiž Irčan a mluví hrozně, úplně jako kdyby byl cizinec, prostě když sem se naučil rozumět, tak sem pochopil, že všechny tři koně šli do hřebčínů na chov."

„Víš kam?"

„Jasně. Bethesda je někde v Gloucestershiru, jmenuje se to tam Garvey's, a ty druhý dva sou hned někde u Newmarketu, jak to Paddy Young říkal, znělo to jako Traces, aspoň sem to tak slyšel, ale říkám ti, von mluví vopravdu děsně."

„Thrace, to bude Henry Thrace," řekl jsem.

„Jo? V tom případě možná rozluštíš některý další věci, co říkal, jako že Gleaner měl tritus a Zingaloo virus a že je Bruttersmit voba vodepsal, jako teda při dostihách."

„Cože měl Gleaner?"

„Tritus."

Snažil jsem si představit, jak by tohle řekl Ir, a vyšlo mi z toho, že Gleaner měl artritis, znělo to logicky.... a Brothersmith je oba odepsal...

„Jo, to bylo vono."

„Odkud voláš?"

„Venku z budky."

„Ještě máš čas, než zavřou. Zkus ještě vyzvědět, jestli je Brothersmith Casparuv veterinář, a kdyby ano, tak mi najdi v seznamu jeho adresu a telefonní číslo."

„Dobrý. Všecko?"

„Ano." Odmlčel jsem se. „Chico... neměl jsi náhodou z Paddyho Younga pocit, že se kolem těch tří koní něco děje nebo dělo?"

„To ani ne, zdálo se mi, že sou mu fuk. Prostě sem se mezi řečí zeptal, kam se poděli, a von mi to řek, to vostatní dodal jako bonbónek, jen tak. Povídal to, jako že vo nic nejde."

„Dobře. Děkuji ti."

Zavěsili jsme. O hodinu později volal, že Brothersmith je veterinář Georga Caspara, a dal mi jeho adresu.

„Side, jestli už nic nechceš, tak mi jede za půl hodiny takovej akorátní vlak, čeká na mě jedna pěknice ve Wembley a měla by zkaženej víkend, kdybych se neukázal."

Čím déle jsem přemýšlel o Chicově zprávě a o poznámkách Bobbyho Unwina, tím méně pravděpodobná se mi zdála verze Rosemary a její podezření. Slíbil jsem jí ale, že se o něco pokusím, tak se pokusit musím. Aspoň chvíli se ještě budu snažit. V každém případě zjistím, jak to bylo se Zingaloo, Bethesdou a Gleanerem, a promluvím s Brothersmithem, s panem veterinářem.

Milý, kamenný Aynsford vypadal hezky jako vždy, ale hlubina klidu ozdobená narcisy panovala jen venku. Zastavil jsem tiše před hlavním vchodem do domu a zůstal sedět ve voze. Nechtělo se mi dovnitř.

Charles, jako by to vycítil a měl strach, že mu ještě uteču, vyšel odhodlaně ven a zamířil rovnou ke mně. Čekal na mě. Číhal. Snažil se mě v duchu přivolat.

„Side!" Otevřel dvířka a s úsměvem se ke mně sklonil. „Věděl jsem, že se ukážeš."

„Doufal jsi."

Vystoupil jsem z vozu.

„Dobře, tak tedy doufal," oči se mu smály. „Přece tě také trochu znám!"

Zadíval jsem se na dům. Temná okna, jinak nic nebylo vidět.

„Je tu?" zeptal jsem se.

Přikývl.

Odvrátil jsem se a šel otevřít kufr, abych si vyndal zavazadlo.

„Tak pojď," řekl Charles. „Ať si to odbudeme."

„Je hrozně rozrušená," pokračoval cestou. „Potřebuje, abys ji chápal."

Krátce jsem se na něho podíval. „Hm." Mlčky jsme došli těch pár kroků k domu a vstoupili do dveří.

Jenny stála v hale.

Vždycky mě bodlo u srdce, pokaždé, kdykoliv jsem ji uviděl při těch několika málo příležitostech, kdy jsme se od našeho rozvodu setkali. Viděl jsem ji najednou tak, jak jsem ji viděl, když jsem se do ní zamiloval. Nebyla klasicky krásná, ale velmi hezká, měla tmavé, vlnité vlasy, hezkou postavu a hlavu držela vždy zpříma, jako pták ve střehu. Milý úsměv a vlídnost z očí vymizely, ale já je nepřestával smutně hledat.

„Takže tys přijel," řekla. „Tvrdila jsem, že nepojedeš."

Odložil jsem zavazadlo a zhluboka jsem se nadechl. „Charles si přál, abych přijel," řekl jsem. Došel jsem k ní a jako vždy jsme se symbolicky, formálně políbili na tvář. Dodržovali jsme tento zvyk pro veřejnost, na znamení, že jsme se rozešli jako civilizovaní lidé. Často mi ale napadlo, že to ve skutečnosti byl spíš rituální pozdrav před soubojem.

Charles popuzeně pohodil hlavou, zlobilo ho, jak málo nám jednomu na druhém záleží. Vedl nás do obývacího pokoje. V minulosti se pokoušel nás smířit, ale manželství nikdy nelze slepit zvenčí, to musí srůstat zevnitř. Naše se rozpadlo na prach.

„Nestojím o žádné kázání, pokud jde o tu nechutnou záležitost, Side," řekla Jenny.

„Ne."

„Taky nejsi dokonalý, i když si to rád o sobě myslíš."

„Jenny, nech toho, prosím tě."

Rychle došla do pokoje a já ji pomalu následoval. Použije mě, říkal jsem si, a pak mě zas odhodí a já jí to dovolím, kvůli Charlesovi. Překvapilo mě, že vlastně vůbec netoužím po tom ji utěšovat. Podráždění bylo silnější než soucit.

Jenny nebyla s Charlesem sama. Když jsem vcházel do místnosti, stála už po boku vysokého plavovlasého muže. Znal jsem ho. Vedle Charlese stál někdo cizí, podsaditý mladší mužský, s přísnýma očima v překvapivě prostém, červenolícím obličeji.

Charles naladil svůj nejkultivovanější tón: „Tobyho znáš, Side, že?" S rytířským ochráncem Jenny jsme se pozdravili lehkým úklonem a formálním úsměvem jsme oba naznačili, že se sice známe, ale o tu známost mnoho nestojíme. „A teď dovol, Side, abych ti představil svého právního zástupce, pana Olivera Quayla. Vzdal se golfu, aby se k nám mohl připojit, bylo to od něho velice laskavé."

„Tak vy jste Sid Halley," řekl mladý muž, když jsme si potřásali rukou. Promluvil zcela neutrálně, ale jeho pohled rychle sklouzl stranou k mé částečně schované ruce. Kdyby o ní nebyl věděl, nedíval by se po ní. Stávalo se mi to často. Pak se mi znovu zadíval do očí a ihned poznal, co si myslím. Nepatrně zamžikal, ale zdržel se komentáře. Zatím jsme oba vyčkávali, než si o sobě utvoříme soud.

Charles se pousmál a řekl hedvábným hlasem: „Varoval jsem vás, Olivere, pokud nechcete, aby vám četl myšlenky, nesmíte ani mrknout."

„Ty to umíš výborně," řekl jsem.

„Zkušenost mě to naučila už před léty."

Zdvořile nás vybídl, abychom si sedli, a my se všichni vnořili do měkkého, pohodlného čalounění ze světle-zlatého brokátu.

„Řekl jsem Oliverovi, že jestli někdo dokáže najít toho Ashe, jsi to ty."

„Skutečně, je to neobyčejně praktické, mít v rodině instalatéra, když praskne vodovod," zapředl Toby.

Chybělo málo a poznámka byla urážlivá. Bral jsem to tak, že to myslel nevinně, i když jsem dobře věděl, že ne. Pak jsem se neadresně zeptal, jestli by tu práci nesvedla rychleji policie.

„Bohužel potíž tkví v tom, že v tomto okamžiku je Jenny jediná, která nese odpovědnost, ona se z právního hlediska dopustila toho, že pod falešnou záminkou získávala peníze. Policie ji samozřejmě vyslechla a člověk, který vede vyšetřování, se k ní choval překvapivě slušně, ale..." Pomalu pokrčil rameny a naznačil tak hezky jediným gestem rezignaci i soucit. „... obávám se, že by se mohli rozhodnout pro vrabce v hrsti."

„Ale přece...," namítal Toby. „... vždyť si to celé vymyslel Ashe."

„Jak to chcete dokázat?" zeptal se Quayle.

„Říká to Jenny," prohlásil Toby, jako by to byl dostatečný důkaz.

Quayle potřásl hlavou. „Jak už jsem řekl Charlesovi, ze všech listin, které podepsala, více méně vysvítá, že věděla o tom, že jde o podvod. Nevědomost, i když upřímná, člověka neomlouvá."

„Nemáte-li proti němu žádné důkazy, co chcete dělat, kdybych ho našel?"

Quayle se na mě pozorně zadíval. „Doufal jsem, že najdete-li ho, najdete i důkazy."

Jenny seděla vzpřímená a napjatá. Když promluvila, měla v hlase vztek a možná i strach.

„To jsou samé nesmysly, Side. Proč rovnou neřekneš, že na to nestačíš?"

„Protože to nevím."

Otočila se ke Quaylovi. „Je to člověku až líto, jak se snaží dokázat, že je chytrý, když je tak zmrzačený."

Charlese i Quayla uvedl její urážlivý, výsměšný tón do rozpaků. Zarmucovalo mne, že si počíná tak, jak si počíná; díky mně, je to moje vina, že je taková, že chce člověku ubližovat. Nemrzelo mě ani tak, co mi řekla, jako to, že se před Quaylem neukázala milá a vlídná, jaká by určitě byla v mé nepřítomnosti.

„Najdu-li Nicholase Ashe, dám ho Jenny na hraní, chudáka," řekl jsem tvrdě.

To se nikomu z přítomných pánů nelíbilo. Quayle se tvářil zklamaně, Toby pohrdavě a Charles zarmouceně vrtěl hlavou. Jediná Jenny byla ve skrytu duše ráda. V poslední době se jí zřídkakdy zdařilo mě vyprovokovat a považovala za vítězství, že jsem se tak shodil. Moje chyba. Existoval jen jediný způsob, jak před ní skrýt, že člověka zranila: člověk se musel usmívat, i když věc, o kterou v té chvíli šlo, nebyla k smíchu.

„Možná že by byly určité možnosti...," mluvil jsem už klidněji, „pokud ho najdu. V každém případě udělám vše, co je v mých silách, udělám, co bude možné."

Jenny se tvářila nesmiřitelně a ostatní mlčeli. V duchu jsem si povzdechl. „Jak vypadá?“ zeptal jsem se.

Charles promluvil po krátkém zaváhání: „Viděl jsem ho jen jednou, asi před čtyřmi měsíci. Zbyl mi z toho půlhodinového setkání jen takový povšechný dojem. Je mladý, vzhledný, tmavovlasý, hladce oholený. Na můj vkus se choval trochu servilně. Jako důstojníka pro svoji lodní posádku bych si ho nevybral.“

Jenny stiskla rty a odvrátila se. Proti tomuto soudu ale nemohla nic namítat. Poprvé se ve mně ozval soucit, ale já se ho snažil rychle zaplašit. Kdybych ji začal litovat, byl bych ještě zranitelnější, a bez toho se mohu obejít.

Zeptal jsem se Tobyho: „Vy jste se s ním nesetkal?“

„Ne, já ho neznám,“ odpověděl povýšeně.

„Toby byl v té době v Austrálii,“ vysvětloval Charles.

Všichni čekali. Nebylo vyhnutí, obrátil jsem se přímo na ni: „Jenny?“

„Byl milý,“ řekla s překvapivou přesvědčivostí. „Bože, jak byl milý! Ve srovnání s tebou...,“ odmlčela se. Pak se ke mně prudce otočila a trpce se mi podívala do očí. „Byl plný života, vtipný, veselý... smála jsem se s ním... Byl ohromný, s ním bylo všechno hezčí. Bylo to jako... jako...,“ hledala slova. Odmlčela se. Věděl jsem dobře, na co myslí. Jako když jsme spolu byli ze začátku. Ach, Jenny, říkal jsem si zoufale, neříkej to nahlas, prosím!

Možná že i na ni to bylo příliš. Asi po stotisícáté jsem se marně ptal, jak je možné, že se dva lidé tolik milují a skončí v takové citové poušti. Změna, která v nás nastala, byla ale nezvratná, ani jeden, ani druhý jsme nechtěli hledat cestu zpátky. Nebylo to možné. Oheň vyhořel. Zbývalo jen pár žhavých uhlíků v hromadě popela, a člověk se o ně při neopatrném doteku spálil.

Nadechl jsem se. „Jak je velký?“

„O něco větší než ty.“

„Kolik je mu?“

„Dvacet devět.“

Stejně starý jako Jenny, o dva roky mladší než já, pokud ovšem mluvil pravdu. Podvodníci často lžou důsledně, ze zásady a z opatrnosti.

„Kde bydlel, když pracoval... na téhle akci?“ zeptal jsem se.

Jenny se tvářila neochotně, odpověděl tedy Charles: „Řekl Jenny, že bydlí u tety, ale když potom zmizel, zjistili jsme s Oliverem, že ta teta je paní domácí, která pronajímá ve svém domě pokoje studentům, v sever-

ním Oxfordu. Ostatně...,“ odkašlal si. „... on se stejně brzy odtamtud odstěhoval do bytu, o který se Jenny v Oxfordu dělí s jednou přítelkyní.“

„Bydlel u tebe?“ zeptal jsem se Jenny.

„Co je na tom?“ zeptala se útočně. Ještě v tom byl jiný podtón...

„Nechal něco u tebe, když odjel?“

„Ne.“

„Vůbec nic?“

„Ne.“

„Chceš, abych ho našel?“ zeptal jsem se.

Charles, Toby i Quayle samozřejmě očekávali kladnou odpověď, ale Jenny mlčela a od hrdla až ke tvářím jí stoupal ruměnec.

„Velice ti ublížil,“ dodal jsem.

S tvrdohlavě vztyčenou hlavou prohlásila: „Oliver tvrdí, že mě nezavřou.“

„Jenny,“ ztrácel jsem trpělivost, „když tě odsoudí pro podvod, poneseš si následky celý život, šeredné následky. Je mi jasné, žes ho měla ráda. Možná žes do něho byla zamilovaná. Pochop ale, to není jen uličnicky kluk, který pro legraci ukradne slaninu, ten člověk chladnokrevně nastražil věci tak, aby obvinili tebe, a ne jeho. Já ho chci chytit, pokud to bude v mých silách, i když se ti to nelíbí.“

Charles začal důrazně protestovat: „Side, to je přece absurdní, samozřejmě že chce, abys ho našel a aby byl potrestán. Přece s tím souhlasila, souhlasila s tím, aby ses o to pokusil, samozřejmě že chce, abys ho hledal!“

Povzdechl jsem si a pokrčil rameny. „Ano, souhlasila s tím, aby ti udělala radost a protože předpokládala, že se mi to nepodaří. Možná že v tom má pravdu. Ale stačí zmínka o tom, že bych ho mohl najít, a už se zlobí a je celá rozčilená... ostatně, je známo, že ženy dokáží milovat darebáky, kteří je zničili.“

Jenny vstala, slepě se na mě zadívala a vyšla z místnosti. Toby vstal, chtěl jít za ní a Charles se také zdvihl. Vložil jsem se do toho dost rozhodně: „Pane Quayle, šel byste laskavě za ní a vyložil jí, jaké by pro ni mělo následky, kdyby ji odsoudili? Řekněte jí to tvrdě, bez okras, aby to pochopila, aby to s ní zatřáslo.“

Ještě než jsem domluvil, byl na cestě ke dveřím; sám se také rozhodl pro tento postup.

„To není hezké,“ řekl Charles, „snažili jsme se s ní jednat šetrně.“

„Od Halleyho přece nemůžete očekávat slitování,“ odsekl jedovatě Toby.

Podíval jsem se na něho. Nebyl zvlášť chytrý, ale Jenny si ho vybrala jako nezištného rytíře. Klidné jezero po rozbouřeném moři.

Ještě před několika měsíci uvažovala o tom, že by si ho vzala, ale mně se zdálo, že po setkání s Ashem o tom patrně uvažovat přestala. Obdařil mě obvyklým povýšeným pohledem, nic nechápal. Pak se rozhodl, že ho Jenny nepochybně ihned potřebuje.

Charles se za ním díval, jak mizel ve dveřích. Unaveným, zdrceným tónem řekl: „Já jí prostě nerozumím. Tobě trvalo sotva deset minut, a už jsi věděl... já bych na to nikdy nepřišel.“ Zasmušile se na mě podíval. „Takže když jsem se ji snažil utěšovat, bylo to k ničemu, že?“

„Ach Charlesi, je to všechno tak šeredně zamotané... ne, tím jsi nemohl nic pokazit. Prostě jsi jí umožnil, aby ho omlouvala... myslím Ashe..., a také, aby odkládala okamžik, kdy si bude muset přiznat, že se dopustila tragické, osudné... a trapné chyby.“

Vrásky se mu prohloubily zármutkem. Řekl vážně: „Je to horší. Je to mnohem horší, než jsem předpokládal.“

„Není to horší, je to jen smutnější.“

„Myslíš, že ho najdeš, že to půjde? Neumím si vůbec představit, kudy se do toho pustíš.“

4

Vyrazil jsem hned ráno. S Jenny jsme se už nesetkali, protože odjela předchozí večer s Tobym rychlostí větru do Oxfordu. Večeřeli jsme s Charlesem k oboustranné úlevě sami. Jenny se s Tobym vrátila pozdě v noci a ráno při snídani, než jsem odjel, nebyla ještě vzhůru.

Našel jsem Jennin byt v Oxfordu podle Charlesových instrukcí. Zazvonil jsem. Podíval jsem se na zámek, snadno bych si s ním poradil, kdyby se ukázalo, že nikdo není doma, ale po druhém zazvonění se dveře pootevřely. Zevnitř byl řetěz.

„Jste slečna Louisa Mclnnesová?“ zeptal jsem se. Ve dveřích bylo vidět jen jedno oko, rozcuchané vlasy, jedna bosá noha a kousek modrého županu

„Ano.“

„Dovolila byste, abych si s vámi chvilku pohovořil? Jsem... hm... bývalý manžel Jenny, její otec mě požádal, abych se jí pokusil pomoci.“

„Tak vy jste Sid?“ zeptala se překvapeně. „Sid Halley?“

„Ano.“

„Moment, prosím vás.“ Dveře se zavřely a zůstaly zavřené dost dlouho. Konečně se zeširoka otevřely a já uviděl tu dívku v celku. Měla na sobě džíny, vytahaný modrý svetr a pantofle. Vlasy už měla učesané a byla namalovaná. Světlerůžová, nenápadná rtěnka.

„Pojďte dál.“

Vešel jsem a zavřel za sebou dveře. Jak jsem správně předpokládal, Jennin byt nebyl ani chudičký, ani ubohoučký. Celý dům byl pěkný, v dobré čtvrti, viktoriánský sloh, klidná ulice, před domem elegantní příjezd pro vozy a vzadu garáže. Jenny měla vlastní kryté schodiště, přistavěné v nedávné době, vedlo přímo do bytu, který zaujímal celé prostorné první patro. Jak jsem se dozvěděl od Charlese, koupila byt za část peněz, které získala ode mne po soudním majetkovém vyrovnání. Bylo příjemné vidět, že ty peníze dobře využila.

Dívka rozsvítila a zavedla mne do velikého obývacího pokoje s arkýřem. Záclony byly ještě zatažené a na stolcích a křeslech se povalovaly různé věci, zřejmě z předešlého dne. Noviny, kabát, na zemi pohozené boty, na stole hrníčky od kávy, prázdná láhev od jogurtu postavená v misce na ovoce, lžička, ve váze zvadlé narcisy, jinde otevřený psací stroj a vedle na zemi zmačkané popsané stránky, které nedoletěly do koše na papíry.

Louisa Mclnnesová roztáhla záclony a vpustila do místnosti šedé ranní světlo, aby se smísilo se světlem žárovek.

„Já byla ještě v posteli,“ vysvětlovala poněkud zbytečně.

„Tak odpusťte.“

Nepořádek nadělala ona. Jenny byla vždycky pořádná, vždy uklízela, než si šla lehnout. Zařízení pokoje ale bylo její. Asi dva kusy nábytku přišly z Aynsfordu; celkově se pokoj co do vybavení velmi podobal obývacímu pokoji v domě, kde jsme společně bydlívali. Připadal jsem si jako vetřelec a přitom jako doma.

„Chcete kávu?“ zeptala se.

„Pokud si dáte i vy...“

„Samozřejmě, vařila bych si kafe v každém případě.“

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Když chcete...“

Zavedla mne halou do střídmě vyhlížející kuchyně. Nechovala se ke mně nepřátelsky, ale přece jen s citelným odstupem. Ani mne to nepřekvapovalo, Jenny se jistě neskrývala se svým názorem na mne, a její názor určitě nebyl lichotivý.

„Chcete taky topinky?“ vybalovala bílý topinkový chléb a chystala láhev nescafé.

„Rád.“

„Strčte teda, prosím vás, dva krajíčky támhle do topinkovače.“

Poslechl jsem a ona zatím nalila vodu do elektrického hrnce a pak hledala ve skříňce marmeládu a máslo. Máslo bylo zabalené do potrhaného papíru, napůl spotřebované, vybrané bylo zprostředka a vypadalo celé upat-lané, jako moje. Jenny kdysi doma máslo vybalovala a dávala do zvláštní misky. Bylo by mě zajímalo, jestli to ještě tak dělává teď, když je sama.

„Sladíte? Chcete mléko?“

„Bez cukru, prosím.“

Jakmile topinky samočinně vyskočily, namazala je máslem a zavařeninou a položila na talíře. Horkou vodu nalila na hnědý prášek v hrníčcích a pak každému dolila trochu mléka přímo z láhve.

„Vemte tu kávu a já vezmu topinky,“ řekla. Vzala talíře a koutkem oka zahlédla, jak levou rukou svírám jeden z hrníčků. „Pozor,“ křikla výstražně, „je to horké!“

Pečlivě jsem hrníček sevřel v prstech, ve kterých nebyl žádný cit.

Zamžikala očima.

„Jedna z výhod,“ podotkl jsem a vzal druhý hrníček opatrně pravou rukou za ouško.

Podívala se na mne, ale neřekla ani slovo. Otočila se a šla do obývacího pokoje.

„Neuvědomila jsem si to,“ řekla, když jsem stavěl hrníčky na uprázdněné místo na nízkém stolku u gauče.

„Falešné zuby jsou běžnější,“ řekl jsem zdvořile.

Málem se rozesmála. Sice se nakonec zamračila, ale ten krátký teplý záblesk stačil, aby člověk vytušil, jaká za tou tvrdou fasádou doopravdy je. Ukusovala křupavou topinku a po několika soustech se zeptala: „Jak myslíte že byste mohl Jenny pomoct?“

„Pokusím se najít Nicholase Ashe.“

„Aha...,“ opět se objevil záblesk bezprostředního smí' chu a zase ustoupil vážnosti a zamyšlení.

„Byl vám sympatický?“ zeptal jsem se.

Smutně přikývla. „Obávám se, že ano. Je takový... prostě... hrozně milý a zábavný, vynikající společník. Pořád se nemůžu smířit s tím, že utekl a nechal Jenny v takovém průšvihu. Chápejte... bydlel tady s námi, v tomhle bytě... ohromně jsme se spolu bavili, tolik jsme se společně nasmáli... To, co udělal... je to prostě neuvěřitelné.“

„Prosím vás, byla byste tak hodná, nemohla byste začít od začátku? Vyprávějte mi, jak to všechno bylo.“

„Copak vám Jenny...“

„Ne.“

„Asi se jí nechtělo před váma přiznat, jak jsme obě naletěly,“ řekla pomalu.

„Měla ho hodně ráda?“

„Ráda? Jak ráda? Těžko říct. Byla do něho zamilovaná.“ Olízla si prsty. „Zbláznila se do něho. Úplně rozkvetla, vznášela se v oblacích.“

„Znáte to tam? Také už jste se vznášela v oblacích?“

Zpříma se na mne zadívala. „Chcete vědět, jestli vím, jaké to je? Ano, vím, A pokud vám jde o to, jestli jsem taky byla zamilovaná do Nickyho, tak to teda ne. Byl sice milý, ale mně to nic neříkalo, ne tak jako Jenny. Ostatně, jeho přitahovala ona. Nebo se to aspoň...,“ váhavě pokračovala: „Aspoň se mi to zdálo.“ Zamávala olízanými prsty. „Mohl byste mi podat papírový kapesník? Za vámi je celá škatule.“

Podal jsem jí krabici s kapesníky a díval se, jak si otírá lepkavé ruce. Měla světlé řasy a pleť jako anglická růže. Ostýchavost mládí už měla za sebou. Soudě podle jejího bezprostředního chování, nebyla ale ani cynická, ani neshovívavá. Praktická, rozumná dívka..

„Já vlastně nevím, jak se seznámili,“ řekla. „Vím jen, že to bylo někde tady, v Oxfordu. Jednou jsem prostě přišla domů, a on tady byl, rozumíte mi? Oni dva už jaksi... už se dohodli.“

„Hm. Vy se o ten byt dělíte s Jenny od začátku?“

„Více méně ano. Chodily jsme spolu do školy... vy jste to nevěděl? Jednou jsme se náhodou potkaly a já Jenny řekla, že chci bydlet dva roky v Oxfordu, že tu musím psát disertačku. Zeptala se mě, jestli mám kde být, protože tehdy už věděla o tomhle bytě, ale nechtěla ho sama... tak jsem se sem nastěhovala. Jako blesk. Celkem jsme spolu velice dobře vycházely.“

Zadíval jsem se na psací stroj a na důkazy práce. „Píšete všechno tady?“ zeptal jsem se.

„Pracuju tady nebo v univerzitce... tedy v knihovně... někdy taky musím dělat rešerše mimo. Platím Jenny podnájem za svůj pokoj... ale proč já vám tohle všechno vykládám?“

„Pomáháte mi.“

Vstala. „Možná že neuškodí, když se podíváte na ty věci. Shromáždila jsem všechno v jeho pokoji... Nickyho pokoji... abych to neměla na očích. Je to všechno trapné a nepříjemné, opravdu.“

Znovu jsem ji následoval halou. Tentokrát mě vedla do dlouhé chodby, jistě to bývala hlavní chodba první-ho patra u schodiště.

„Támhle ten pokoj,“ ukázala na jedny dveře, „patří Jenny. Tohle je koupelna, tohle je můj pokoj. Tady na konci bydlel Nicky.“

„Kdy přesně odešel?“ zeptal jsem se v chůzi.

„Přesně? To nikdo neví. Někdy během středy. Minulou středu to bylo čtrnáct dní.“ Otevřela bíle natřené dveře na konci chodby. Vešli jsme do místnosti. „Ráno byl u snídaně, jako vždycky; já jsem potom šla do knihovny a Jenny jela vlakem do Londýna na nákupy. Když jsme se vrátily, byl pryč. Prostě pryč. Všechno si sbalil a byl pryč. Jenny byla hrozně otřesená. Kudy chodila, tudy plakala. To jsme samozřejmě ještě nevěděly, že ji neopustil jen tak, že vybral i ty prachy.“

„Jak jste na to přišly?“

„Jenny šla v pátek do banky uložit další šeky a vybrat menší hotovost na poštovné, a v bance)í řekli, že to konto je zrušené.“

Rozhlédl jsem se po místnosti. Na zemi tlustý měkký koberec, u stěny georgiánský prádelník, velká, pohodlná postel, čalouněné křeslo, hezké záclonky, podle Jennina vkusu, bílé stěny. Na volné prostoře na zemi se kupilo šest velikých lepenkových krabic. Celá místnost vypadala nepoužívaná.

Šel jsem k prádelníku a vytáhl jednu zásuvku. Úplně prázdná. Objel jsem dno prsty. Ani smítko prachu, nic.

Louisa přikývla. „Ano, utřel prach a vyluxoval, bylo to vidět na koberci. Taky umyl koupelnu, jen se leskla. Jenny ještě říkala, jak to od něho je hezké, než přišla na to, že prostě po sobě nechtěl nechat žádné stopy.“

„Řekl bych, že to je symbolické?“ řekl jsem zamyšleně.

„Jak to myslíte?“

„Jak... že mu nešlo ani tak o to, aby tu nezanechal žádné otisky nebo vlasy... chtěl mít pocit, že odtud úplně vymizel, beze zbytku, že tu nenechal ani sebemenší kousek sebe. Chci říct... má-li někdo v úmyslu se někam vrátit, podvědomě na takovém místě něco.zapomíná'. To je známý úkaz. Jestliže někdo, ať vědomě či podvědomě, se někam nechce nikdy vrátit, cítí potřebu odstranit i vlastní prach.“ Zarazil jsem se. „Odpusťte, nechci vás s tím nudit.“

„Nenudíte mě.“

Věcně jsem se zeptal: „Kde spali?“

„Tady,“ podívala se na mě pozorně a usoudila, že může bez rizika pokračovat. „Chodívala za ním. Já... samozřejmě, že jsem o tom věděla. Přicházela většinu nocí, ale ne pokaždé.“

„Copak on nikdy nešel za ní?“

„Je to zvláštní, ale nepamatuju se, že by k ní kdy šel, vlastně ani za dne. Když s ní chtěl mluvit, čekal přede dveřmi a zavolal na ni.“

„To by odpovídalo.“

„Čemu? Zase nějaký symbolismus?“ Přešla ke stohu krabic a tu nejhořejší otevřela. „Když se na tohle podíváte, bude vám to všechno jasné. Nechám vás tu, abyste si to mohl v klidu přečíst... já se na ty věci nemůžu ani podívat. Stejně musím jít uklidit, Jenny se může vrátit.“

„Vy s tím ale moc nepočítáte, že?“

Zvrátila lehce hlavu. Vycítila v mém hlase obavy. „Máte z ní strach?“ zeptala se.

„Myslíte, že k tomu mám důvody?“

„Říká o vás, že jste plaz.“ Pobavený tón zmírnil obsah jejích slov.

„To je jí podobné. Ne, nemám z ní strach, ale vyvádí mě z míry.“

Nečekaně energicky prohlásila: „Jenny je výborná holka.“ To je pravé přátelství, pomyslel jsem si. Začne ji bránit i při sebemenším náznaku kritiky. Jenže já jsem tu výbornou holku měl za ženu.

„Ano,“ řekl jsem nezúčastněným hlasem. Po chvíli vyšla Louisa z pokoje. S povzdechem jsem se vrhl na ty krabice. Nešikovně jsem je sundával a jen mě těšilo, že se na mě přitom nedívá ani Louisa, ani Jenny. Krabice byly veliké, dvě z nich sice nebyly příliš těžké, ale jejich rozměry byly krajně nevýhodné pro úchop myo-elektrickou protézou.

V nejhořejší škatuli byly dopisní papíry, pěkné, kvalitní, běžný kancelářský formát, s textem psaným na stroji. Hlavičky papírů obsahovaly imponující nnožství nadpisů a

uprostřed se skvěl zlatem zdobený znak. Vz-al jsem jeden z předtištěných dopisů a při čtení jsem pochopil, jak Jenny mohla tak snadno skočit na návnadu.

Výzkum koronární choroby, hlásal rytý nadpis pod ozdobným znakem. Pod tím byl další nápis: Registrovaná charitativní společnost. Vlevo od znaku byl seznam členů představenstva, většinou s honosnými tituly, vpravo seznam stálých pracovníků, mezi nimi Jennifer Halleyová, jednatelka. Pod jménem byla drobnějším písmem uvedena její oxfordská adresa.

V dopisech chybělo datum a oslovení. Text začínal asi v jedné třetině archu a zněl takto:

V dnešní době získalo mnoho rodin smutné zkušenosti pokud jde o závažnost koronární choroby; onemocnění cév zásobujících srdce může zabít nebo vyřadit postiženého navždy z činorodého, plodného života.

Byla již uskutečněna řada výzkumných prací týkajících se tohoto problému a mnoho bylo také již učiněno pro prevenci této metly moderního lidstva, mnohé však ještě zbývá vykonat. Výzkum dotovaný státem je samozřejmě při současné hospodářské situaci omezen finančními možnostmi, je proto nezbytné obrátit se o pomoc k širší veřejnosti, aby mohla být uskutečněna důležitá základní sledování, v současné době prováděná v soukromých ústavech.

Jsme si vědomi skutečnosti, že mnozí občané hledí nepříznivě na dopisy, kterými se na ně různé organizace obracejí o finanční dary, i když jde o záslužné cíle. Z tohoto důvodu se na Vás v akci pomoci „výzkumu koronární choroby“ obracíme s nabídkou, abyste ve prospěch věci něco zakoupili, na stejném principu, jako jsou nabízeny vánoční pohledy, kdy získaný fond slouží řadě dobrých věcí. Členové představenstva po zralé úvaze dospěli k rozhodnutí nabídnout ke koupi mimořádně kvalitní voskovou polituru vyrobenou speciálně k ošetřování starožitného nábytku.

Vosk je dodáván ve čtvrtkilových plechových obalech. Kvalita výrobku odpovídá požadavkům odborníků restaurátorů a muzeí. Pokud si přejete vosk zakoupit, nabízíme Vám jedno balení po pěti librách. Současně Vás ubezpečujeme, že nejméně tři čtvrtiny výnosu budou užity pro podporu výzkumu.

Vosk prospěje Vašemu nábytku, a Váš příspěvek dobré věci. S Vaší pomocí bude možno dosáhnout významného pokroku v poznání a léčbě nebezpečného, smrtelného onemocnění.

Pokud si budete přát, zašlete prosím svůj příspěvek na výše uvedenou adresu (šeky prosím vystavte ve prospěch konta Výzkum koronární chorobyj. Obdržíte obratem zásilku vosku a bude Vám navždy patřit vděčnost všech nemocných postižených ischemickou srdeční chorobou na celém světě.

S upřímnými pozdravy

jednatelka

V duchu jsem si odplivl, složil dopis a strčil ho do kapsy. Dojímavé, a k tomu nabízejí něco hmatatelného za odměnu. Pak nenápadně naznačí, že je lepší něco vysolit, že člověk nikdy nemůže vědět, jestli ho to jednou samotného nepotrefí. Jak řekl Charles, takový slohový výplod nese ovoce.

Ve druhé veliké krabici byly tisíce nenadepsaných bílých obálek. Ve třetí byly dopisy většinou psané rukou na nejrůznějších druzích dopisních papírů. Objednávky vosku. Text vždy kromě jiného obsahoval poznámku,šek přiložen'.

Ve čtvrté jsem našel malé kartičky s potvrzením, že Výzkum koronární choroby děkuje, že obdržel příslušnou objednávku a platbu a že obratem bude odeslána zásilka vosku.

V páté krabici, zpola prázdné, a v šesté, plné a ještě nenačaté, byly naskládány ploché bílé čtvercové krabičky asi tak šestkrát šest palců veliké a dva palce hluboké. Jednu jsem vytáhl a otevřel. Uvnitř jsem objevil nijak neoznačenou plechovku s pevně zašroubovaným víčkem. Víčko se chvíli vzpouzelo, ale nakonec povolilo. Pod ním byla měkká, vazká hnědavá hmota vonící jako politúra. Plechovku jsem zavřel a vrátil do krabičky, kterou jsem si přichystal, že si ji musím vzít s sebou.

Jinak jsem nenašel nic. Prohlédl jsem v pokoji každou skulinku, i čalounění křesel, ale neobjevil jsem ani špendlík.

Vzal jsem bílou krabičku a zvolna, tiše jsem vykročil chodbou k obývacímu pokoji. Otevíral jsem zavřené dveře jedny po druhých a díval se, co se za nimi skrývá. O dvou dveřích mi Louisa nic neřekla: za jedněmi byla vestavěná skříň na ložní prádlo, za druhými větší, nezařízený pokoj sloužící jako skladiště kufrů a různého haraburdí.

Pokoj Jenny byl vysloveně ženský, celý bílý a růžový, samý nadýchaný kanýr a volánek. Ve vzduchu se vznášela vůně parfému Mille. Nemělo smysl vzpomínat na první lahvičku, kterou jsem jí kdysi koupil v Paříži. Zavřel jsem tu vůni a vzpomínky za dveře a šel se podívat do koupelny.

Koupelna byla bílá. Velké, huňaté ručníky. Zelený koberec, zelené ozdobné rostliny. Na dvou stěnách zrcadla. Nikde nebylo vidět kartáčky na zuby, všechno bylo uloženo ve skříňkách, panoval tam absolutní pořádek, příznačný pro Jenny. Mýdlo značky Roger & Gallet.

Profesionální zvyk mě dávno zbavil zábran, přestalo mi vadit strkat nos do věcí cizích lidí. Téměř bez zaváhání jsem otevřel dveře Louisina pokoje a rozhlédl se tam v naději, že Louisa nevyjde do haly a nepřistihne mne.

Organizovaný nepořádek, říkal jsem si. Všude knihy a papíry. Na křeslech se povalovaly šaty. Neustlaná postel... ačkoliv, tomu se nesmím divit, přece jsem ji sám z té postele vytáhl.

V rohu pokoje umývadlo. Zubní pasta bez uzávěru. Vedle umývadla se sušily punčochové kalhoty. Otevřená krabice s bonbóny. Na prádelníku neuspořádaná změť věcí. Ve vysoké váze rozkvétala větev planého kaštanu. Žádný parfém. Také žádná zašlá špína, jen povrchní nepořádek. Na zemi modrý župan. Pokoj byl zařízený podobně jako pokoj Nicholase Ashe; snadno jsem poznal, kde končila ruka Jenny a kde začínala ruka Louisy.

Vycouval jsem ze dveří a tiše je za sebou zavřel. Nikdo mě neviděl. Louisa byla v obývacím pokoji. Od uklízení se nechala snadno odlákat, seděla na koberci hluboce začtená do nějaké knížky.

„Á, tady jste,“ nesoustředěně vzhlédla, tvářila se, jako by na mě zapomněla. „Tak co, už jste s tím hotový?“

„Někde by měla být ještě nějaká dokumentace, dopisy, účty, kniha vydání, a tak.“

„To si odnesla policie.“

Seděl jsem na gauči a díval se na ni. „Kdo vlastně uvědomil policii? Jenny?“

Zamračila se. „Ne. Někdo si tam stěžoval, že ta organizace není registrovaná mezi dobročinnými spolky.“

„Kdo si stěžoval?“

„To já nevím. Nejspíš někdo, kdo dostal ten žebrací dopis a ověřoval si to. Polovina členů představenstva, uvedená na těch dopisních papírech, je vymyšlená, a ti ostatní neměli tušení, že Ashe jejich jména použil.“

Zamyslel jsem se. „Proč myslíte, že Ashe utekl právě tehdy?“

„Nemáme tušení. Je dobře možné, že někdo zavolal taky sem a chtěl si stěžovat. Ashe prostě utekl, dokud mohl. Byl už týden v tahu, než se tu ukázala policie.“

Položil jsem bílou krabičku na servírovací stolek. „Odkud byl ten vosk?“ zeptal jsem se.

„Od nějaké firmy. Jenny psala objednávky a oni nám to sem posílali. Nicky věděl, kde se to objednává.“

„A co dodací listy?“

„Ty má policie.“

„A ty žebrací dopisy... kdo je nechal tisknout?“

„Jenny, samozřejmě,“ vzdychla. „Nicky měl další dopisy, prakticky úplně stejné, jenom na nich bylo místo Jenny jeho jméno. Vysvětlil nám, že nemá smysl rozesílat ty staré s jeho jménem a adresou, protože se mezitím přestěhoval. Říkal, že mu jde hlavně o to, aby tak záslužná práce nezůstala stát.“

„To si umím představit.“

Trochu ji to rozzlobilo. „Vám se to směje, vy jste ho neznal. Byl byste mu důvěřoval stejně jako my.“

Zdržel jsem se komentáře. Možná že bych byl naletěl.

„A ty dopisy? Kdo je odesílal?“

„Nicky měl seznam jmen a adres, měl jich celé tisíce.“

„Máte je? Máte ty seznamy?“

Tvářila se rezignovaně. „Vzal si je s sebou.“

„Co to bylo za lidi?“

„Takoví, u kterých člověk mohl očekávat, že budou mít zaručeně nějaký starožitný nábytek a že pro ně pět liber není žádný peníz.“

„Řekl vám, odkud ty adresy má?“

„Ano, prý z vedení té společnosti.“

„Kdo psal adresy a kdo ty dopisy odesílal?“

„Nicky psal obálky na stroji. Psal strašně rychle, dokázal jich denně napsat stovky. Jenny se na dopisy podpisovala, já je pak většinou skládala a strkala do obálek. Dostávala z psaní křeče do prstů, takže jí Nicky často pomáhal.“

„Podpisoval ji?“

„Ano. Napodoboval její podpis. Tisíckrát. K nerozeznání.“

Mlčky jsem se na ni díval.

„Já vím,“ vzdychla, „taková věc se může vymstít. Ale kdybyste věděl, jaká s ním byla legrace, i při té namáhavé práci, s ním to byla vlastně zábava. Pořád vykládal vtipy... těžko si to můžete představit. Když potom začaly chodit šeky, měly jsme příjemný pocit, že všechna ta dřina byla opravdu k něčemu.“

„Kdo expedoval vosk?“ zeptal jsem sa zasmušile.

„Nicky psal adresy na štítky, já je pomáhala Jenny lepit na krabice, ty jsme ještě přelepily páskou a pak jsme je vozily na poštu.“

„Nicky tam nešel ani jednou?“

„Ně, měl moc práce se psaním. Vozili jsme tam ty škatule na takovém tom dvoukolovém vozíčku na nákupy.“

„A co šeky... ty taky nosila do banky Jenny?“

„Ano.“

„Jak dlouho to celé trvalo?“

„Dva měsíce, počítáno od té doby, co jsme měli natištěné dopisy a zásobu vosku.“

„Kolik vosku?“

„Spousty, plný byt. Posílali nám to v těch velikých krabicích... v každé po šedesáti baleních. Opravdu jsme toho měly plný byt. Teď si vzpomínám, že Jenny chtěla ke konci ještě nějaký vosk přiobjednat, protože už nám pomalu docházel, ale Nicky jí řekl, ať nic neobjednává, že rozešleme to, co máme, a pak si na čas odpočineme, než se dáme znovu do práce.“

„Chtěl toho nechat v každém případě.“

„Asi ano,“ odpověděla váhavě.

„Jak velkou částku deponovala Jenny v bance celkem?“

Vážně se na mne podívala. „Asi tak deset tisíc liber. Možná že i víc. Někteří zákazníci poslali mnohem větší částky než pět liber, jeden dokonce poslal stovku a žádný vosk nechtěl.“

„To je neuvěřitelné.“

„Peníze nám sem doslova tekly. Pořád vlastně ještě tečou, každý den, ale tečou z pošty rovnou na policii. Musí mít pěknou práci s tím, jak to posílají zpátky těm lidem.“

„Co ty dopisy v té jedné krabici, jak je tam vždycky napsáno šek přiložen?“

„To jsou dopisy lidí, kde už byl příspěvek uložený v bance a kterým jsme už vosk vyexpedovaly.“

„Policie ty dopisy nechtěla?“ Pokrčila rameny. „Nevím, nechali je tady.“

„Nevadilo by vám, kdybych si je vzal?“

„Klidně si je vezměte.“

Došel jsem si pro ně a hodil celou krabici u dveří na zem. Pak jsem se vrátil do obývacího pokoje, abych stí ještě na něco zeptal. Byla už zase ponořená do četby a vzhlédla ke mně bez velikého nadšení.

„Jak se Ashemu podařilo ty peníze z banky vybrat?“

„Měl v ruce na stroji psaný dopis podepsaný Jenny, ve kterém stálo, že si přeje vybrat celý uložený obnos v hotovosti, aby ho mohla předat dobročinné organizaci u příležitosti nějaké slavnostní večeře. Taky měl šek vystavený na svoje jméno na celou částku, podepsaný Jenny.“

„Ale ta přece...“

„Jistě že ne. Podepsal to on. Viděla jsem jak ten dopis, tak šek. Banka to předala policii. Nepoznal byste, že to není její podpis. I Jenny uznala, že je od jejího k nerozeznání.“

Půvabně se zdvihla. Knížku nechala ležet na zemi. „Už odcházíte?“ řekla s nadějí, „mám hrozně práce, jsem se vším děsně pozadu, díky Nickymu.“ Prošla přede mnou halou a cestou mi dala další ránu.

„Úředníci v bance si Nickyho vůbec nepamatují. Vyplácejí denně obrovské sumy v hotovosti na platy, v Oxfordu je hodně průmyslových podniků. Zvykli si spojovat s tím účtem Jenny, a policie je začala vyslýchat teprve za řadu dní. Na Nickyho se tam vůbec nikdo nepamatuje.“

„Je to profesionál,“ řekl jsem suše.

„Obávám se, že tomu všechno nasvědčuje.“ Otevřela dveře a já se mezitím nemotorně snažil zdvihnout velikou krabici, na které se potácela malá krabička s voskem.

„Děkuji vám mnohokrát za pomoc,“ řekl jsem.

„Počkejte, odnesu vám to dolů.“

„Zvládnu to sám.“

Krátce se mi podívala do očí. „O tom nepochybuju, zvládl byste to. Jste strašně paličatý.“ Vzala mi bez dalších řečí škatuli z rukou a energicky vykročila. Když jsem za ní scházel ze schodů a pak ven, připadal jsem si jako pitomec.

„Kde máte auto?“ zeptala se.

„Vzadu, ale...“

Bylo marné se s ní dohadovat. Sel jsem za ní a chabě jsem ukázal na scimitar. Otevřel jsem kufr. Hodila vel4 kou i malou krabici dovnitř a zabouchla víko kufru.

„Děkuji za všechno,“ řekl jsem.

V očích se jí zase objevil nepatrný úsměv.

„Kdyby vás cokoliv napadlo, co by Jenny mohlo pomoct, dáte mi, prosím, vědět?“

„Když mi necháte adresu...“

Vytáhl jsem z kapsy navštívenku. „Tady to máte.“

„Dobře.“ Chvilku tam jen tak stála a tvářila se nevyzpytatelně. „Něco vám povím... z toho, co jsem slyšela od Jenny... jste úplně jiný, než jsem myslela.“

5

V neděli ráno jsem odjel z Oxfordu na západ, do Gloucestershiru, na místo jsem dorazil v jedenáct, tedy v civilizovanou dobu, vhodnou pro návštěvy.

Tom Garvey se právě bavil na dvoře se svým stájníkem. Jak mě uviděl, šel ke mně, sotva jsem stačil zabrzdit.

„Sid Halley! To je ale překvapení! Co pro tebe můžu udělat?“

Ušklíbl jsem se z otevřeného okénka. „Čím to je, že kde se objevím, každý si myslí, že něco chci?“

„Tomu se nediv, kamaráde. Říká se, že jsi nejlepší očko v naší branži. To víš, my slyšíme ledacos, i tady, přestože jsme jen venkovský balíci.“

Usmál jsem se, vylezl z vozu a potřásl si rukou s tím šedesátiletým sympatickým uličníkem; měl do venkovského balíka asi tak daleko jako z Aljašky na mys Dobré naděje. Silný, statný chlap, naprosto sebejistý, s velitelským, zvučným hlasem, mazaný jako liška. Jeho ruka byla stejně tvrdá jako jeho obchodní metody a suchá jako jeho chování. Byl tvrdý k lidem a laskavý ke koním. Jeho podnik rok od roku vzkvétal, ale já tušil, že kdyby se všem hříbatům, co měl ve stájích, udělaly zevrubné krevní zkoušky, aby se ověřil jejich původ, dopadlo by to všelijak. Většina lidí mu ale věřila.

„Tak co, o co ti běží, Side?“ zeptal se.

„Přišel jsem se podívat na jednu klisnu, Tome, máš ji prý tady. Trochu mě zajímá.“

„Jo? Která to má bejt?“

„Bethesda.“

Rázem se přestal tvářit pobaveně, zvážněl. Oči se mu zúžily. „Co s ní máš?“

„No rád bych věděl, jestli už zabřezla, ku příkladu.“

„Zašla.“

„Cože?“

„Říkám ti, že zašla. Víš co, pojď radši dovnitř.“

Otočil se na podpatku a kráčel po skřípajícím štěrku, já za ním. Dům byl starý, tmavý a zatuchlý. Život byl venku, na polích, ve stájích, v porodnici, v připouštěcí hale. Uvnitř zněl do ticha jen hlasitý tikot velikých hodin. Kde nic, tu nic, žádná vůně nedělní pečeně.

„Sedneme si tady.“

Zavedl mne do místnosti sloužící jako jídelna i kancelář: těžký jídelní stůl se židlemi na jednom konci, na druhém registratury a prosezené čalouněná křesla. Nikde stopy po kosmetických zásazích ku potěše zákazníků, dohady při prodeji se odehrávaly venku, u koně.

Tom si sedl na kraj psacího stolu a já na opěradlo jednoho křesla. Nečekal nás rozhovor, při kterém by se člověk hezky v klidu posadil.

„Teď mi řekni, proč se zajímáš o Bethesdu.“

„Chtěl jsem vědět, co se s ní stalo.“

„Koukej, kamaráde, s tímhle na mě nechoď. Nepovídej mi, že jedeš takovou dálku jen tak; nač to potřebuješ vědět?“

„Pro jednoho klienta.“'

„Jakýho klienta?“

„Kdybych něco dělal pro tebe, přál by sis, abych o tom nikde nevykládal, nebo bys očekával, že to všude budu rozhlašovat?“

Chvíli se na mě soustředěně díval.

„Máš pravdu, asi že ne. Ostatně, s Bethesdou nepotřebuju dělat vlastně žádný tajnosti. Zašla při porodu a hříbě s ní. Byl to hřebeček, ale hodně malej.“

„To je mi líto.“

Pokrčil rameny. „To se holt někdy stane, i když naštěstí zas ne tak často. Bethesda nevydržela na srdce.“

„Na srdce?“

„Jo. To hříbě bylo nějak ve špatný poloze a Bethesda pracovala k porodu mnohem dýl, než jí bylo zdrávo. Jak jsme na to přišli, že je na tom špatně, tak jsme tu polohu srovnali, ale vtom to ona už zabalila, najednou. Nedalo se už nic dělat. Samozřejmě že se to všechno dělo v noci, jak už to tak bejvá.“

„Volal jsi k ní veterináře?“

„Jasně, byl u toho. Zavolali jsme ho hned, jak to začlo, napadlo nás, že by mohly bejt průšvihy, když měla ten šelest a rodila prvně.“

Trochu jsem se zamračil. „Ten šelest už měla, když k tobě přišla?“

„Jistě že ho měla, proto přece přestala běhat dostihy. Ty toho o ní asi moc nevíš, co?“

„No vlastně ne. Tak mi o ní něco řekni.“

Pokrčil rameny. „Je ze stájí Georga Caspara, samozřejmě. Její majitel ji chtěl dát na chov, protože byla tak dobrá jako dvouletá, tak jsme ji kryli Timberleym, počítali jsme, že by z toho spojení moh bejt sprinter. No, a vidíš to, člověk plánuje, jak umí nejlíp, a pak tohle.“

„Kdy zašla?“

„Asi před měsícem.“

„Tak ti mockrát děkuju, Tome.“ Vstal jsem. „Jsi hodný, žes mi věnoval tolik času.“

Odlepil se od psacího stolu. „Není to pro tebe trochu moc krotký, jen takhle chodit a vyptávat se lidí? Nějak mně to s tím starým Sidem nejde dohromady, když si vzpomenu, jakou si měl páru, jaks byl rychlej, neměls nervy.“

„Časy se mění.“

„No jo, asi se nedá nic dělat. Stejně ti to ale musí chybět, ten řev z tribuny, když si jel na poslední překážku a koně si přes ni prakticky přetáh.“ V obličeji se mu obráželo dávno prožité vzrušení. „Člověče, na to se dívat, to byla radost! Fakt si neměl nervy... nechápu, jaks to dělal.“

Bylo to od něho hezké, ale přál jsem si, aby těch řečí už nechal.

„To byla smůla, jak si přišel o tu ruku. No co, při steeplech se s něčím takovým vždycky musí trochu počítat, že jo. Lidi si taky zloměj páteř a tak.“ Šli jsme spolu ke dveřím. „Když chce člověk jezdit steeply, musí to riziko brát.“

„To je fakt.“

Vyšli jsme ven k mému vozu.

„S tou protézou to ale ujde, ne? Když můžeš jezdit autem a vůbec...“

„Jde to prima.“

„Tak vidíš.“ Věděl dobře, že to není tak růžové. Chtěl mi jen taktně říct, že je mu to líto, a řekl to, jak uměl nejlíp. Usmál jsem se na nělío, nastoupil do vozu, krátce ještě zamával na rozloučenou a odjel.

V Aynsfordu seděli před večeří v obývacím pokoji a popíjeli sherry: Charles, Toby a Jenny.

Charles mi podal skleničku a Toby po raně přejel očima, jako kdybych přicházel rovnou z maštale, Jenny mi oznámila, že mluvila telefonicky s Louisou.

„Mysleli jsme, žes utekl, protože od nás z bytu jsi odešel už před dvěma hodinama.“

„Sid nikdy neutíká,“ suše konstatoval Charles.

„Tak se tedy belhá,“ odsekla Jenny.

Toby se na mě přes okraj skleničky pohrdlivě ušklíbl. Sameček, majitel samičky, se radoval nad zapuzeným samečkem. Byl bych rád věděl, jestli tuší, jak hluboce Ashe Jenny upoutal, a pokud to tuší, jestli mu to vadí.

Upíjel jsem sherry: chutnalo trochu trpce, docela se to hodilo k situaci, i když ocet by byl vhodnější.

„Odkud byl ten vosk?“ zeptal jsem se.

„To už nevím,“ mluvila důrazně a zřetelně, prostě nehodlala spolupracovat.

„Jenny!“ okřikl ji Charles.

Vzdychl jsem. „Charlesi, policie má dodací listy, takže musí mít jméno a adresu dodavatele. Nemohl bys prosím tě požádat svého přítele Quayla, aby tuhle informaci od nich získal? A aby mi to napsal.“

„Samozřejmě,“ řekl.

„Nechápu, k čemu bude dobré, když se dozvíš, kdo nám ten vosk posílal,“ řekla Jenny tím odměřeným, výrazným tónem.

Měl jsem pocit, že s ní Charles v duchu souhlasí. Nic jsem jim nevysvětloval. Ostatně, třeba měli pravdu.

„Louisa říkala, žes tam čenichal celou věčnost.“

„Líbila se mi,“ odpověděl jsem klidně.

Jennina nelibost se jako vždy obrážela na špičce jejího nosu. „Ta se k tobě nehodí, Side,“ prohlásila.

„Proč?“

„Příliš chytrá.“

„Přeje si ještě někdo sherry?“ zeptal se Charles sametovým hlasem a s lahví v ruce nás obešel a dolil nám skleničky. Obrátil se ke mně: „Vzpomínám si, že Louisa dostala v Cambridgi nejvyšší ocenění v oboru matematiky. Já s ní hrál šachy... ty bys ji obehrál hravě.“

„I velmistři dokážou být zatvrzelí, hloupí a zakomplexovaní,“ poznamenala Jenny.

Naobědvali jsme se v podobné atmosféře. Pak jsem si šel nahoru do pokoje zabalit. Právě když jsem skládal věci do kufru, objevila se ve dveřích Jenny. Dívala se na mne.

„Ty tu protézu moc nepoužíváš, co?“

Neodpověděl jsem.

„Nechápu, proč se s ní vůbec taháš.“

„Jenny, nech toho, prosím tě.“

„Kdybys mě byl poslechl a nechal dostihů, nebyl bys přišel o ruku.“

„Asi ne.“

„Měl bys normální, vlastní ruku, a ne jen kousek předloktí, pahýl.“

Pytlík s mytím už jsem do kufru hodil trochu vztekle.

„Dostihy, dostihy, dostihy, vždycky na prvním místě... Propadl jsi jim, taky vítězství a slávě. Na mně nezáleželo. Dobře ti tak. Mohli jsme zůstat spolu... ty bys měl svoji ruku... kdybys toho byl nechal, toho tvého drahocenného rajtování, když jsem tě o to prosila. Jenže pro tebe znamenal titul šampióna víc než já.“

„Tohle jsme probrali už mockrát.“

„Teď nemáš nic. Nic! Doufám, že jsi spokojený.“ Nabíječka s dvěma baterkami stála na prádelníku. Jenny vytáhla trhnutím šňůru ze zásuvky a hodila celý ten krám na postel. Baterky vypadly a rozkutálely se kolem nabíječky a šňůry. „Hnusí se mi to, dělá se mi z toho nanic.“ Dívala se na postel.

„Já si už zvykl.“ Více méně.

„Tobě je to snad jedno.“

Mlčel jsem. Samozřejmě že mi to nebylo jedno.

„Tebe snad těší, že jsi mrzák.“; Těší... dobrý bože!

Odešla a zanechala mě u pohozené nabíječky. Cítil jsem, že se na okamžik zastavila, a tupě jsem čekal, co by mi ještě mohla příjemného říct.

Promluvila zvučným, jasným hlasem.

„Nicky nosí v ponožce nůž.“

Rychle jsem se otočil. Tvářila se odbojně a Vyčkávavě.

„Je to pravda?“

„Občas ho nosí.“

„Puberťák.“

To ji dopálilo. „To snad je známka dospělosti, když sebou někdo věčně mlátí na koni a ví... bezpečně ví... že ho čeká bolest a zpřerážené kosti?“

„Člověk vždycky předpokládá, že se mu to nestane.“

„A vždycky se splete!“

„Já už přece nejezdím.“

„Ale kdybys mohl, tak bys jezdil.“

Nemělo smysl odpovídat, oba jsme věděli, že má pravdu.

„Jen se na sebe podívej,“ pokračovala Jenny. „Když už jsi toho ježdění musel nechat, mohl sis vybrat nějaké klidné slušné místo, mohl ses dát na burzu, tyhle věci znáš, mohls vést normální život, ale co ty? Kdepak, to tě ani nenapadlo. Ihned se navezeš do zaměstnání, kde tě zase čeká bití, rvačky a zmatky. Ty prostě bez rizika žít neumíš. Jsi jako posedlý, ty si třeba o sobě myslíš, že jsi normální, ale nejsi, jsi posedlý jako narkoman. Když si představíš, že bys měl sedět v kanceláři od devíti do pěti a pěkně dojíždět do práce jako každý druhý, pochopíš, jak to myslím.“ Mlčky jsem o tom uvažoval.

„Právě, v kanceláři bys zašel.“

„Pak mi ty ale pověz, co je tak krásného na noži v ponožce?“ zeptal jsem se. „Já už jezdil dostihy, když jsme se poznali, věděla jsi, co ode mne můžeš očekávat.“

„Do důsledků jsem si to neuměla představit. Nevěděla jsem, jak často budeš strašně potlučený, nebudeš mopt jíst, pít, ani se mnou spát.“

„Ukázal ti ten nůž, nebo sis ho všimla jen náhodou?“

„Nač to chceš vědět?“

„Chová se jako nedospělý kluk..., nebo je opravdu nebezpečný?“

„Tak se vidíš... ty by sis přál, aby byl nebezpečný!“

„Kvůli tobě raději ne.“

„Tak tedy... prostě jsem ten nůž náhodou zahlíd-la... v takovém pouzdře, má ho přivázaný k noze. Pak si z toho dělal legraci.“

„Tys mi to ale řekla. To mělo být varování?“

Najednou byla nesvá a rozpačitá. Zamračila se a odešla do chodby.

Pokud to byl první příznak prasklinky v jejím obdivu k nejdražšímu Nickymu, tak sláva!

V úterý ráno jsem se zastavil pro Chica a společně jsme vyjeli na sever, do Newmarketu. Byl chladný větrný den, chvíli bylo jasno, chvilkami pršelo.

„Tak co, jaks to přežil s tvojí nebožkou?“

Setkal se s ní jen jedinkrát a líčil to jako zcela nezapomenutelný zážitek. Dalo se to vykládat všelijak.

„Je v maléru,“ řekl jsem.

„Těhotná?“

„Existují i jiné formy malérů, abys věděl.“

„Nepovídej!“

Vyprávěl jsem mu o celém tom podvodu, o Ashovi a jeho noži.

„To teda šlápla do pěknýho hovna,“ řekl Chico.

„Pěkně z výšky.“

„Když ji pěkně vomejeme, dostanem za to něco?“1

Úkosem jsem se na něho podíval.

„No jo, to sem si hned myslel. Zase budeme makat z lásky, co? Eště klika, že máš dost prachů, Side, jinak teda nevim, kdo by mě platil. Na čempak sis nahrabal letos? Udělals vod vánoc nějaký pořádný terno?“

„Stříbro a kakao. Koupil a prodal.“

„Kakao?“ nechtěl věřit svým uším.

„Jo, kakaové lusky. Čokoládu.“

„Jako bonbóny?“

„Ne, bonbóny jsou riskantní.“

„Nechápu, kde na to bereš čas.“

„Nepotřebuji na to o nic víc času než ty na svoje slečny.“

„Co se všema těma prachama vlastně děláš? K čemu ti sou dobrý?“

„Já je sbírám ze zvyku. Jako houby.“

V přátelské svornosti jsme dorazili do Newmarketu. Podívali jsme se do mapy, přeptali se asi dvou domorodců a nakonec jsme úspěšně dorazili k neuvěřitelně vzorně udržovanému hřebčínů Henryho Thrace. Uklízeči paní u dveří nám sdělila, že je támhle vzadu v kanceláři. Byl támhle vzadu. Seděl v křesle a hluboce spal.

Vzbudil se, jakmile jsem vstoupil, a byl ihned čilý, jak bývají lidé zvyklí budit se uprostřed noci. Mladší člověk, uhlazený, na míle se lišil od tvrdého, prohnaného Toma Garveye. Chov koní byl pro Thracea, jak jsem se doslechl, především obchod. Klisny obsluhovali jen nižší tvorové. Nicméně, už jeho první slova nebyla v souladu s mými představami.

„Promiňte, byl jsem skoro celou noc vzhůru... tedy, s kým mám vlastně tu čest? Já si vás objednal?“

„Ne, já prostě doufal, že vás třeba zastihnu. Jmenuji se Sid Halley.“

„Jakže? Jste nějak příbuzný s... panebože, vy jste vy!“

„Já jsem já.“

„Co pro vás můžu udělat?“ protíral si oči. „Nechcete kávu? Paní Evansová nám ji uvaří.“

„Ne, neobtěžujte se, leda že...“

„Ale ano. Tak spusťte.“ Podíval se na hodinky. „Stačí vám deset minut? Musím do Newmarketu na schůzi.“

„Ono je to všechno trochu neurčité, abych se přiznal,“ vysvětloval jsem. „Já se vlastně jenom přijel poptat po zdraví dvou hřebců, které tady máte.“

„Aha. O které jde?“

„O Gleanera a Zingaloo.“

Musel jsem zase projít výslechem, nač to chci vědět a jestli mi to má říct, ale nakonec, stejně jako Tom Garvey, uznal, že není důvodu, proč by mi to neřekl.

„Asi bych vám to neměl povídat, ale radši vašim klientům nedoporučujte, aby si kupovali na těchhle dvou podíly,“ řekl. Předpokládal automaticky, že mi jde právě o tohle. „Možná že nezvládnou krýt svoji kvótu klisen, přestože jsou jim teprve čtyři.“

„Jak to?“

„Nemají v pořádku srdce. Jsou přetrénovaní.“

„Oba?“

„Oba. Proto taky ve třech přestali běhat dostihy. Řekl bych, že se jim to ještě od té doby zhoi“šilo.“

„Já slyšel, že Gleaner kulhá,“ řekl jsem.

Henry Thrace se zatvářil rezignovaně. „V poslední době se u něho projevila artritis, a to se v tomhle malým městě těžko utají.“ Na stole zazvonil budík. Sáhl po něm a zarazil ho. „No obávám se, že budu muset vyrazit.“ Zívl. „V tuhle roční dobu se vlastně ani nesvlíkám.“ Vytáhl ze zásuvky psacího stolu elektrický holicí strojek a vrhl se na vlastní bradu. „Je to všechno, co potřebujete, Side?“

„Ano, děkuji.“

Chico zavřel dvířka vozu. Vyjeli jsme směrem k městu.

„Srdeční vady,“ řekl.

„Srdeční vady.“

„Úplná epidemie, co?“

„Přeptáme se na to pana veterináře Brothersmithe.“

Chico mi přečetl adresu, bylo to někde v Middletonské ulici.

„V pořádku, vím kde to je, dřív tam býval starý Fowlett, veterinář který chodil k nám, dokud byl naživu, v dobách, kdy jsem tu pracoval.“

Chico se ušklíbl. „Stejně mi připadá srandovní, žes ty někdy dělal jako učeň a že tě tejral hlavní stájník.“

„A omrzliny.“

„To si člověk skoro myslí, že seš taky člověk.“

Strávil jsem v Newmarketu pět let, od šestnácti do jedenadvaceti. Učil jsem se jezdit, skákat, žít. Můj šéf byl správný chlap, jak jsem byl denně ve styku s jeho rodinou, pozoroval jeho organizační schopnosti, ledacos jsem se přiučil, a tak jsem se změnil ze zanedbaného kluka ze zastrčené ulice v něco moudřejšího. Můj šéf mě taky naučil, jak zacházet s výdělkem, když jsem začal dostávat větší částky, jak nedopustit, aby mě peníze zkazily. Když jsem od něho odcházel, bylo mi najednou jasné, že jsem stoupl v ceně u všech tím, že jsem se vyučil právě v jeho stájích. Měl jsem štěstí na svého prvního šéfa a učitele a měl jsem také štěstí, když mi bylo dopřáno zůstat tak dlouho na špičce ve sportu, který jsem miloval. Že mě jednoho dne to štěstí opustilo, to byl osud.

„Vzpomínáš, co?“ řekl Chico.

„Jo.“

Přejeli jsme přes rozlehlé pastviny a podél závodiště k městu. Mnoho koní jsme tam neviděli, jen v dálce jsme zahlédli jediný delší průvod na cestě domů. Zatáčel jsem známými ulicemi a zastavil před domem veterináře.

Pan Brothersmith nebyl doma.

Prý jestli je to opravdu naléhavé, tak bychom pana Brothersmithe našli v jedněch stájích v Buryho ulici, šel se tam podívat na jednoho koně. Jinak prý se určitě vrátí na oběd, asi tak za půl hodiny. Pěkně jsme poděkovali, usadili se ve voze a čekali.

„Máme ještě jeden kšeft, prověřit syndikáty.“

„Copak to nedělá Jockey klub?“

„Dělá, jenže v tomhle případě máme vlastně prověřit člověka z bezpečnostní služby, který prověřoval ty syndikáty.“

Chico tu informaci pomalu trávil. „To je dost vošemetný.“

„Ten člověk o tom samozřejmě nesmí mít ani tušení.“

„Nepovídej.“

„Jde o bývalého vrchního komisaře Eddyho Keithe.“

Chicovi poklesla čelist. „Kecáš!“

„Nekecám.“

„Dyť je to fízl, pravej fízl ze samotnýho Jockey klubu!“

Reprodukoval jsem mu úvahy Lucase Wainwrighta. Chico prohlásil, že to Lucas musel nějak poplést. Mírně jsem namítl, že právě o to jde, abychom zjistili, jestli se plete, či ne.

„A jak na to jako máme jít?“

„To nevím. Co myslíš ty?“ '

„Hele, na vymejšlení seš v tomhle podniku ty.“

Middletonskou ulicí se blížil zablácený stejšn a odbočil do vjezdu u Brothersmithova domu. Jako jeden muž jsme s Chicem vyskočili z vozu a hnali se k pánovi v tvídovém obleku, který právě vystupoval ze svého landroveru.

„Pan Brothersmith?“

„Ano, to jsem já. Copak se děje?“

Byl mladý a vypadal uštvaně. Stále se ohlížel přes rameno, jako by ho někdo honil. Asi nedostatek času.

„Mohl byste nám prosím obětovat jen několik minut?“ oslovil jsem ho. „Tohle je Chico Barnes a já jsem Sid Halley. Jen několik otázek...“

Jakmile jeho mozek zaregistroval moje jméno, zadíval se mi na levou ruku.

„Nejste vy ten člověk s myoelektrickou protézou?“

„Hm... ano.“

„Tak pojďte dál. Nemohl bych se na ni podívat? Nemohl byste mi ji ukázat?“

Vyrazil energicky k postrannímu vchodu do domu. Já se nehnul z místa a upřímně jsem litoval, že nejsme někde dočista jinde.

„Neblbni, Side, poď,“ Chico vykročil za veterinářem a ještě se otočil. „Hele, tak mu tu radost udělej, třeba nám potom taky udělá nějakou radost.“

Služba za protislužbu, pomyslil jsem si. Ta cena se mi nelíbila. Neochotně jsem následoval Chica. Octli jsme se v ordinaci.

Položil mi několik otázek klidným, profesionálním způsobem a já mu neosobně odpovídal; to jsem se naučil na protetice.

„Můžete provádět rotaci v zápěstí?“ zeptal se.

„Částečně ano,“ ukázal jsem mu to. „Tady nahoře je taková jamka, která dosedá na konec pahýlu, a tam je další elektroda přenášející impulsy k rotaci.“

Bylo mi jasné, jak velice si přeje, abych si protézu sundal a pořádně mu ji předvedl, ale to jsem v žádném případě nehodlal udělat. Myslím, že to pochopil, takže mě o to ani nepožádal.

„Tady u lokte vám přiléhá dosti pevně,“ řekl a jemně ohmatával těsný okraj.

„... aby to drželo.“

Soustředěně přikývl. „Jak se snímá a připevňuje, jde to snadno?“

„S tlakem to jde,“ odpověděl jsem stručně.

Chico pootevřel ústa a zase je zavřel, když zachytil můj výmluvný opovaž-se-něco-říct pohled. Neřekl Brothersmithovi, že snímání protézy bývá více nežli nepříjemné.

„Chystáte se dát protézu koňovi?“ zeptal se Chico.

Rrothersmith zdvihl uštvaný obličej a zcela vážně odpověděl: „Teoreticky by to bylo možné, i když třeba říct, že pochybuji, že by bylo možné koně naučit, aby aktivoval správně elektrody, a také by člověk těžko zdůvodňoval takovou finanční investici.“

„Já si dělal legraci,“ hlesl Chico.

„Prosím? Ach tak. Nicméně, byly popsány případy, kdy koni bylo připevněno umělé kopyto. Nedávno jsem četl o úspěšné protetické náhradě u přední končetiny vzácné chovné klisny. Byla později kryta a vrhla zdravé hříbě.“

„No a kvůli něčemu takovými sme vlastně přišli,“ ozval se Chico. „Kvůli jedný chovný klisně. Jenže ta, vo kterou de, zašla.“

Brothersmith neochotně odvrátil svoji pozornost od umělých údů a soustředil še na koně se srdeční vadou.

„Bethesda,“ doplnil jsem, stáhl si rukáv a zapnul knoflíky u manžety.

„Bethesda?“ Zamračil se a k uštvanému výrazu přibyla ještě starost. „Je mi líto, ale nevzpomínám si...“

„Klisna od Georga Caspara,“ napovídal jsem. „Jako dvouletá vyhrávala, co se dalo, ale ve třech musela přestat běhat dostihy, protože měla šelest na srdci. Potom měla být chovná, ale při prvním vrhu jí vypovědělo srdce.“

„Ach jeje,“ ke starostlivosti se ještě přidal zármutek. „To je smutné. Ale opravdu, je mi hrozně líto, jenže já mám v ošetřování tolik koní... často ani nevím, jak se jmenují. Jde o nějaký problém s pojištěním? Nebo snad o zanedbání péče? Mohu vás ubezpečit...“

„To ne,“ uklidňoval jsem ho. „O nic takového nejde. Prosím vás, nevzpomněl byste si tedy aspoň, jak jste léčil Gleanera a Zingaloo?“

„Ale samozřejmě že ano, ty dva si pamatuju. Georg Caspar má opravdu smůlu. Takové zklamání!“

„Povězte nám o nich něco.“

„Celkem nemám, co bych vám řekl, tedy nic mimořádného, zajímavá na tom byla jen ta náhodná shoda, že oba byli ve dvou letech tak skvělí. Upřímně řečeno, to mohla také být příčina jejich neštěstí.“

„Jak to myslíte?“

Jeho nervozita se projevovala drobným potrháváním hlavy, když se chystal pronést poněkud kritický názor. „Víte, člověk jaksi váhá činit takové závěry, jedná-li se o tak skvělého trenéra, jako je Georg Caspar, ale u dvouletých lze snadno přetížit srdce nadměrnou prací. Když je kůň jako dvouletý opravdu dobrý, běhá ve vrcholných dostizích a zátěž je veliká, jde-li o vítězství, a vítězství je důležité kvůli chovné ceně zvířete a tak dále. Pokud žokej jede přesně podle pokynů, může se stát, že mladého koně sice přivede vítězně do cíle, ale přitom ho vlastně pro budoucnost zničí.“

„Gleaner vyhrál v Doncasteru na velmi blátivé, měkké dráze, viděl jsem ho tam,“ řekl jsem zamyšleně. „Byl to hodně náročný dostih.“

„Ano, to souhlasí,“ přikývl Brothersmith. „Já ho ale pak velmi zevrubně vyšetřil a nic jsem na něm nenašel, to až po Guineas. Tehdy došel do cíle ve stavu naprostého vyčerpání. Nejdřív jsme si mysleli, že to je viróza, ale po několika dnech se nám tam objevila nepravidelná srdeční akce a pak už bylo jasné, o co jde.“

„Na jakou virózu jste mysleli?“ zeptal jsem se.

„Počkejte... ano, týden před Guineas měl lehce zvýšenou teplotu, jako kdyby měl dostat chřipku, ale nakonec z toho nic nebylo. Nešlo tedy o virózu, byla to srdeční věc, ale to jsme nemohli předvídat.“

„Jak vysoké procento koní mívá srdeční vadu?“ zeptal jsem se.

Jeho chronická úzkostlivost pozvolna vyprchávala, jakmile se ocitl na známé, neutrální půdě.

„Přibližně deset procent koní má arytmie nebo šelest, což samo. o sobě nemusí mít žádný význam. Majitelé to u koní nevítají, ale na druhé straně, podívejte se kupříkladu na Night Nurse, vyhrála mistrovské proutěnky a měla srdeční šelest.“

„Jak často vídáte koně, kteří museli nechat dostihů pro srdeční onemocnění?“

Pokrčil rameny. „Dva až tři ze sta.“

Georg Caspar trénoval víc jak sto třicet koní rok co rok.

„Co myslíte, jeví koně Georga Caspara větší sklon k srdečním poruchám než koně jiných trenérů?“

Znovu se mu vrátil úzkostný výraz. „Nevím, zda je správné, abych tuto otázku zodpověděl.“

„Pokud by vaše odpověď byla záporná, proč se tváříte tak vyděšeně?“

„Vy se mne vyptáváte, protože...“

Dal jsem se do bezostyšného Ihaní: „Jeden z mých klientů by chtěl poslat ke Georgu Casparovi výborného ročka, a tak mě požádal, abych se poptal, jak to bylo se Zingaloo a Gleanerem.“

„Ach tak. Dobře tedy, nemyslím, že by u Caspara byla vyšší frekvence srdečních poruch. Caspar je samozřejmě znamenitý trenér. Pokud váš klient nebude příliš naléhat na rychlé výsledky, až kůň bude dvouletý, neměly by nastat žádné potíže, nic neriskuje.“

„Mnohokrát vám děkuji.“ Zdvihl jsem se a podal mu ruku. „Doufám, že Tri-Nitro má srdce zdravé?“

„Absolutně. V naprostém pořádku, jako zvon, ozvy jasné, ostře ohraničené, rytmus pravidelný.“

6

„Tak to bysme měli,“ prohlásil Chico nad půllitrem piva v hotelu White Heart. „Případ vadne. Madam Casparová je cvok, a s koňma Georga Caspara nikdo necvičil, leda von sám.“

„Nebude ráda, až jí to řeknu.“

„Řekneš jí to?“

„Co nejdřív. Pokud ji přesvědčím, tak se uklidní.“

Zavolal jsem ke Casparům, představil se jako Barnes a přál si mluvit s Rosemary. Ozvalo se tázavé haló, jakým se člověk hlásí neznámým telefonistům.

„Pan Barnes?“

„Tady je Sid Halley.“

Okamžitě se vyděsila. „Nemůžu s tebou mluvit.“

„Sejít bychom se mohli?“

„Vyloučeno. Nemám záminku jet do Londýna.“

„Já jsem jen kousek od tebe, tady ve městě, potřebuji ti něco říct. A docela upřímně si myslím, že nějaké převleky a tajnosti jsou zhola zbytečné.“

„Odmítám se s tebou setkat v Newmarketu, lidem na očích.“

Nakonec přivolila, že zajede vozem pro Chica a pojede za mnou, kam jí Chico řekne. Vyhledali jsme pak s Chicem na mapě místo, které se nám zdálo dostatečně opuštěné i pro paranoiky. Hřbitov v Bartoň Mills, osm mil na sever směrem na Norwich.

Nechali jsme stát vozy bok po boku u hřbitovní zdi a já se šel s Rosemary projít mezi hroby. Zase měla na sobě ten světlý plášť a na hlavě šátek, jenže tentokrát bez falešných kudrn. Vítr jí vháněl praménky hnědých vlasů do očí a ona je netrpělivě sčesávala stranou. Už nebyla tak napjatá a rozčilená, jako když byla u mne doma, ale pořád to ještě stačilo.

Vyprávěl jsem jí, jak jsem byl u Toma Garveye a Henryho Thrace a jak jsem mluvil s Brothersmithem. Reprodukoval jsem jí všechno, co mi kdo říkal. Vyslechla mne, ale nepřestávala potřásat hlavou.

„Ne, s těma koňma někdo něco provedl,“ trvala paličatě na svém, „to mi nikdo nevymluví.“

„Ale co?“

„To já nevim,“, řekla ostře, byla zase rozčilená a ve tvářích jí nervózně cukalo. „Řekla jsem ti ale, a říkám ti to znova, provedou něco i s Tri-Nitrem. Guineas se běží ode dneška za týden. Stačí, když ho ohlídáš ten jediný týden!“

Procházeli jsme po pěšince kolem tichých hrobů a omšelých náhrobních kamenů. Trávník byl udržovaný, ale nikde žádné květiny, žádní truchlící. Ti mrtví odešli dávno a dávno byli zapomenuti. Čerstvé slzy a zármutek patřily do městského hřbitova na okraji města, tam byly nové hroby, zářivě barevné věnce a smutek v úhledných, spořádaných řadách.

„Georg zdvojnásobil bezpečnostní opatření u Tri-Nitra,“ poznamenal jsem.

„Prosím tě, neříkej zbytečný pitomosti, to přece vím!“

Váhavě jsem pokračoval: „Za normálních okolností bude s Tri-Nitrem před dostihem tvrdě pracovat. Hlavní práci asi naplánuje na sobotu dopoledne.“

„Asi ano. A co? Co z toho, proč se ptáš?“

„No...,“ zaváhal jsem. Uvažoval jsem o tom, mám-li se zmínit o jedné nepravděpodobné teorii, aniž bych si ji ověřil, ale pak jsem si uvědomil, že stejně nemám možnost si to ověřovat.

„Tak spusť. Jak to myslíš?“

„Nemohla by ses postarat o to... nemohla bys zajistit některé drobnosti před těmi posledními tréninkovými cvaly? Jako že by se zkontrolovalo sedlo... a tak.“

Rosemary se na mne vrhla: „Co tím myslíš? Sakra, tak to řekni naplno, pořád chodíš jako okolo horký kaše, spusť!“

„Už mockrát se stalo, že kůň zklamal v dostihu, protože se s ním příliš brzy a příliš mnoho pracovalo při cvalech.“

„To jistě, ale Georg by přece nic takového nikdy neudělal,“ řekla netrpělivě.

„A co kdyby v sedle bylo naložené olovo? Co kdyby tříletý kůň při cvalech nesl padesát liber mrtvé váhy? A pár dní nato by pak běžel těžký dostih. Mohlo by to na tak mladé srdce být příliš.“

„Ach bože, ach bože,“ vzdychla.

„Netvrdím, že to byl případ Zingaloo a Gleanera, to ne. Jenom uvádím možnosti. Pokud by šlo o něco takového... musel by to mít na svědomí někdo přímo od vas.

Roztřásla se.

„Nesmíš to vzdát,“ prosila. „Pokračuj, prosím tě, nenechávej toho, přinesla jsem ti nějaký peníze.“ Vytáhla z kapsy pláště malou hnědou obálku. „Je to v hotovosti. Nemůžu ti vystavit šek.“

„Nic jsem si zatím nevysloužil.“

„Jen si to vezmi.“ Trvala na tom. Nakonec jsem zalepenou obálku strčil do kapsy.

„Dovol mi, abych si promluvil s Georgem.“

„Ne. Zuřil by. Já s ním promluvím... chci říct, zařídím to, pokud jde o ty cvaly. Myslí si, že jsem se zbláznila, ale když ho s tím vydržím důsledně otravovat, nakonec něco udělá.“ Podívala se na hodinky a znovu znervózněla. „Musím jet zpátky. Řekla jsem, že se jdu projít, to nikdy nedělám. Musím domů, nebo mu to bude divný.“

„Komu to bude divné?“

„Georgovi, samozřejmě.“

„Copak má přehled o tom, co děláš každou minutu, celý den?“

Šli jsme rychle zpátky ke vchodu na hřbitov. Rosemary vypadala na to, že se snad dá do běhu.

„Vždycky si o všem povídáme. Ptá se mě, kde jsem byla. To není z podezřívavosti... prostě ze zájmu, ze zvyku. Jsme pořád spolu. Vždyť víš, jak to vypadá v domácnosti trenéra. Majitelé přicházejí v ty nejnemožnější hodiny. Georg si přeje, abych byla po ruce.“

Došli jsme k vozům. Nejistě se se mnou rozloučila a rychle se rozjela domů. Chico, čekající ve scimitaru, poznamenal: „Je tady ticho, co? Tady se musej nudit i strašidla.“

Nastoupil jsem a hodil Rosemarynu obálku Chicovi do klína. „Spočítej to,“ požádal jsem ho a nastartoval jsem. „Ať víme, na čem jsme.“

Roztrhl obálku a vytáhl úhledný štůček bankovek. Olízl si prsty.

„Páni,“ vzdychl, když skončil s počítáním. „Ta musí bejt cvok.“

„Chce, abychom pokračovali v akci.“

„Takže ti je jasný, co má tohle bejt, Side.“ Zamával penězi.

„Úplatek svědomí. Abychom to nevzdávali, až nás to přestane bavit.“

„Jo, to účinkuje.“

Utratili jsme část Rosemaryina povzbuzení na nocleh v Newmarketu a večerní pouť po barech, kde se Chico vybavoval se stájníky a já s trenéry. Bylo. úterý a všude bylo málo lidí a klid. Nevyslechl jsem nic zajímavého a zkonzumoval přitom víc než dost whisky. Chico pochodil podobně. Skytal.

„Už si někdy slyšel jméno Inky Pool?“ zeptal se.

„Co to je? Písnička?“

„Ne, je to pracovní žokej. Víš, co je pracovní žokej? Drahý Chico ti to poví: pracovní žokej jezdí koně při práci, jezdí tréninkový cvaly.“

„Jsi opilý.“

„Vůbec ne. Víš, co je pracovní žokej?“

„Právě jsi mi to vysvětlil. Je to jezdec, který nestačí na dostihy, ale dokáže pracovat i s těmi nejlepšími koňmi.“

„Inky Pool je pracovní žokej vod Georga Caspara. Inky Pool jezdí Tri-Nitra při pracovních cvalech. Chtěl si přece vědět, kdo jezdí Tri-Nitra při cvalech?“

„Ano, to jsem chtěl. Ale jsi opilý.“

„Inky Pool, Inky Pool,“ prozpěvoval. „Mluvil jsi s ním?“

„V životě sem ho neviděl. Řekli mi to stájníci. Pracovní žokej Georga Caspara. Inky Pool.“

Ozbrojen dalekohledem zavěšeným na krku vydal jsem se v sedm ráno na Warrenův kopec sledovat koně z různých stájí při ranní práci. Zdálo se mi, že od té doby, kdy jsem sám byl jednou z těch nabalených postaviček ve svetru a čepici, uplynula celá věčnost. Tehdy jsem měl na starosti tři koně, čistil jsem jim stáj, spal jsem v noclehárně, rajtky věčně mokré, věčně pověšené na sušáku v kuchyni. Zmrzlé prsty, možnost vykoupat se jednou za čas, na hlavu se mi snášela sbírka jadrných slov a nikdy jsem neměl žádné soukromí.

Stejně se mi to líbilo, když mi bylo šestnáct, kvůli koním. Kvůli těm nádherným, krásným tvorům, jejichž instinkt a reakce se pohybovaly ve zcela jiné rovině než lidské, tak rozdílné, jako je hladina vody a oleje, které se nemísí, i když se dotýkají. Člověk rozumí smyslům a vědomí koní jako cizímu jazyku naučenému jen zpolo-vic, jako když se dívá do pootevřených dveří. Plného porozumění člověk nedosáhne, chybí mu sluch, jaký mají koně, jejich čich a smysl pro telepatii.

Několikrát jsem zažil pocit splynutí s koněm při vrcholných okamžicích dostihu a považoval jsem to za dar dokonalejšího jedince nižšímu - jezdci. Moje vášnivá touha po vítězství byla možná naopak mým darem koním. Dychtivost běžet na špici je jim vrozená, potřebují jenom, aby jim někdo ukázal kudy a jak. Asi je pravda, že jsem jako jezdec povzbuzoval a vedl koně za hranicí zdravého rozumu.

Jak jsem je viděl a cítil jejich pach, bylo to pro mne, jako když námořník ucítí vůni moře. Díval jsem se, dýchal zhluboka a byl jsem spokojený.

Každou skupinu koní doprovázel jako starostlivý ovčák trenér z příslušných stájí. Někteří trenéři přijeli vozem, jiní na koni, někteří dokonce pěšky. Vyslechl jsem mnohokrát „Dobré jitro, Side.“ Mnoho usměvavých tváří naznačovalo, že mě tam rádi vidí. Někteří se se mnou zastavili na kousek řeči.

„Side!“ zavolal na mne trenér, pro kterého jsem jezdil rovinu, ještě než jsem přerostl a přibyl na váze. „Side, takový vzácný host!“

„Moje škoda,“ usmál jsem se.

„Proč někdy nepřijdeš jezdit ke mně? Až se tu zase příště ukážeš, dej mi vědět, domluvíme to.“

„Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě, pokud by se ti chtělo.“

„Přijedu hrozně rád.“

„Výborně, to jsi mne potěšil. Tak nezapomeň!“ Ještě mi zamával a odjel, aby mohl vynadat jednomu jezdci, vysloužil si nemilost, protože seděl v sedle jako pytel brambor. „Jak si sakra představuješ, že tě kůň vezme na vědomí, když ty nebereš na vědomí jeho?“ křičel trenér. Chlapec vydržel sedět jak se patří tak dvacet sekund. Pomyslel jsem si, že to stejně dotáhne daleko, začíná-li v newmarketských stájích.

Ve středu se jezdily ostré tréninkové cvaly a podél pastvin stály obvyklé hloučky zainteresovaných diváků: byli tam majitelé koní, sportovní zpravodajové a zaměstnanci bookmakerů. Všude se objevovaly dalekohledy jako přídatné oči, a v notesech přibývaly poznámky v soukromých zkratkách. Bylo chladno, ale sezóna už pomalu přicházela do varu. Panovala atmosféra účelné činnosti, cílevědomé práce, ve které o něco šlo. Národní sport si protahoval svaly. Peníze, zisky, daně ze zisků jako by už plynuly v obvyklých kruzích pod širokým sussexským nebem. Patřil jsem tam ještě, i když už to nebylo to pravé. Jenny měla pravdu. V kanceláři bych zašel.

„Dobré jitro, Side.“

Otočil jsem se. Georg Caspar seděl na koni, očima sledoval vzdálený průvod koní kráčející po okraji pastvin od jeho stáje v Buryho ulici.

„Dobré jitro, Georgu.“

„Ty tady teď jseš?“

„Jenom na jednu nebo dvě noci.“

„Měls dát vědět, vždycky máme volnou postel. Měl jsi zavolat Rosemary.“ Nespouštěl oči z koní. To pozvání byla jen zdvořilost, neočekával, že bych je přijal. Kdyby to tak slyšela Rosemary, ta by omdlela!

„Máš v té skupině Tri-Nitra?“ zeptal jsem se.

„Ano. Je to ten šestý odpředu.“ Ohlédl se na zaujaté diváky. „Neviděl jsi náhodou Trevora Deansgata? Řekl, že dnes ráno přijede z Londýna, slíbil, že vyrazí včas.“

„Ne, neviděl jsem ho.“ Zavrtěl jsem hlavou.

„Má tu dva koně, chtěl se podívat na práci.“ Pokrčil rameny. „Jestli nepřijede brzy, zmešká cvaly.“

V duchu jsem se usmál. Někteří trenéři často práci s určitým koněm odkládali, dokud se nedostavil majitel. Georg nikdy. Majitelé se před ním hrbili úctou a jeho poznámky drželi v paměti jako drahocenný poklad. Trevor Deansgate mohl být hodně vlivný, ale pro Georga byl jen obyčejný smrtelník. Zdvihl jsem dalekohled a díval se na řadu čtyřiceti koní. Pomalu se blížili a začali chodit v kruhu, čekali, až na ně přijde řada na cvaly do mírného svahu. Stáj, která přišla před Casparovou, už pomalu končila.

Mládenec, který jel Tri-Nitra, měl olivově zelenou bundu a na krku červený šátek. Odložil jsem dalekohled a sledoval dál koně i jezdce, jak se pohybovali v kruhu. Na koně jsem se díval stejně zvědavě jako všichni ostatní diváci. Pěkný, hnědý hřebeček, dobře stavěný, mohutné plece, široký hrudník, ale jinak na něm nebylo nic, aby člověk hned začal vykřikovat: Ejhle, tohle je favorit, tutovka na Derby a Guineas.

„Smím si je fotografovat, Georgu?“ zeptal jsem se.

„Jen si poslož, Side.“

„Děkuji.“

V poslední době jsem nosil skoro vždycky s sebou v kapse fotografický aparát, šestnáctimilimetrový, s automatickým expozimetrem a veledrahým objektivem. Vytáhl jsem aparát z kapsy a ukázal ho Georgovi. Přikývl. „Jistě, fotografuj, co chceš.“

Pobídl svoji starou, trpělivou klisnu do kroku a odjel směrem ke své skupině koní, aby se dal do plánované práce. Věděl jsem, že není vždy pravidlem, aby stájník, který na koni přijede, koně také jezdil při tréninkových cvalech. Jako obvykle nastalo i tentokrát různé přese-dání a vyměňování jezdců, aby ti nejlepší jeli nejlepší a nejdůležitější koně. Chlapec s červeným šátkem seskočil z Tri-Nitra a uprázdnil sedlo pro podstatně staršího jezdce.

Poodešel jsem o kus blíž, abych na koně líp viděl, a udělal jsem asi tak tři nebo čtyři obrázky koně i jezdce.

„Vy jste Inky Pool?“ zeptal jsem se ho, když mne jednu chvíli míjel ve vzdálenosti pouhých šesti stop.

„Jo. Ale bacha, stojíte mi v cestě.“

Zaslechl jsem náznak netrpělivosti a mrzutosti. Nebýt toho, že předtím viděl, jak se bavím s Georgem, byl by mě odtamtud určitě vyhnal. Zajímalo mne, jestli je tak mrzutý a jak se zdálo nespokojený se světem, protože neuspěl jako dostihový jezdec, nebo jestli je to naopak, jestli se neosvědčil právě pro svoji povahu. Bylo mi ho trochu líto.

Georg začal rozdělovat svoje koně na skupinky po dvou a po třech, podle toho, jak chtěl, aby kdo s kým cválal. Já se vrátil k silnici mezi ostatní diváky.

Vtom přijelo rychle nějaké auto a zabrzdilo tak prudce, až se někteří koně polekali a začali tancovat. Stájníci hlasitě protestovali a nadávali.

Trevor Deansgate vystoupil ze svého jaguáru a na dovršení všeho prudce bouchl dvířky. Jediný ze všech přítomných měl na sobě civilní, městský oblek, jako by se právě chystal na schůzi správní rady. Černé vlasy měl pečlivě ulízané, hladce oholenou bradu, boty naleštěné jako zrcadlo. Nebyl to typ člověka, kterého bych si vybral za přítele, nerad jsem seděl u nohou velikých pánů a sbíral drobky blahosklonosti s rozpačitými úsměvy. Byl to ale člověk, který v dostihovém světě mnoho znamenal.

Velcí bookmakeři mohli představovat a často také představovali pozitivní faktor, i když trochu nedobrovolně, pod tlakem veřejnosti, která si byla dobře vědoma toho, že monopol totalizátoru (a nižší daně) by dostihovému sportu mohl snadno vrátit zisky bookmakerů. Trevor Deansgate ztělesňoval bookmakera nového typu: uhlazený světák, vyhledávající přátelství elity, získal vážnost v City a bratřil se s aristokraty.

„Zdravím vás,“ řekl, když mě zahlédl. „Setkali jsme se v Kemptonu, že... Nevíte, kde jsou koně Georga Caspara?“

„Tamhle,“ ukázal jsem. „Přijel jste právě včas.“

„Byl nemožný provoz.“

Přešel přes trávník k Georgovi s dalekohledem v ruce. Georg ho krátce pozdravil a zřejmě mu řekl, aby se šel dívat na cvaly se mnou, protože se ke mně Deansgate obratem vrátil a postavil se vedle mne. Pilíř sebejistoty.

„Georg říká, že oba moji koně poběží v první skupině. Prý mi povíte, jak si vedou, to mi řekl, ten náfuka, jako bych sám neměl oči. Tamhle jede, vidíte ho?“

Přikývl jsem. Trenéři často zaujali stanoviště uprostřed svahu, aby lépe viděli pohyb koní, až je budou v cvalu míjet.

Na začátku cvalové dráhy se připravovali čtyři koně. Trevor zdvihl dalekohled a zaostřil ho. Měl na sobě tmavomodrý oblek s jemným červeným proužkem. Pěstěné ruce, zlaté knoflíky do manžet, prsten s onyxem, jako minule.

„Kteří z nich jsou vaši?“ zeptal jsem se.

„Ti dva kaštanoví hnědáci. Ten, co má ty bílé ponožky, je Pinafore. Druhý za moc nestojí.“

Kůň, který údajně za mnoho nestál, měl krátké, pevné kosti, oblý zadek a dělal na mě dojem, že by jednou mohl být docela slušný Steepler. Určitě se mi líbil víc než štíhlý Pinafore. Na Georgův pokyn vyrazili cvalem. Do mírného svahu se projevily sprinterské vlohy. Pinafore to zvládl, a kůň, o kterém měl Deansgate tak nevalné mínění, se neproslavil. Trevor povzdechl a odložil dalekohled.

„Tak to bychom měli. Jdete k Georgovi na snídani?“

„Ne, dnes ne.“

Znovu vzal dalekohled a zahleděl se na nějaký bližší objekt. Podle úhlu, pod kterým se díval, pozoroval některého z jezdců, ne koně. Nakonec se soustředil na Inkyho Poola. Pak zase odložil dalekohled a sledoval Tri-Nitra pouhým okem.

„Ode dneška za týden,“ řekl jsem.

„Vypadá perfektně.“

Předpokládal jsem, že jako všichni ostatní bookmakeři by s radostí uvítal, kdyby favorit Guineas nevyhrál. V jeho hlase jsem ale nepostřehl nic kromě obdivu k výjimečnému koni. Tri-Nitro se připravoval, už byl na řadě. Na Georgův pokyn se ještě s dalšími dvěma koňmi dal do klamně rychlého cvalu. Se zájmem jsem pozoroval, jak klidně a s mistrovskou dovedností si počíná Inky Pool, nepochybně by si za svou zdatnost zasloužil nejméně desetinásobný plat, než jaký dostával. Dobří pracovní jezdci dostávali neúměrně nízké platy, ačkoliv špatný tréninkový jezdec dokáže koni zničit hubu i temperament a tím i celou budoucnost. Dalo se ale očekávat, že Georg Caspar si vybere jen dobré, nejlepší jezdce.

Koně nešli plným tryskem, jaký je čekal následující sobotu na rovném povrchu dráhy Limekillns. Mírný svah Warrenova kopce byl ale namáhavý i při ostřejším klusu. Tri-Nitro absolvoval svůj úkol bez nejmenší známky námahy a doběhl na vrcholek kopce s lehkostí, jako by dokázal celý výkon bez obtíží opakovat i šestkrát.

Je to imponující, říkal jsem si. Pánové od tisku se mnou zřejmě souhlasili a pilně psali do notesů. Trevor Deansgate se tvářil zamyšleně, také nebylo divu. Georg Caspar k nám zvolna dojížděl a tvářil se víc než spokojeně. Člověk měl pocit, že výsledek Guineas je jasný.

Po práci sešli koně krokem z kopce dolů a připojili se k ostatním v kruhu. Pracovní jezdci pak nasedli na další koně a znovu vyrazili do svahu. K Tri-Nitrovi se vrátil jeho stájník v olivově zelené bundě a červeném šátku. Zanedlouho celá skupina vyrazila zpět ke stájím.

„Tak, to by bylo,“ řekl Georg. „Jste připravený, Trevore? Jedeme na snídani?“

Oba mi zamávali na rozloučenou a vyrazili, jeden na koni, druhý vozem. Já se ale stále díval po Poolo-vi. Jel

předtím do kopce čtyřikrát a teď mrzutě kráčel k zaparkovanému vozu.

Promluvil jsem na něha odzadu. „Inky... ten cval s Tri-Nitrem... jel jste výtečně.“

Kysele se na mě podíval. „Nemám, co bych k tomu řekl.“

„Já nejsem od novin.“

„Já přece vím, kdo ste. Viděl sem vás jezdit. Vás viděl každej,“ mluvil nevlídně, skoro opovržlivě. „Co vodě mě chcete?“

„Jak byste přirovnal Tri-Nitra ke Gleanerovi, s formou, v jaké byl Gleaner loni touhle dobou?“

Vytáhl klíče od vozu z kapsy u bundy. Zastrčil klíček do zámku u dvířek. Pokud jsem mu viděl do obličeje, tvářil se naprosto neochotně.

„Měl jste na Gleanerovi týden před Guineas stejný pocit jako dnes s Tri-Nitrem?“

„Nebudu se s váma vo tom bavit.“

„A co Zingaloo? Nebo Bethesda?“

Otevřel dvířka, vklouzl za volant a nepřátelsky se na mě zadíval.

„Koukej, padej, jo?“ zabouchl dvířka. Vrazil klíček do startéru a prudce vyjel.

Chico se sice dostavil ke snídani, ale seděl v hotelové jídelně u stolu s hlavou ve dlaních.

„Sakra, proč vypadáš tak zdravě,“ vzdychl, když jsem přišel.

„Dám si vajíčka na špeku,“ prohlásil jsem. „Nebo uzenou rybu. A chleba s jahodovým džemem.“

Zaúpěl.

„Vracím se do Londýna,“ oznámil jsem mu. „Byl bys ochoten tady zůstat?“ Vytáhl jsem z kapsy aparát. „Vyndej z toho film a dej ho vyvolat, pokud možno do zítřka. Jsou tam snímky Tri-Nitra a Inkyho Poola. Třeba se budou hodit, člověk nikdy neví.“

„Dobrý,“ přikývl. „Budeš muset ale zavolat ke mně do školy, snad jim řekni, že mám pás ke kimonu v čistírně.“

Dal jsem se do smíchu. „Některé koně od Georga Caspara jela dnes nějaká děvčata. Zkus, co s nimi svedeš.“

„To přesahuje hranice mejch povinností.“ Oči se mu rozveselily. „Na co se mám ptát?“

„Na podrobnosti, jako kdo sedlá Tri-Nitra před pracovními cvaly a jakou mají vůbec rutinu, program až do středy, a jestli nemají pocit, že se v džungli něco děje.“

„A co budeš dělat ty?“

„Vrátím se v pátek večer,“ řekl jsem. „Abych tu byl včas na sobotní cvaly. Tri-Nitro určitě cvaly poběží, proženou ho, aby měl perfektní formu.“

„Ty si vopravdu myslíš, že se něco nekalýho děje?“

„Člověče, já doopravdy nevím, co si mám myslet. Raději ještě zavolám Rosemary.“

Zase jsem se představil jako Barnes. Rosemary mi připadala po telefonu stejně rozčilená jako předtím.

„Nemůžu mluvit. Máme tu lidi na snídani.“

„Tak aspoň poslouchej. Snaž se přemluvit Georga, aby změnil rutinu, až Tri-Nitro poběží v sobotu pracovní cval. Ať třeba na něho posadí pro změnu jiného jezdce, ne Inkyho Poola.“

„Přece si nemyslíte...“ Hlas jí stoupal rozčilením. Zarazila se.

„Nic si nemyslím, ale když Georg změní navyklý postup, bude přece jen menší možnost, že by někdo něco provedl. Rutina je zlodějův nejlepší kamarád.“

„Cože? Ach tak. Dobře. Pokusím se. A co budete dělat vy?“

„Přijdu se podívat na sobotní cvaly. Pak se budu vyskytovat někde nablízku, dokud nebude po Guineas. Stejně bych si ale moc přál, abys mi dovolila promluvit s Georgem.“

„Ne. Zuřil by. Teď už musím jít.“ Podle toho, jak pokládala sluchátko, jsem bezpečně poznal, že se jí třese ruka. Obával jsem se, že Georg má pravdu, říká-li, že je Rosemary neurotická.

Následující den jsme se jako obvykle sešli s Charlesem v hotelu Cavendish na oběd. Usadili jsme se nahoře v baru.

„Vypadáš spokojenější než kdy jindy, určitě jsem tě takhle nevoděl od té doby, co...,“ ukázal skleničkou na moji ruku, „jsi jakoby uvolněný, nejsi jako jindy, bez zájmu a bez elánu.“

„Byl jsem v Newmarketu, díval jsem se na práci, včera ráno.“

„Byl bych předpokládal...“

„Já také. Čekal jsi, že se budu sžírat závistí. Jenže mně se tam líbilo.“

„To je dobře.“

„Zítra tam jedu znovu, přenocuji tam a zdržím se až do středy, až bude po Guineas.“

„A co s obědem příští čtvrtek?“

Usmál jsem se a objednal mu dvojitý růžový džin. „To už zase budu tady.“

Později jsme pojídali jednou rukou krevety zapečené ve víně a sýrové omáčce. Vyprávěl mi, co ví nového, pokud jde o Jenny.

„Oliver Quayle ti posílá tu adresu, co jsi chtěl, od toho vosku.“ Vytáhl z vnitřní kapsy saka kus papíru a podal mi ho. „Oliverovi to dělá veliké starosti. Říká, že policie pilně pokračuje ve vyšetřování a že je téměř jisté, že proti Jenny vznesou obvinění.“

„Kdy?“

„Nemám tušení. Oliver také ne. Někdy se tyhle záležitosti táhnou celé týdny, někdy ne. Kdyby Jenny obvinili, musela by se dostavit k městskému soudu, a ten by to prý zaručeně postoupil ke korunnímu, protože jde o tak velikou peněžní částku. Ji by ale samozřejmě pustili na kauci.“

„Na kauci!“

„Oliver říká, že je bohužel krajně pravděpodobné, že ji odsoudí, ale když prý se u soudu náležitě zdůrazní, že jednala zcela pod vlivem Nicholase Ashe, budou k ní snad shovívaví a mohla by dostat jen podmínku.“

„I když ho nenajdeme?“

„Ano. Ovšem, kdybychom ho našli, kdyby obvinění bylo vzneseno proti němu, Jenny by z toho asi vyklouzla úplně.“

Zhluboka jsem si povzdechl.

„Takže bychom ho nejspíš měli najít, co?“ řekl jsem.

„Ale jak?“

„No... strávil jsem v pondělí skoro celý den a dnes celé dopoledne prohlížením dopisů v té krabici. Byly to dopisy od lidí, kteří současně posílali peníze a objednávali vosk. Celkem jich bylo asi tak tisíc osm set.“

„K čemu to je dobré?“

„Začal jsem je třídit podle abecedy, udělal jsem si seznam.“ Skepticky se zamračil, ale já pokračoval: „Je zajímavé, že všechna příjmení začínají od L, M, N, a O. Nepsal nikdo od A až do K a od P do Z.“

„Nechápu...“

„Možná že to je z nějakého seznamu zákazníků nebo odběratelů, adresy, na které se rozesílají katalogy nebo i žádosti o příspěvky na skutečné dobročinné účely. Takových seznamů musí být na tisíce, a tenhle se velice osvědčil. Lze tedy předpokládat, že to asi nebyl seznam majitelů psů, kteří neplatí daňové poplatky a musí se jim posílat urgence.“

„To se zdá logické,“ řekl suše.

„Myslel jsem si, že kdybychom všechna ta jména seřadili, mohli bychom zjistit, jestli nějaká lepší firma s nábytkem, hlavně starožitným... myslím kvůli tomu vosku... třeba Southeby nebo Christie... jestli to třeba není jejich seznam. Střílím úplně naslepo, ale možná že by to mohlo vyjít.

„Mohl bych ti s tím pomoct?“

„Je to ale hrozná otrava.“

„Jenny je má dcera.“

„Dobře, budu jen rád.“

Dojedl jsem krevety a pohodlně se opřel o opěradlo židle. Popíjel jsem výtečné, dobře chlazené bílé víno.

Charles prohlásil, že přenocuje v klubu a ráno přijde za mnou do bytu a pomůže mi s tím tříděním. Dal jsem mu pro jistotu rezervní klíče, kdybych si někam odskočil, pro noviny nebo pro cigarety, v době, kdy dorazí. Zapálil si doutník a zamyšleně se na mě díval. „Co ti řekla Jenny v sobotu po obědě, když za tebou šla nahoru do pokoje?“

Krátce jsem se na něho podíval. „Dohromady nic.“

„Byla celý den v mizerné náladě, dokonce se utrho-vala i na Tobyho.“ Usmál se. „Toby se bránil, a Jenny řekla: ‚Sid aspoň nekňourá', tak jsem si myslel, že k tobě asi byla zvlášť roztomilá a měla pak výčitky svědomí.“

„To nebyly výčitky svědomí. Při nejlepším začala mít pochybnosti o kvalitách pana Ashe.“

„Nejvyšší čas!“

Z Cavendishe jsem zajel na Portmanovo náměstí, do Jockey klubu, kde jsem se měl sejít s Lucasem Wainwrigh-tem, předem jsme se na tom telefonicky domluvili. Můj úkol byl sice zcela neoficiální, ale přece jen do té míry oficiální, že mě Lucas pozval k sobě do kanceláře. Ukázalo se, že bývalý vrchní komisař Eddy Keith odjel do Yorkshiru vyšetřovat nějaký pozitivní dopingový test, takže v budově nebyl nikdo, kdo by se podivoval nad mou přítomností.

„Mám tu pro vás ty spisy,“ řekl Lucas. „Jsou tu Eddyho zprávy o syndikátech a několik poznámek týkajících se těch darebáků, které prověřil.“

„Hned se do toho dám. Mám si to odnést, nebo chcete, abych si to prostudoval tady?“

„Radši tady, jestli vám to nevadí, nerad bych, aby si moje sekretářka všimla, že se to odtud vynáší, nebo že se pořizují xerokopie. Je to veliká obdivovatelka Eddyho a určitě by mu to pověděla. Radši si opište tady, co potřebujete.“

„Dobře.“

Dal mi k dispozici stůl u zdi, pohodlnou židli a dobré světlo. Tak asi hodinu jsem si pilně psal poznámky. Lucas seděl za svým psacím stolem, hrál si s perem, tu a tam zašustil papíry, prostě se snažil vzbudit dojem, že pracuje. Pak jsem pochopil, že není netrpělivý, ale všeobecně nesvůj.

Vzhlédl jsem od psaní. „Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Jak to... co se děje?“

„Něco vám dělá starosti.“

Zaváhal. „Už jste s tím hotový?“ ukázal na moji práci.

„Tak zpolovic. Můžete mi obětovat ještě asi hodinu?“

„Jistě... ale... Poslyšte, musím se vám k něčemu přiznat, já vám minule neřekl všechno, něco byste ještě měl vědět.“

„Co?“

Lucas se dokázal chovat klidně a uhlazeně, i když spěchal, a já znal jeho způsob uvažování, uvažování námořního důstojníka, poučila mne dlouholetá zkušenost, můj tchán, bývalý admirál. Námořního důstojníka vyvede z míry, jedině když hrozí srážka bitevní lodi s přístavním molem nebo přijde-li na palubu dámská návštěva v době, kdy je tam i mužstvo a nemá nic na práci, a dále, dojde-li k nečestnému jednání mezi džentlmeny. První dva důvody v tomto případě nepřicházely v úvahu. Jak s tím třetím?

„Asi jsem vám neřekl všechna známá fakta,“ ozval se Lucas.

„Tak povídejte.“

„Já už jednoho člověka před delší dobou, asi před šesti měsíci, poslal, aby se podíval po těch syndikátech.“ Hrál si se svorkami na papír a nepodíval se mi do očí. „To bylo ještě předtím, než ty syndikáty prověřoval Eddy.“

„S jakým výsledkem?“

„Právě. Hm.“ Odkašlal si. „Poslal jsem toho člověka... jmenuje se Mason... ale hlášení jsem od něho nedostal, protože než to stačil napsat, někdo ho na ulici přepadl.“

Přepaden na ulici... „Jak přepadl? Ví se kdo?“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec se neví, kdo to byl. Náhodný chodec ho našel ležícího na ulici a zavolal policii.“

„Mluvil jste o tom s tím... s Masonem?“ Už jsem tušil, co mi odpoví, celou pravdu jsem ale neuhádl.

„On se jaksi nikdy z toho nevzpamatoval,“ řekl Lucas zarmouceně. „Údajně ho zkopali do hlavy, měl vážné poranění mozku. Od té doby neopustil nemocnici a už asi nikdy neopustí. Nelze s ním vůbec komunikovat, nemyslí a je slepý.“

Zamyšleně.jsem okusoval konec pera, kterým jsem si dělal poznámky. „Okradli ho?“ zeptal jsem se.

„Zmizela jen jeho náprsní taška, hodinky mu zůstaly.“ Tvářil se ustaraně.

„To mohlo být obyčejné loupežné přepadení, ne?“

„Mohlo, až na to, že to místní policie klasifikovala jako pokus o vraždu, vzhledem k počtu, závažnosti a umístění ran.“

Opřel se s úlevou o opěradlo křesla, jako by se zbavil těžkého břemene. Čestné jednání mezi džentlmeny... cti bylo učiněno zadost.

„Dobře. Které syndikáty měl tehdy prověřovat?“ zeptal jsem se.

„První dva na tom seznamu, co jsem vám dal.“

„Myslíte, že ti závadní členové... ti nežádoucí... myslíte, že to je ten druh lidí, kteří jsou schopni se z těžké situace vysekávat kopanci?“

Nešťastně přikývl. „Je to možné.“

„Očekává se teď ode mne, že přešetřím eventuální úplatkářství u Eddyho Keithe nebo pokus o vraždu na Masonovi?“

Po chvíli mlčení řekl: „Možná že obojí.“

Pak bylo zase dlouho ticho. Konečně jsem promluvil já: „Uvědomujete si, že posíláte-li mi vzkazy na dostizích a zvete-li mne do restaurací a dokonce sem, těžko může mít kdo pochybnosti o tom, že pro vás asi něco dělám?“

„Můžete pro mne dělat všechno možné...“

„To těžko, jakmile se začnu zajímat o syndikáty, bude to jasné.“

„Já osobně bych zcela chápal... kdybyste jaksi vzhledem k okolnostem... kdybyste se rozhodl... hm...“

Já bych to také chápal. Chápal bych, že nechci, aby mi někdo nakopal do hlavy. Jenže to, co jsem říkal Jenny, byla naprostá pravda: člověk si vždycky myslí, že k tomu nedojde. A jak řekla Jenny, člověk se vždycky splete.

Vzdychl jsem. „Bude nejlepší, když mi povíte všechno o tom Masonovi. Kam jel, s kým se tam setkal. Všechno, nač si vzpomenete.“

„Já dohromady nic nevím. Normálně odjel a pak už jsme dostali jen zprávu o tom přepadení. Policii se nepodařilo zjistit, kde předtím byl, a ti lidé ze syndikátů přísahali, že ho v životě neviděli. Ten případ samozřejmě ještě není uzavřený, ale to víte, po šesti měsících už nepatří mezi ty nejzávažnější.“

Chvíli jsme ještě o případu hovořili a já si pak hodinu psal poznámky. Odešel jsem z Jockey klubu ve tři čtvrtě na šest a vydal se domů. Domů jsem ale nedošel.

7

Jel jsem taxíkem a vystoupil před vchodem do domu; ačkoliv ne přesně před dveřmi, protože tam už stál nějaký vůz, ani jsem si ho pořádně nevšiml, a to byla právě chyba. Když jsem ho míjel a chystal se vejít do haly, otevřela se dvířka tmavého vozu a vyhrnuly se z nich veliké starosti.

Chytli mě dva chlapi v tmavých šatech. Jeden mě praštil do hlavy, až se mi zamotala, druhý přese mne přehodil cosi jako laso a přitáhl mi tím pevně paže k tělu. Pak mne oba popadli a hodili na zadní sedadlo a ještě mi pro jistotu uvázali přes oči kus tmavé látky.

„Honem klíče,“ řekl jeden z nich. „Nikdo nás neviděl.“ Cítil jsem, jak mi prohledávají kapsy. Zacinkalo to, jak našli, co hledali. Začalo se mi jasnit v hlavě a podvědomě jsem se začal bránit. Druhá chyba.

Teď už se nespokojili černým hadrem přes oči, přidrželi mi další odporně páchnoucí hadr na ústech a na nose. Uspávající výpary mi okamžitě nadělaly v hlavě naprostý zmatek. Poslední, co mě ještě napadlo, bylo pomyšlení, že mám-li jít ve stopách Masona, řádně si pospíšili.

Ležel jsem na slámě, to bylo to první, co jsem začal vnímat.

Na slámě, ve stáji. Když jsem se pohnul, zašustilo to. Sluch se bezvědomému vždy vrací nejdřív.

Během své kariéry jsem měl po pádu několikrát otřes mozku, proto mne v první chvíli napadlo, že jsem asi zase spadl z koně, jen jsem si nemohl vzpomenout z kterého, nebo že jsem vůbec někde jezdil.

Zvláštní.

Pak se mi rychle vybavila nepříjemná skutečnost. Nejel jsem dostihy. Mám jen jednu ruku. Unesli mě za bílého dne na londýnské ulici. Ležel jsem na zádech na slámě, zavázané oči, paže nad lokty přivázané pevně k tělu. Uzel jsem měl na zádech, ležel jsem na něm. Nebylo mi jasné, proč tam jsem... velké naděje do budoucna jsem si nedělal.

Zatraceně, zatraceně, zatraceně!

Nohy jsem měl přivázané k něčemu pevnému. Byla černá tma, dokonce ani u krajů šátku přes oči neprosví-talo žádné světlo. Posadil jsem se a pokoušel se vyprostit. Stálo mě to velikou námahu a k ničemu to nevedlo.

O nekonečnou dobu později se venku na štěrku ozvaly skřípavé kroky a pak vrzly dřevěné dveře. Ze strany na mě náhle zasvitlo světlo.

„Vzdejte to, pane Halley,“ ozval se čísi hlas, „tyhle uzle jednou rukou nerozděláte.“

Vzdal jsem se. Nic jiného mi stejně nezbývalo.

„No trošku to přehnali,“ řekl pobaveně, „pouta, narkóza, k tomu ještě zavázané oči a ještě rána do hlavy. Je pravda, že jsem je varoval, ať hledí, aby se nedostali na dosah té vaší plechové ruky. Znám jednoho darebáka a ten vypráví velice nepěkné věci o tom, jak jste ho praštil něčím, co vůbec nečekal.“

Znal jsem ten hlas. Stopy po přízvuku, s jakým mluví lidé z Manchestru, zastíněné nátěrem vysokého společenského postavení. Sebedůvěra a síla.

Trevor Deansgate.

Naposledy jsem ho viděl v Newmarketu při pracovních cvalech, prohlížel si Tri-Nitra, poznal koně, protože znal jezdce, v tom byl jeden z mála. Deansgate, chystající se ke Georgu Casparovi na snídani. Bookmaker Trevor Deansgate byl jednou z možností, uvažoval jsem o něm, byl to člověk, na kterého jsem se chtěl trochu blíž podívat. Chtěl, ale nestačil jsem to.

„Sundejte mu ten hadr s očí,“ řekl, „chci, aby na mě viděl.“

Něčí prsty pomalu rozvázaly na tom kusu látky uzly. Jak jsem otevřel oči, na chvíli mě světlo oslepilo. Pak jsem před sebou uviděl ústí dvojité hlavně pušky mířící přímo na mě.

„Takže i flinta,“ řekl jsem s úšklebkem.

Nebyl jsem ve stáji, ale ve veliké stodole. Vlevo bylo srovnáno několik tun balíků slámy, vpravo stál traktor.

Nohy jsem měl přivázané k pluhu. Stodola měla vysoké krovy s mohutnými trámy. Jediná elektrická žárovka svítila přímo na Trevora Deansgata.

Podíval jsem se na něho. Ve tváři i v. hlase se mu mísila vítězosláva, škodolibost, zadostiučinění a kupodivu i úleva.

Neřekl jsem ani slovo.

„Vy se potíte," utrousil.

Vydal další pokyn svým pochopům. „Rozvažte mu ten provaz kolem těla. Opatrně. Přivažte ho za ruce, do rozpažení."

Rozvázali lano, které jsem měl omotané kolem těla. Šanci utéct jsem stejně neměl; pokud jde o schopnosti se prát, značně mě přecenili.

„Lehni si," přikázal mi. Když jsem okamžitě neposlechl, řekl svým chlapům, aby mě přidrželi na zemi. Nakonec jsem přece jen skončil na lopatkách.

„Zabít tě nechci," řekl. „Mohl bych klidně tvoji mrtvolu někde zahrabat, ale pak bych se možná nevyhnul zbytečnému vyptávání, a to si nemůžu dovolit. Když tě ale nezabiju, musím tě aspoň umlčet, a to jednou provždy, definitivně."

Neuměl jsem si představit, jak to chce docílit. Byl jsem hlupák.

„Roztáhněte mu ruce, do upažení," řekl.

Na levé ruce mi visel plnou vahou silný chlap, silnější než já. Stočil jsem hlavu stranou a soustředil se na to, abych neskučel a neprosil.

Chlap napravo táhl za provaz vší silou a stočil mi ruku tak, že jsem měl paži nataženou v pravém úhlu k tělu, dlaň vzhůru.

Trevor Deansgate vykročil ke mně a sklonil hlaveň pušky tíik. že černé otvory ústí směřovaly přímo na mé natažené zápěstí. Pak opatrně sklonil pušku ještě níže, až se ruky dotkl, a začal ji tisknout k slámou pokryté podlaze. Cítil jsem tlak tvrdých kovových kroužků na kosti, šlachy a nervy. Tlačily na zápěstí mé jediné ruky!

Zaslechl jsem cvaknutí, jak natahoval spoušť. Jediná rána z téhle ráže by mi utrhla celou ruku.

Udělalo se mi nanic a zaplavil mě pot.

Říkalo se sice o mně všelicos, ale strach jsem znal. Nikdy jsem neměl strach z koní, z dostihu, z pádu, nikdy jsem nepoznal obyčejný fyzický strach. Ale strach z ponížení, bezmocnosti, neschopnosti, potupy... to jsem znal dobře.

Žádná hrůza prožitá v minulosti se nemohla rovnat s tímto okamžikem, kdy jako bych se rozpadl, rozpoltil, změnil se v plihlý rosol. To byl rozklad. Přemohlo mě to, ocitl jsem se na okraji propastné hrůzy, kdy duše začíná křičet. Zoufale, marně jsem se pokoušel to skrýt.

Mlčky, nehybně mě pozoroval. Ty minuty byly nekonečné. Pásl se na mém čekání. Tím hůř. Konečně se zhluboka nadechl a promluvil: „Jak vidíte, snadno bych vám mohl ustřelit ruku. Velmi snadno. Ale asi to neudělám. Aspoň ne dnes." Odmlčel se. „Posloucháte mě?"

Nepatrně jsem přikývl. Nemohl jsem spustit oči z té pušky.

Vážně, pomalu pokračoval; větu za větou, jasně a zřetelně. „Vy mi slíbíte, že dáte pokoj. Že nikdy, v žádném směru, proti mně nic nepodniknete, nikdy! Zítra odjedete do Francie, hned ráno, a zůstanete tam, až se odbude Guineas. Pak si můžete dělat, co chcete. Ale jestli kdy porušíte svůj slib... snadno si vás najdu. A když vás najdu, ustřelím vám tu ruku. Myslím to smrtelně vážně, uděláte dobře, když to vezmete na vědomí. Dřív nebo později bych to provedl. Neunikl byste tomu. Rozumíte mi?"

Znovu jsem přikývl. Měl jsem pocit, že hlaveň je rozžhavená. Ať to nedělá, proboha, ať to nedělá, panebože, nedopusť, aby to udělal!

„Slibte mi to. Nahlas."

Pracně jsem polkl. Snažil jsem se najít hlas. „Slibuji," zachraptěl jsem tiše.

„Všeho necháte."

„Ano."

„A mě necháte na pokoji, provždycky."

„Ano."

„Odjedete do Francie a zůstanete tam, dokud se nepoběží Guineas."

„Ano."

Znovu nastalo ticho. Jako by trvalo sto let. Já se díval na své neporušené zápěstí, na odvrácenou stranu měsíce. Konečně odložil pušku, zlomil ji a vytáhl patrony. Najednou se mi udělalo neovladatelně zle.

Klekl si na jedno koleno v elegantních kalhotách a zadíval se zblízka, kolik mi ještě zbývá duševních rezerv. Snažil jsem se tvářit ovládané, oči bezvýrazné, ale po tvářích mi stékal zrádný pot. Se zasmušilým uspokojením přikývl.

„Já věděl, že se s tímhle nevyrovná. Aby přišel a tu jedinou. S tím by se nevyrovnal nikdo. Není zapotřebí ho zabíjet."

Vstal a protáhl se, jako by se mu ulevilo po dlouhém napětí. Pak si sáhl do různých kapes a začal vytahovat řadu věcí.

„Tady máte klíče, tady pas, tady šekovou knížku a úvěrové karty." Položil věci na balík slámy. Pak se obrátil k těm svým chlapům. „Rozvažte ho a odvezte na letiště, na Heathrow."

8

Odletěl jsem do Paříže a zůstal tam, kde jsem přistál, v letištním hotelu. Neměl jsem energii se odtamtud posunout dál. Zůstal jsem tam šest dní, nehnul jsem se z pokoje. Většinu času jsem prostál u okna a díval se, jak přistávají a startují letadla.

Byl jsem jako omráčený. Nemocný. Jako vytržený z kořenů, zmatený a rozpolcený. Duševně jsem byl úplně na dně, protože jsem si byl vědom, že jsem na útěku, že jsem selhal.

Bylo snadné sama sebe rozumově přesvědčit, že jsem neměl možnost volby a musel Deansgatovi slíbit, co chtěl. Kdybych mu to nebyl slíbil, zabil by mě. Mohl jsem si tisíckrát opakovat, že bylo jedině rozumné poslechnout jeho příkazy. Zůstávala skutečnost, že mě

Deansgatovl chlapi vysadili na Heathrow a okamžitě odjeli. Letenku jsem si koupil ze své vlastní vůle, sám

jsem čekal v hale na odlet, sám, bez dalšího donucení jsem odešel k letadlu.

Nikde nikdo nestál s nabitou zbraní, neodletěl jsem pod přímou hrozbou. Stačilo, jak řekl Deansgate, že jsem se nedokázal vyrovnat s možností ztratit svoji jedinou ruku. Nedokázal jsem čelit ani riziku, že bych ji mohl ztratit. Kdykoliv jsem si na to vzpomněl, začal jsem se horečně potit. Podmíněný reflex.

Jak dny míjely, pocit duševního rozvratu sílil, místo aby ustupoval.

Fungoval jsem jako poloautomat: kráčel, mluvil, objednával si kávu, chodil na záchod. Ale v té části člověka, která ho dělá člověkem, tam panoval naprostý zmatek, pustota a zoufalství, pocit, že jsem v těch několika nepopsatelných minutách na zemi ve sláme zničil sám sebe.

Jistě určitou roli v mém duševním stavu hrála i ta skutečnost, že jsem tak dobře znal své vlastní slabosti.

Kdybych nebyl tak posedlý hrdostí, nevadilo by mi tolik, že ji ztrácím.

Byl jsem donucen přiznat si, že moje představa o sobě samém byla falešná, a to právě ve mně způsobilo takový duševní rozvrat jako zemětřesení. Nebylo divu, že jsem nevydržel, že moje rezervy duševní síly selhaly.

S tím jsem se také nedovedl vyrovnat.

Přál jsem si spát, mít klid.

Přišla středa a já myslel na Newmarket a všechny naděje, které se upínaly ke Guineas.

Myslel jsem na Georga Caspara, jak Tri-Nitra posílá k nejvyšší zkoušce, jak ho tam pyšně vede, přesvědčený, že kůň je ve vrcholné formě a nic zlého se už nemůže stát. Myslel jsem na Rosemary, jak je asi rozčilená, touží, aby kůň vyhrál, a ví, že nevyhraje. Myslel jsem na Trevora Deansgata, všichni mu důvěřovali, pohyboval se kolem nich jako krtek, pod povrchem něco kul, chystal se, bůhví jak, zničit nejlepšího mladého koně v celém království.

Mohl jsem mu v tom zabránit, mohl jsem to zkusit.

Středa byla vůbec nejhorší. Ve středu jsem poznal nejčernější propast zoufalství, beznaděje a viny.

Šestý den ve čtvrtek ráno jsem sešel dolů do haly a koupil si anglické noviny.

Dostih se běžel podle plánu.

Tri-Nitro nastupoval jako absolutní favorit, jedna ku jedné, a do cíle přišel poslední.

Zaplatil jsem hotelový účet a odjel na letiště. Letadla odlétala na všechny světové strany, mohl jsem si vybrat, kam uteču. Toužil jsem utéct. Jenže ať uteču kam chci, sám sebe vezmu s sebou. Sám sobě člověk uniknout nemůže. Kamkoliv půjdu, nakonec se stejně budu muset vrátit.

Vrátím-li se domů v tomto rozpolceném stavu, budu muset žít ve dvou rovinách. Budu se muset chovat jako obyčejně, protože to ode mne všichni budou očekávat. Budu muset uvažovat, jezdit autem, mluvit, prostě žít. To všechno budu muset, když se vrátím. Budu muset, a budu si muset dokázat, že to dokážu, ačkoliv je ze mne jiný člověk.

Uvědomil jsem si, že jsem možná ztratil víc než ruku. Ruku lze nahradit, protézy vypadají docela slušně, umějí vzít věci do ruky, něco podat.

Pokud se vrátím, budu se muset přemoct.

Nedokážu-li se přemoct, nač se vracet?

Trvalo mi dlouho, předlouho, než jsem se odhodlal koupit letenku do Londýna.

Přistáli jsme v poledne. Zavolal jsem rychle do Cavendishe a nechal tam vzkaz, aby mě admirál omluvil, že nemohu přijít. Domů jsem jel taxíkem.

Všechno, hala, schodiště, patro, všechno vypadalo stejné a současně jiné. Já byl jiný, ve mně byla změna. Strčil jsem klíč do zámku a vešel do bytu.

Předpokládal jsem, že tam nikdo nebude, ale ještě než jsem stačil za sebou zavřít, zaslechl jsem, jak v pokoji něco haraší. Ozval se Chicův hlas: „Jste to vy admirále?“

Neodpověděl jsem. Vtom se už objevila Chicova hlava ve dveřích; tvářil se tázavě, pak se objevil celý.

„Že ale bylo na čase,“ řekl. Zdálo se mi, že se mu ulevilo, jakmile zjistil, že jsem to já.

„Poslal jsem ti telegram.“

„Jo, to si poslal. Mám ho tady na poličce: opust Newmarket jed domu stop budu pryč několik dni zavolám. Prosím tě, co to je za telegram? Poslals to z Heathrow v pátek ráno. Kdes byl, na dovolený?“

„Jo.“

Prošel jsem kolem něho do obývacího pokoje. Tam vskutku vypadalo všechno jinak. Všude, kam se dalo něco položit, se vršily kupy papírů a šanonů, zatížených hrníčky od kávy.

„Vodjel si bez nabíječky,“ řekl Chico, „bez tý nejezdíš nikam, ani na den. Zůstaly tu taky všechny rezervní baterky. S tou rukou si šest dní nehnul.“

„Dáme si kafe, ne?“

„Taky sis s sebou nevzal nic na sebe, taky holicí strojek.“

„Bydlel jsem v hotelu. Tam mají holicí strojky na jedno použití, když si o ně řekneš. Co je to tu za bordel?“

„Dopisy, kvůli tomu vosku.“

„Jaké dopisy?“

„Přece to s tim voskem, jak s tim má průser tvoje žena.“

„Aha...“

Tupě jsem se rozhlížel.

„Poslyš, nedáš si se mnou topinky se sejrem? Mám děsnej hlad.“

„Třeba jo.“ Bylo to neskutečné, neskutečné!

Sel do kuchyně a začal tam štrachat. Já si vytáhl vybitou baterku a zastrčil do protézy novou. Prsty se otevíraly a zavíraly jako dřív. Ani jsem netušil, jak mi to vlastně chybělo.

Chico přinesl topinky se zapečeným sýrem. Jedl svoji porci, zatímco jsem se na svou jen díval. Měl bych to sníst, říkal jsem si. Chyběla mi potřebná energie. Pak bylo slyšet, jak někdo otevírá dveře od bytu a vchází. V hale se ozval hlas mého tchána.

„Do Cavendishe nepřišel, ale aspoň mi tam nechal vzkaz.“ Vešel do pokoje za mými zády a já viděl, jak na mě Chico ukazuje.

„Tady ho máte," řekl. „Přímo osobně."

„Nazdar, Charlesi."

Dlouze se na mě zadíval. Pak promluvil, velice ovládané, velice zdvořile: „Víš, měli jsme o tebe starost." Byla to výčitka.

„To je mi líto."

„Kde jsi byl?"

Nedokázal jsem mu to říct. Jakmile bych mu řekl kde, musel bych říct i proč, a to jsem nemohl, nešlo to.

Chico se na Charlese ušklíbl: „Sid nám zase zamrznul, tentokrát je to vážnej případ." Podíval se na hodinky. „No když ste tu vy, admirále, tak můžu vypadnout, du učit ty malý smrady na průmyslovku, aby si uměli přehodit babičku přes rameno. Jo, Side, než pudu, támhle v notesu u telefonu máš aspoň padesát vzkazů. Máme dvě nový fušky pro pojišťovnu a jednu hlídačku. Taky volal nejmíň čtyřikrát Lucas Wainwright a sháněl se po tobě. Rosemary Casparová mi tu ječela do telefonu jako siréna. Máš to tu všechno pěkně napsaný. Tak ahoj, já padám. Přídu pozdějc."

354

Málem jsem ho poprosil, aby neodcházel, ale byl už pryč.

„Zhubl jsi," konstatoval Charles.

Nebylo divu. Zadíval jsem se znovu na zapečený sýr a rozhodl se, že když už jsem se vrátil, musím také jíst.

„Chceš?" zeptal jsem se Charlese.

Zadíval se na tuhnoucí mazlavou hmotu na topinkách. „Děkuji, ne."

„Já taky ne." Odsunul jsem talíř. Seděl jsem a zíral do prázdna.

„Co se ti stalo?" zeptal se Charles.

„Nic."

„Minulý týden jsi přijel do Aynsfordu v takové náladě, jako vyměněný, přímo ti zářily oči. Teď se na sebe podívej!"

„Raději ne. A ty se na mě taky nedívej. Jak vám to jde s těmi dopisy?". „Side..."

„Admirále...," neklidně jsem vstal, abych unikl jeho pátravým očím. „Nech mě být."

Chvíli uvažoval. „Ty jsi v poslední době spekuloval na burze, viď? Přišel jsi o všechny peníze?"

Tohle mě málem rozesmálo.

„Ne."

„Už jednou jsi takhle totálně zamrzl, jako kámen, to když jsi přišel o moji dceru a o kariéru. O co jsi přišel teď, když to nejsou peníze? Co by mohlo být tak zlé... nebo horší..."

Znal jsem odpověď, naučil jsem se ji v Paříži, v hořkosti a hanbě. Všechno ve mně křičelo odvahu tak silně, až jsem měl strach, že se to slovo nějak z mého mozku přenese do Charlesova.

Nezdálo se, že by co tušil. Čekal na odpověď.

Polkl jsem. „Ztratil jsem šest dní, celých šest dní, tak teď musíme rychle hledat Nicholase Ashe," řekl jsem klidně.

Nešťastně zavrtěl hlavou. Pak mi začal vykládat, na čem mezitím pracovali.

„Tahle veliká kupa, to jsou samé dopisy od lidí, jejichž příjmení začíná na M. Seřadil jsem je přesně podle abecedy a napsal seznam. Myslel jsem si, že by stačilo zpracovat jedno písmeno... posloucháš mě?"

„Ano."

„Odnesl jsem ten seznam k Christiemu a Southebymu, jak jsi navrhoval, a poprosil je o pomoc. Bohužel se náš seznam s jejich nekryje. Také jsem přišel na to, že s tím srovnáváním mohou být potíže, protože u mnoha firem adresuje dopisy stroj."

„To jste s tím měli velikou práci," řekl jsem.

„Střídali jsme se s Chicem tady u tebe, také jsme brali telefony. Také jsme se snažili zjistit, kam jsi se poděl. Vůz jsi nechal v garáži a Chico tvrdil, že bys v žádném případě nikdy nikam dobrovolně nejel bez nabíječky pro protézu."

„Ale já odjel."

„Side..."

„Ne!" zarazil jsem ho. „Potřebujeme teď získat seznam časopisů o starožitnostech. Tam bychom to ještě mohli zkusit s těmi našemi lidmi od M."

„To je strašně veliký úkol," řekl Charles pochybovačně. „Ostatně, i když ten správný seznam adres najdeš, co s tím? Totiž, jak říkal ten člověk u Christieho, i kdybychom zjistili, že někdo použil jejich adresy, co by nám to bylo platné? Firma absolutně nemá přehled, kdo všechno mohl mít k tomu seznamu přístup, kdo z nich by mohl být Nicholas Ashe, jistě změnil jméno, pokud kdy takhle s nějakou firmou jednal."

„Hm. Je ale reálná naděje, že se pustí do podnikání někde jinde a bude dál používat stejný jmenný seznam. Vzal si ho s sebou, ať už jel, kam chtěl. Kdyby se nám podařilo zjistit, odkud ten seznam má, mohli bychom vejít ve styk s lidmi, kdeří jsou uvedeni na témže seznamu a jejichž jména začínají od A do K, nebo od P do Z, a mohli bychom se těch lidí zeptat, jestli v poslední době nedostali podobný žebravý dopis. Pokud by takový dopis dostali, byla by na něm adresa, na kterou se mají posílat peníze, a právě na té adrese bychom nejspíš Ashe našli."

Charles sešpulil ústa, jako by chtěl zapískat. Pak si povzdechl.

„No mozek máš v pořádku, to je aspoň jedna útěcha!"

Ach bože, snažím se usilovně myslet, abych neviděl tu hnusnou propast. Jsem na dně... nikdy už se nevzpamatuji. Analytická, kalkulující část mého mozku asi bude fungovat dál, ale to, čemu někteří říkají duše, to je rozbité, zmírající.

„Pak je tu ještě ten vosk," připomněl jsem. Stále jsem ještě nosil v kapse papírek, který mi dal týden předtím. Vytáhl jsem ho a položil na stůl. „Pokud je nějaká přímá závislost mezi drahou politurou na nábytek a tím jmenným seznamem, a já si myslím, že ano, pak je ten vosk důležitý, chce-li Ashe mít dobré výsledky. Určitě není mnoho soukromníků, kteří by objednávali vosk v neoznačených plechových nádobách balených v bílých krabičkách. Můžeme poprosit dodavatele vosku, aby nám ohlásil, až mu přijde další objednávka. Je dobře možné, že se Ashe obrátí na tutéž firmu, i když třeba ne hned. Měl by vědět, že to je riskantní... ačkoliv, třeba není moc chytrý."

Unaveně jsem se odvrátil. Dostal jsem chuť na whisky. Šel jsem si nalít pořádnou dávku.

„Ty hodně piješ, viď?“ zeptal se Charles nepříjemným, skoro urážlivým hlasem.

Zaťal jsem zuby. „Ne.“ Nepočítám-li kávu a vodu, bylo to první napití za celý týden.

„Tenhle týden, tos měl asi poprvé totální okno po alkoholu, ne? Prvně v životě, co?“

Nechal jsem skleničku stát na tácu a otočil se k Charlesovi. Měl studené, nepřátelské oči, jaké míval, když jsem ho poznal.

„Nevymýšlej si takové pitomosti,“ řekl jsem.

Vztyčil nepatrně bradu. „Aspoň jiskra. Aspoň kousek hrdosti ti přece jen zůstalo, jak vidím.“

Sevřel jsem rty, otočil se k němu zády a vypil celou skleničku skotské. Po chvíli jsem se cílevědomě snažil trochu uvolnit napjaté svaly. „Takhle na to nepřijdeš. Znám tě. Snažíš se mě vyprovokovat urážkami, myslíš si, že to vyklopím. V minulosti se ti tahle metoda osvědčila, ale tentokrát se ti to nepovede.“

„Když přijdu na to, kam bodnout, tak bodnu.“

„Chceš něco k pití?“

„Když už se ptáš, tak ano.“

Seděli jsme v křeslech proti sobě, svorní, jako vždy. Myslel jsem na všechno možné a snažil se nemyslet na to, co bylo neúnosné.

„Něco ti řeknu, vždyť my vůbec nemusíme obíhat všechny možné instituce, abychom zjistili, čí je to jmenný seznam. Stačí se zeptat těch lidí... Těchhle...,“ ukázal jsem na hromadu dopisů od M. „Prostě se několika z nich zeptáme, na jakém jmenném seznamu jsou. Stačí několik dotazů... společný jmenovatel se určitě brzy objeví.“

Když Charles odjel do Aynsfordu, potuloval jsem se bezcílně po bytě, bez kravaty, jen v košili, a snažil se být rozumný. Opakoval jsem si, že se vlastně nic tak světoborného nestalo, jen to, že mi Trevor Deansgate velice ošklivě vyhrožoval, abych nedělal něco, s čím jsem vlastně ani nezačal. Pocit viny mě stejně neopouštěl. Jakmile se prozradil, jakmile bylo jasné, že se k něčemu chystá, měl jsem jednat, a to jsem neudělal.

Je dobře možné, že kdyby mě nebyl odstranil z Newmarketu, zůstal bych tam, rozhlížel se neúčelné kolem sebe, ani bych vlastně nevěděl, jestli je po čem se dívat, až do Guineas, kdy Tri-Nitro doklopýtal do cíle poslední. Pak bych tam ale zaručeně byl zůstal a nedal si pokoj, dokud bych na něco nepřišel, měl bych už jistotu, že se něco děje. Jenže já teď v Newmarketu nejsem. Nejsem tam, protože mám strach z výhrůžek Trevora Deansgata.

Mohl jsem si stokrát opakovat, že to je rozumné a logické, za daných okolností jediné možné řešení. Mohl jsem v duchu různě argumentovat, všechno jsem si mohl rozumně zdůvodnit. Říkal jsem si, že bych stejně nedokázal víc, než dokázal Jockey klub. Vždy jsem ale skončil u nezvratné skutečnosti: nejsem v Newmarketu, protože mám strach.

Chico se vrátil z džuda a znovu se pokoušel vyzvědět, kde jsem byl, a já mu to ze stejného důvodu jako předtím neřekl, i když jsem dobře věděl, že on by mnou tak nepohrdal, jako jsem sebou pohrdal já.

„Jak teda chceš,“ řekl nakonec. „Tak si to nech, zašpuntuj si to, houby ti to bude platný. Kde si byl, to sice nevim, ale určitě to bylo zlý. Stačí se na tebe podívat. Když si to necháš pro sebe, budeš se o to víc žrát.“

Celý život jsem byl zvyklý nechávat si věci pro sebe, naučil jsem se to v dětství, jako sebeobranný reflex, jako štít proti světu, nedokázal jsem se změnit.

Podařilo se mi pousmát se: „Ty se chystáš otevřít psychiatrickou ordinaci?“

„No vidíš, už je to lepší. Přišels vo velký věci, víš to? Tri-Nitra včera před Guineas přece jenom někdo podtrh, teď vobracejí stáje Georga Caspara naruby. Tady ío všechno máš ve Sporting Lifu. Admirál to sem dones. Už si to čet?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Takže naše drahá Rosemary přece jen nebyla cvok, co? Co myslíš, jak to provedli?“

„Kdo oni?“

„No ty, co to provedli.“

„Nevím.“

„Byl jsem se v sobotu dívat na cvaly,“ řekl. „Jo, Já vim, poslals mi telegram, ať jedu domů, ale já tam měl nachystanou takovou primovou kočku na pátek; prostě sem tam zůstal. Vo jednu noc sem nebo tam, to snad je fuk, a eště k tomu ta slečna, to byla sekretářka Georga Caspara.“

„Sekretářka...“

„Písařka. Taky pro něho někdy jezdí. Ví vo všem, co se tam šustne, a všecko vykecá.“

Nový, vyděšený Sid Halley nechtěl ani poslouchat.

„Ve čtvrtek byl u Georga Caspara náramnej binec,“ pokračoval Chico. „Začlo to už u snídaně, přišel Inky Pool, a že se ho Sid Halley na všecko možný vyptával, a jemu, teda Inkymu Poolovi, se to nějak nelíbilo.“

Čekal, jaký to na mě udělá dojem. Já jen tupě koukal.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptal se.

„Jo.“

„Já že zase na mě válíš zamrzlýho.“

„Promiň.“

„Pak se tam ukázal pan veterinář Brothersmith. Slyšel Inkyho Poola, jak se vykecává, a prej že to je legrační, že za ním taky přišel Sid Halley a všelijak se vyptával. Třeba na srdeční vady. Prej mu šlo vo stejný koně, vo kterejch mluvil Inky Pool. Vo Bethesdu, Glea-nera a Zingaloo. A prej taky, jak na tom je se srdcem Tri-Nitro. Ta moje kočička říká, že Georg Caspar řval tak, že to muselo bejt slyšet až v Cambridgi. Prej je na ty koně hrozně citlivéj.“

Trevor Deansgate byl u Georga Caspara na snídani, říkal jsem si chladně, slyšel každé slovo.

„Jasně, že potom pro jistotu zavolali taky do těch hřebčínů, ke Garveyovi a Thraceovi, a dozvěděli se, žes tam byl taky. Moje kočička říká, že na tebe plijou.“

Přetřel jsem si rukou obličej. „Ví ta tvoje kočička, že se mnou děláš?“

„No promiň, zač mě máš, ovšem že ne!“

„Říkala ještě něco?“ Proč se sakra vůbec ptám!

„Jo. Prej Rosemary Georga Caspara pořád votravova-la, aby na sobotní cvaly zamíchal vobvyklou rutinu, buzerovala ho s tim celej čtvrtek a celej pátek a Caspar prej málem prošel stropem. Jo, a ve stájích měli tolik bezpečnostních hejblů, že sami zakopávali vo vlastní

poplašný systémy.“ Odmlčel se, jen aby se nadýchl. „No pak už mi toho moc neřekla, měla v sobě dvě martini a taky abysme si trochu užili, žejo.“

Seděl jsem na opěradle křesla a díval se na koberec.

„Druhej den ráno sem se šel dívat na cvaly,“ pokračoval Chico. „Ty tvoje fotky se mi náramně hodily. Těch pitomejch koní tam byly celý stovky... potom mi ale někdo řek, který sou Georga Caspara, a tak sem poznal Inkyho Poola, škaredil se jak na tý fotce, tak jsem se na něj soustředil a poflakoval sem se co nejblíž. Když přišel na řadu Tri-Nitro, hrozně s nim nadělali. Sundali mu sedlo a dali mu takový mrňavý a s tím pak Inky Pool Jel.“

„Takže jel opravdu Inky Pool, jako jindy?“

„No přísahat na to nemůžu, ale vypadal s tím koněm jako na těch tvejch fotkách, přesně.“

Vytrvale jsem si prohlížel koberec.

„Co teď?“ zeptal se.

„Nic... vrátíme Rosemary prachy a zabalíme to.“

„Neblbni,“ protestoval Chico, „to nemyslíš vážně, toho koně přece podtrhli, přece ti to je jasný!“

„Nás už se o netýká.“

Přál jsem si, aby se na mě tak nedíval, přál jsem si zalézt do nějaké díry a být neviditelný.

Dlouze, vytrvale zazvonil zvonek u dveří. „Nejsem doma,“ řekl jsem, ale Chico už byl v hale a otvíral.

Rosemary Casparová, ve světlém plášti, planoucí vztekem, proplula kolem Chica rovnou do obývacího pokoje.

Tentokrát žádný šátek, žádné falešné kudrny, žádná přátelská náklonnost.

„Tak tady seš,“ spustila. „Však já dobře věděla, že tě tu najdu. Tady tvůj kamarád mi vykládal, že tu nejsi, když jsem volala, ale já věděla, že lže.“

„Nebyl jsem tu,“ řekl jsem. Bylo to marné, jako když se člověk snaží zastavit příliv.

„Nebyls tam, kdes měl být, za co jsem ti platila, měls být v Newmarketu. Říkala jsem ti přece od začátku, že se Georg nesmí dozvědět, že něco zjišťuješ, ale on se to dozvěděl a my se hrozně pohádali, pořád se od té doby hádáme, a teď nás ještě Tri-Nitro tak děsivě zklamal a za všechno můžeš ty!“

Chico se zatvářil. „Sid ho přece ani nejel, ani netrénoval ”

Namířila pro změnu nenávistný pohled na něho. „Taky se ale nepostaral o to, aby se mu nic nestalo.“

„To uznávám,“ kývl Chico.

„A pokud jde o tebe,“ obrátila se znovu ke mně. „Ty jsi... ty jsi bezcenný, falešný brak. To tvoje detektivo-vání je humbuk. Sakra, chovej se jako dospělej mužskej a přestaň si hrát na vojáčky. Nedokázal jsi nic, jen jsi nadělal spoustu nepříjemností. Vrať mi peníze!“

„Stačí, když ti napíšu šek?“ zeptal jsem se.

„Takže ty se ani nebráníš?“

„Ne.“

„Chceš říct, že uznáváš, žes selhal?“

Po krátké odmlce jsem řekl: „Ano.“

„Ach,“ jako bych jí vzal vítr z plachet a zabránil v dlouhém proslovu, který měla jistě připravený. Zatímco jsem vypisoval šek, pokračovala nicméně ve výčitkách.

„Ty tvoje nápady, abychom změnili rutinu! To bylo k ničemu. A já pořád Georga otravovala s bezpečnostním opatřením, aby se snažil, co může, a on tvrdil, že víc by snad už nedokázal nikdo, nikdo nemohl pro to víc udělat a Georg je teď úplně zoufalý... já doufala, skutečně jsem doufala... je to k smíchu, ale já si opravdu myslela, že uděláš zázrak, nevím jak, že Tri-Nitro vyhraje, protože jsem byla naprosto přesvědčená, doopravdy přesvědčená... taky jsem měla pravdu.“

Dopsal jsem. „Proč jsi vůbec byla tak přesvědčená, že se něco stane?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Prostě jsem to věděla. Měla jsem z toho strach už celý týdny, jinak bych se nikdy nebyla odhodlala jít za tebou. Taky to bylo zbytečný... jen jsem si nadělala další nepříjemnosti. Už je toho na mě moc, opravdu moc. Včerejšek byl strašlivý. Měl vyhrát... a já věděla, že nevyhraje. Bylo mi nanic, ještě pořád je mi z toho nanic.“

Začala se třást. V očích měla skutečnou bolest. Tolik nadějí, tolik práce vložili do Tri-Nitra, tolik péče a starostlivosti. Vítězství koně znamená pro trenéra tolik jako úspěch filmu pro režiséra. Dostaví-li se úspěch, všichni aplaudují, nedostaví-li se, vypískají vás. Přitom v obou případech do toho člověk vloží duši, nadání, umění a týdny práce a obav. Věděl jsem dobře, co ztracený dostih znamená pro Georga i pro Rosemary, tolik jí na tom záleželo.

„Rosemary...,“ začal jsem se zbytečnou, marnou lítostí.

„K čemu je mi, když Brothersmith tvrdí, že to musela být nějaká viróza, říká to vždycky. Je tak vystrašený, nemůžu ho vystát, věčně se nějak kryje, neměla jsem ho nikdy ráda. Bylo na něm, aby Tri-Nitra vyšetřoval a kontroloval, a to taky dělal, znovu a znovu, a nic na něm nenašel, nic! Kůň šel ke startu v dokonalý formě, vypadal nádherně, předtím v padoku taky vypadal skvěle, nic jsme na něm nikdo neviděli, nic. A potom, v dostihu... prostě zůstal na konci pole a do cíle došel úplně vyčerpaný.“ V očích se jí na vteřinu zableskly slzy. S viditelným úsilím se ovládla.

„Předpokládám, že dělali testy na doping,“ ptal se Chico.

To ji znovu rozzuřilo. „Na doping! Prosím vás, jasně že ano! Krevní zkoušky, zkoušky moče, analýzu slin, všechny možný krevní zkoušky. Georgovi dali vždycky část od každýho vzorku, proto jsem tady, Georg si to chce vyjednat v nějaký soukromý laboratoři, aby mu to prozkoušeli... ale stejně tam nic nenajdou. Dopadne to jako předtím... neobjeví se vůbec nic.“

Vytrhl jsem šek z knížky a podal jí ho. Slepě se na něj podívala.

„Lituju, že jsem sem vůbec chodila. Proč já sem jen chodila! Měla jsem vědět, že jseš jen žokej. V životě už s tebou nechci slovo promluvit. Když mě uvidíš na dostizích, nemluv na mě, slyšíš?“

Přikývl jsem a chápal ji. Prudce se otočila k odchodu. Ještě dodala: „A ne aby ses proboha opovážil promluvit na Georga!“ Vyšla z místnosti a z bytu. Zabouchla za sebou.

Chico zapískal. „Tak, to bychom měli, vždycky vyhrát nemůžeme. Co sme ale prosím tě mohli udělat navíc? Všecko udělal její muž, my už sme tak leda mohli najmout další soukromej policejní sbor a další tucet stráž-nejch psů.“ Omlouval mě. Oběma nám to bylo jasné.

Neodpověděl jsem.

„Side...“

„Nevím, jestli toho nenechám,“ řekl jsem. „Myslím týhle práce vůbec.“

„Neblbni, vykašli se na tu ženskou,“ domlouval mi. „Přece to nemůžeš vzdát, seš dobrej, jen si vzpomeň na všechny ty průsery, který sme spravili. Jenom proto, že ti jeden nevyšel...“

Tupě jsem se díval do prázdna.

„Už seš dospělej,“ dodal. Byl o sedm let mladší než já. „Ale jestli chceš, tak se vybreč tatínkovi na klíně.“ Odmlčel se. „Koukej, kamaráde, musíš se sebrat. Ať už se stalo, co chtělo, tak zlý to bejt nemohlo, jako když ti ten kůň rozkop ruku, nic už nemůže bejt tak zlý. Teď si nemůžeš hrát na chcíplou slepici, čeká nás práce. Ty dvě pojišťovny, ta hlídačka, a eště syndikáty Lucase Wainwrighta...“

„Ne,“ řekl jsem. Připadal jsem si udolaný a ničemný. „Teď na.mně nic nechtěj, Chico.“

Vstal jsem a odešel do ložnice. Zavřel jsem za sebou, stoupl si k oknu a díval se ven, na střechy a komíny lesknoucí se v drobném dešti. Komíny stály, přestože byly zazděné a už se pod nimi netopilo. Připadal jsem si jako ty komíny. Když vyhasnou ohně, zmrznou.

Otevřely se dveře.

„Side!“ ozval se Chico.

„Připomeň mi, abych si dal na tyhle dveře zámek,“ řekl jsem rezignovaně.

„Máš tu další návštěvu.“

„Ať jde pryč.“

„Je to ženská. Nějaká Louisa.“

Přetřel jsem si obličej a krk dlaní a snažil se povolit napjaté svaly. Odvrátil jsem se od okna.

„Louisa Mclnnesová?“

„Jo.“

„Bydlí s Jenny.“

„Jo, je to vona. Dobrý, hele, tak jestli je to pro dnešek všecko, já bych teda šel. A poslyš... budeš tady zejtra, doufám?“

„Ano.“

Přikývl. Ostatní zůstalo nevyřčeno. Zrnko humoru, přátelství, tajný strach, všechno bylo v jeho hlase i očích... Možná že totéž viděl i u mě. Konečně se zasmál a pak zmizel. Šel jsem do obývacího pokoje a cestou jsem si říkal, že některé dluhy opravdu splatit nelze.

Louisa stála uprostřed místnosti a rozhlížela se tak jako já předtím u Jenny. Jejíma očima jako bych viděl svůj vlastní byt poprvé: nepravidelný tvar pokoje, vysoké stropy, nic moderního, pohovka potažená světlou kůží, u okna stolek s pitím, poličky s knížkami, na zdi zarámované rytiny a na zemi o zeď opřené veliké plátno, olej, dostihové koně, které jsem se nějak neodhodlal pověsit. Všude se povalovaly hrníčky od kávy, nevysypané popelníčky, sklenice, a kam oko pohlédlo, vršily se na stolcích stohy papírů.

Louisa vypadala úplně jiná: přišla v plné zbroji, nebyla jako tehdy v neděli, kdy jsem ji vytáhl z postele. Měla na sobě tmavohnědý sametový kabátek a měkkou, špinavě hnědou sukni přepásanou širokým koženým páskem. Čerstvě umyté lesklé světlé vlasy a na pěkné růžové pleti růžový make-up. její pohled ale naznačoval, že všechno tohle pozlátko nepoužívá k tomu účelu, aby na ně nalákala včeličky, aby bylo jasno.

„Dobrý den, pane Halley.“

„Zkuste mi říkat Side. Znáte mě už dlouho, aspoň z druhé ruky.“

Pousmála se. „Dobrý den, Side.“

„Dobrý den, Louiso.“

„jenny vždycky říkala, že Sid je jméno pro instalatérského učedníka.“

„Učedníci u instalatérů jsou velice platní lidé.“

Pokračovala v prohlížení. „Věděl jste, že v arabštině znamená Sid lord?“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„Vidíte, je to tak.“

„Měla byste o tom říct Jenny.“

Rychle se na mě podívala. „Takže vy jste na ni ještě pořád citlivý.“

Usmál jsem se. „Nechcete kávu? Nebo něco k pití?“

„Mohl by být čaj?“

„jistě.“

Šla za mnou do kuchyně a dívala se, jak čaj chystám. Zdržela se všech originálních poznámek o mé ruce a to byla příjemná změna. Většinu známých elektrická protéza fascinovala, nedokázali se zdržet komentáře. Rozhlížela se kolem sebe s nevtíravou zvědavostí. Pak“ se zadívala na nástěnný kalendář visící na klice u dvířek barového příborníku. Byly tam samé fotografie koní, kalendář jsem dostal od nějaké bookmakerské firmy k vánocům. Otáčela stránky nadcházejících měsíců a zarazila se u prosince. Na fotografii byla silueta jezdce a koně, dramaticky se rýsující proti nebi, jak se vznášeli ve vzduchu nad lavicí v Liverpoolu, v Aintree.

„Výborný obrázek,“ řekla. Potom si přečetla text. „To jste vy!“ hlesla překvapeně.

„Výborný fotograf,“ poznamenal jsem.

„Vyhrál jste tehdy?“

„Ano,“ odpověděl jsem klidně. „Sladíte?“

„Ne děkuji.“ Spustila nadzdvižené stránky. „To musí být zvláštní, najít se v kalendáři.“

Nepřipadalo mi to zvláštní. Připadalo mi zvláštní spíš to, že když se člověk vidí na obrázku v tisku hodně často, ani si nevšimne, objeví-li se v kalendáři.

Odnesl jsem tác do obývacího pokoje a položil na stohy dopisů na servírovacím stolku. „Prosím vás, sedněte si,“ Oba jsme se usadili.

„Tohle všechno jsou dopisy, ke kterým byly přiložené šeky na vosk,“ řekl jsem na vysvětlenou.

Zatvářila se skepticky. „Jsou vám k něčemu?“

„Doufám.“ Pak jsem jí vyprávěl o seznamu adres a to ostatní.

„To je fantastické,“ chvíli váhala. „V tom případě asi vůbec nebudete potřebovat to, co jsem vám přinesla.“ Sáhla po hnědé kožené kabelce a otevřela ji. „Já sem nešla zvlášť kvůli tomu, mám tady blízko tetu, jdu k ní na návštěvu a vzala jsem to při cestě, myslela jsem, že by se vám to třeba mohlo hodit.“

Vytáhla z tašky brožovanou knížku. Napadlo mě, že ji také mohla poslat poštou, takhle to ale bylo určitě lepší.

„Pokoušela jsem se uklidit u sebe v pokoji," řekla. „Mám tam spoustu knih, nějak se mi množí a hromadí."

„To knížky dělávají," přikývl jsem.

„Ano. Našla jsem mezi nimi tuhle, patří Nickymu."

Podala mi tu knížku. Podíval jsem se na obálku a odložil jsem výtisk zatím na stolek, abych mohl nalít čaj. Základy navigace pro začátečníky. Podal jsem jí šálek. „On se zajímal o navigaci?"

„Nemám tušení. Já se o ni zajímala. Půjčila jsem si to od něho, myslím, že o tom ani nevěděl. Měl v pokoji takovou truhličku, takovou, jakou si kluci berou s sebou do internátních škol, a jednou, když jsem k němu přišla, byly všechny věci ž truhličky vyházené na prádelníku, asi se chystal je urovnávat. Nicky nebyl doma, tak jsem si tu knížku půjčila, byla jsem přesvědčená, že by proti tomu nic neměl, on nikdy z ničeho nedělal zbytečné problémy; pak jsem asi ten výtisk položila někde u sebe, něco jsem pak dala navrch, a potom jsem na knížku dočista zapomněla."

„Četla jste ji?"

„Ne, nedostala jsem se k tomu, mám ji už ale celé týdny."

Zdvihl jsem knížku a podíval se do ní. Na prvé stránce bylo černým fixem zřetelně napsáno „John Viking".

„Nevím, kdo to je," řekla Louisa, než jsem se stačil zeptat. „A nevím, jestli to je Nickyho písmo."

„Věděla by to Jenny?"

„Ne, neví o té knížce. Je teď s Tobym v Yorkshiru."

Jenny s Tobym, Jenny s Ashem. Co si vlastně představuješ, říkal jsem si. Co je pryč, je pryč, jste rozvedení. Ostatně, já také nežil tak docela jako mnich.

„Vypadáte unaveně," řekla Louisa váhavě.

Přivedla mě z míry. „Ale kdepak." Listoval jsem v knize.

Knížka byla skutečně o navigaci, se spoustou kreslených schémat a grafů. Výpočty polohy, o sextantech, o proudech. Nikde nic zajímavého, s výjimkou jediné řádky čísel a písmen ručně vepsané stejným černým fixem na poslední stránce.

Nadnášející síla = 22 024 x V x P x (1/T1 - 1/T2)

Podal jsem to Louise.

„Říká vám to něco? Charles povídal, že jste ve škole excelovala v matematice."

Trochu se zamračila. „Nicky potřeboval kalkulačku, když chtěl vědět, kolik je dvě a dvě."

No v sečítání dvě a deset tisíc mu to docela vyšlo, pomyslel jsem si v duchu.

„Hm. Nadnášející síla se rovná dvacet dva tisíc dvacet čtyři krát objem krát tlak krát... tohle asi bude mít něco společného se změnami teploty. To vlastně vůbec není můj obor, tohle je fyzika."

„Má to co dělat s navigací?"

Soustředila se. Díval jsem se na ni, jak je napjatá, když v duchu bleskově kalkuluje a uvažuje, má chytrou hlavu pod těmi hezkými vlasy, říkal jsem si.

„Je to možná legrační, ale já bych řekla, že to souvisí s tím, jakou hmotnost lze uzdvihnout zahřátým plynem uzavřeným v nějakém plášti."

„Třeba jde o vzducholoď."

„Záleží na tom, co je těch dvacet dva tisíce dvacet čtyři, protože to je určitě konstanta, a ta je specifická pro něco určitého, čeho se týká ten obecný vzorec."

„Já umím spíš spočítat, kdo vyhraje dostih v půl čtvrté."

Podívala se na hodinky. „V tom případě jste to o tři hodiny zmeškal."

„Zítra je taky den."

Usadila se pohodlně do křesla a vrátila mi knížku. „Asi vám k ničemu nebude, ale zdálo se mi, že byste chtěl něco, co patří Nickymu."

„Možná že to bude k čemu, a hodně, co můžete vědět."

„Jak?"

„Je to knížka Johna Vikinga, a John Viking může znát Nickyho Ashe."

„Jenže my neznáme Johna Vikinga."

„Ne, ale on se vyzná v balónech, a já taky vím o někom, kdo se vyzná v balónech. Vsázím se s vámi, že znalci balónů jsou malý svět, jako dostihoví jezdci."

Zadívala se na hromady dopisů a pak na tu knížku. „Začínám mít dojem," řekla pomalu, „že vy ho dříve či později najdete, i když nevím jak."

Odvrátil jsem se od ní a zadíval se do prázdna.

„Jenny tvrdí, že se nikdy nevzdáváte."

Usmál jsem se. „Takhle to přesně řekla?"

„Ne." Tvářila se pobaveně. „Řekla, že jste paličatý, tvrdohlavý a neústupný, a že vždycky musí být po vašem."

„To se docela trefila." Ukázal jsem na knížku. „Mohu si ji nechat?"

„Samozřejmě."

„Děkuji."

Zadívali jsme se na sebe tak, jak se na sebe lidé dívají, je-li jeden z nich muž a druhý žena a sedí-li v klidný dubnový podvečer vedle sebe v tichém bytě na pohovce.

Četla moje myšlenky. „Až někdy jindy," řekla suše.

„Jak dlouho ještě budete bydlet u Jenny?" zeptal jsem se.

„Je to důležité?"

„Ano."

„Říká, že jste jako ze žuly. Ocel je prý jak máslo, srovnáno s vámi."

Myslel jsem na hrůzu, zoufalství a sebeopovržení. Potřásl jsem hlavou.

„Já před sebou vidím člověka," řekla zvolna, „který vypadá chorý a vší silou se snaží chovat zdvořile k nezvané návštěvě."

„Vy budete vždycky vítaná, a mně nic není."

Vstala a já také.

„Doufám, že máte tetičku hodně ráda?"

„Jsem jí oddaná."

Věnovala mi neutrální, lehce pobavený úsměv, ve kterém byla malá příměs překvapení. „Na shledanou, Side."

„Na shledanou, Louiso."

Už se šeřilo. Když odešla, rozsvítil jsem jednu nebo dvě stolní lampy, nalil si skleničku whisky a prohlédl si bledé klobásy v lednici. Neohřál jsem si je.

Nikdo už nepřijde, říkal jsem si. Všichni přece jen aspoň na chvíli zaplašili moje přízraky, hlavně Louisa. Nikdo už nepřijde, bude se mnou jen on, jako se mnou byl celou tu dobu v Paříži. Trevor Deansgate. Neuteču mu. Vytrvale mi bude připomínat to, co jsem se marně snažil zapomenout.

Pak jsem si konečně svlékl kalhoty a košili, oblékl si modrý župan a sejmul protézu. Tentokrát to doopravdy bolelo. Já to ale skoro nevnímal, po tom, co předcházelo.

Šel jsem do obývacího pokoje trochu uklidit, ale byl tam příliš velký nepořádek, neměl jsem na to dost energie, chvíli jsem tam jen tak stál a díval se na ten zmatek. Pravou rukou jsem si přidržoval pahýl levého předloktí a přemýšlel o tom, co je horší, jestli zmrzačené tělo, nebo zmrzačená duše.

Pokoření, pustota, osamocení, bezmoc... prohra.

Ne, opakoval jsem si zoufale, ne, po všech těch letech odmítám, prostě odmítám ustoupit strachu!

9

Příští den ráno, právě když jsem rovnal špinavé hrníčky do myčky na nádobí, volal Lucas Wainwright.

„Je něco nového?“ zeptal se rázným tónem.

„Obávám se, že jsem ztratil ty poznámky. Budu si je muset vypsat znovu.“

„Ale jděte!“ Neměl z toho radost. Neřekl jsem mu, že jsem ty poznámky ztratil, protože mě někdo praštil do hlavy a obálka s poznámkami mi při té příležitosti vypadla z ruky do kanálu. „V tom případě přijďte raději hned. Eddy se vrátí až odpoledne.“

Pomalu, nesoustředěně jsem pokračoval v úklidu a přitom jsem uvažoval o Lucasu Wainwrightovi a o tom, co by pro mě mohl udělat, kdyby chtěl. Pak jsem se usadil ke stolu a napsal, co chci. Zadíval jsem se na svůj rukopis a na prsty, ve kterých jsem držel pero. Otřásl jsem se. Pak jsem ten list papíru složil, vstrčil do kapsy a šel na Portmanovo náměstí pevně rozhodnutý, že tu žádost Lucasovi přece jen nepřednesu.

Už jsem měl u něho v pracovně připravenu potřebnou dokumentaci. Sedl jsem si k témuž stolu jako předtím a znovu jsem si opsal, co jsem chtěl vědět.

„Nebudete to zbytečně protahovat, Side, že?“

„Teď se téhle věci věnuji zcela výhradně,“ slíbil jsem. „Zítra se do toho dám. Odpoledne vyjedu do Kentu.“

„Výborně.“ Jakmile jsem vstrčil poznámky do kapsy, vstal na znamení, že mohu odejít. Ne že by byl netrpělivý, bylo to prostě gesto člověka, který nemaří zbytečně čas. Byl rázný. Jakmile vyřídil jednu záležitost, bez velkého zdržování se pouštěl do další práce.

Zbaběle jsem váhal, a pak jsem najednou slyšel sama sebe mluvit ještě dřív, než jsem se vědomě rozhodl, že promluvím. „Kapitáne, pamatujete se, jak jste mi řekl, že budu-li něco potřebovat od vás, mám se přihlásit? Že se mi můžete odměnit protislužbou a ne penězi?“

Docela přátelsky se usmál a přestal na můj odchod spěchat.

„Jistěže se pamatuji. Jenže vy jste ještě žádnou práci neodvedl. Co potřebujete?“

„Já... je to jen maličkost.“ Vytáhl jsem z kapsy složený papír a podal mu ho. Čekal jsem, až si moji žádost přečte. Měl jsem pocit, jako kdybych právě položil minu a chystal se na ni co nevidět sám šlápnout.

„Nevidím, proč bychom vám v této věci nemohli vyhovět. Jde snad o něco, o čem bychom měli být informováni?“

„Budete informováni včas, pokud pro mě tohle uděláte.“ Nebyla to dostačující odpověď, ale nenaléhal na mě. „Prosím vás jen o jedinou věc, buďte tak velmi laskav a nezmiňujte se o mně, vůbec neuvádějte moje jméno v souvislosti s touhle záležitostí. Prosím vás, neříkejte nikomu, že jsem si to vymyslel. Mohlo by se stát.., mohli by mě odpravit, kapitáne, bez přehánění.“

Zadíval se na papír, pak na mne, znovu na papír. Zamračil se. „Tohle nevypadá na motiv k vraždě, Side.“

„To si člověk myslí vždycky, až do smrti.“

Usmál se. „Máte pravdu. Napíšu ten dopis jménem Jockey klubu a tu vaši poznámku o tom, jak je to pro vás nebezpečné, budu brát vážně. Stačí?“

„Samozřejmě.“

Potřásli jsme si rukou. Odešel jsem z jeho kanceláře s hnědou obálkou v ruce a cestou z budovy, u vchodu, jsem potkal Eddyho Keithe. Právě se vracel. Oba jsme se zastavili, jak je zvykem. Já tiše doufal, že na mně nevidí, jak mne jeho předčasný příchod vyvedl z míry, a že na mně nepozná, že v ruce možná držím počátek jeho konce.

„Nazdar, Eddy,“ usmál jsem se na něho a připadal si jako zrádce.

„Nazdar, Side,“ pozdravil mě vesele, oči se mu smály. „Co tu děláš?“ Logická, bezelstná otázka. Žádné podezření. Žádné obavy.

„Čekám na drobečky z panského stolu.“

Zasmál se. „Podle toho, co tak slyším, sbíráme spíš my drobečky po tobě. Když to takhle půjde dál, budeme všichni bez chleba.“

„Žádný strach.“

„Koukej nás nevysachovat, Side.“

Pořád se ještě usmíval, nevyhrožoval mi. Široký, kulatý obličej s velikým knírem pod chmýřím světlých vlasů stále zářil dobromyslností. Jen v očích se mu na zlomek vteřiny objevil chlad a já pochopil, že to přece jen bylo varování.

„Nic se neboj, Eddy,“ přesvědčoval jsem ho neupřímně.

„Tak zatím nashle,“ řekl a chystal se jít dál. Ještě na mě kývl, bouchl mě přátelsky do zad, usmál se a dodal: „Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky, Eddy,“ zavolal jsem za ním, jak mizel v budově. Potichu jsem si ještě zarmouceně opakoval: ty taky.

Odnesl jsem poznámky bez úrazu domů. Chvíli jsem uvažoval a pak jsem zavolal svému příteli, znalci balónů

Řekl, že mě zdraví a jak se mám a jestli bych s ním nešel někdy na pivo, a potom řekl, že ne, že v životě o žádném Johnu Vikingovi neslyšel. Přečetl jsem mu tu rovnici, jestli by mu něco neřekla, ale on se rozesmál, že prý ne, že prý to podle těch výpočtů vypadá, jako by chtěl letět balónem na horký vzduch až na Měsíc.

„Tak ti pěkně děkuji,“ odsekl jsem kousavě.

„Ne, teď vážně, Side, je to rovnice pro výpočet maximální dosažitelné výšky. Zkus to u někoho, kdo s balónem lítá. Takovým lidem jde vždycky o rekordy... kdo poletí dál nebo výš, znáš to.“

Zeptal jsem se, jestli někoho takového zná, a on že prý ne, že se zabývá výhradně vzducholoděmi; rozloučili jsme se s mlhavým slibem, že se musíme někdy někde sejít. Bez zájmu, přesvědčený, že to je zbytečná námaha, jsem listoval v telefonní knize, až jsem k svému úžasu narazil na toto: Spolek pro horkovzdušné balónové létání: adresa londýnské ústředny a samozřejmě telefonní číslo.

Dovolal jsem se tam. Příjemný mužský hlas mi sdělil, že Johna Vikinga samozřejmě zná, že ho znají všichni balónoví letci, protože John Viking je absolutní šílenec.

Šílenec?

Hlas mi vysvětlil, že John Viking riskuje tak jako žádný jiný letec v balónu. Jestli prý s ním chci mluvit, určitě ho najdu na závodech, které se budou konat v pondělí odpoledne.

Kde se prosím budou konat ty závody v pondělí odpoledne?

Na oslavách prvního máje v parku Highalane, bude tam výstava koní, parkur, pouť, závody balónů, prostě všechno možné. Také tam určitě bude John Viking. Zaručeně.

Poděkoval jsem neznámému hlasu za ochotu. Uvědomil jsem si, že jsem dočista zapomněl, že v pondělí prvního máje je. svátek. Národní svátky pro mě, jako pro celý dostihový svět, vždycky znamenaly práci. Někdo musel pracovat, aby se ostatní mohli bavit. Tak se stávalo, že jsem svátky ani nezaznamenával.

Chico dorazil se dvěma porcemi smažené ryby a smažených brambůrek v pergamenovém. balení, které sice nepropouštělo mastnotu, ale také ne páru, takže brambůrky byly ovadlé.

„Věděl jsi, že je v pondělí prvního máje?“ zeptal jsem se Chica.

„Přece organizuju pro ty svý malý smrady turnaj v džudu!“

Vysypal oběd na dva talíře. Snědli jsme to, povětšinou bez příborů.

„Vidim, žes vobživnul,“ prohlásil.

„Přechodně.“

„V tom případě abysme koukali něco udělat, dokud

zase nezamrzneš.“

„Syndikáty.“ Vyprávěl jsem mu o nešťastném Masonovi, kterému při vyšetřování téže věci rozkopali hlavu na mraky.

Chico si pořádně osolil brambory. „Takže si máme dát bacha, jo?“

„Můžeme zahájit dnes odpoledne?“

„Jasně,“ zamyšleně si olízl prsty. „Za tohle nám ale asi nezaplatěj, co?“

„Nepřímo.“

„Tak proč napřed neuděláme ty pojišťovny? Pěkně se elegantně tu a tam vyptáme a honorář je zamčenej.“

„Slíbil jsem Lucasu Wainwrightovi, že se napřed dám do těch syndikátů.“

Pokrčil rameny. „Seš šéf. Ale je to do třetice, když vezmeš tvoji ženu, Rosemary, který sme to museli vrátit, a teď tohle, děláme už třetí věc zadara.“

„Potom si to zase vynahradíme.“

„Takže to přece jen nebalíš?“

Hned jsem mu neodpověděl. Jednak jsem nevěděl, jestli vůbec chci, a taky jsem si nebyl jistý, jestli vůbec odpovědět dovedu. V uplynulých měsících se nám s Chicem několikrát stalo, že se nás nějaký ostrý hoch pokoušel tvrdším způsobem přesvědčit, abychom zanechali vyšetřování. Nikdo, za námi nestál, jako za členy policejního sboru nebo členy dostihové bezpečnostní služby. Nikdo nás neochrání, musíme se bránit sami. Modřiny patří k věci, ty jsme tak nebrali, jako pády z koně nebo pády při džudu. Co když Trevor Deansgate opravdu zajde za tuto hranici a výsledek mi zůstane ne na pár týdnů, ale navěky?

„No tak, Side, prober se!“

Polkl jsem. „Já... hm... uděláme ty syndikáty. Pak se uvidí.“ Pak už budu vědět. Budu vědět, jaký jsem, v každém případě. Pokud zjistím, že už se bojím lézt k tygrům do klece, jsme vyřízeni. Jeden z nás na tygry nestačí, musíme na to být dva.

Kdybych já nemohl... raději bych nebyl.

První ze syndikátů na Lucasově seznamu tvořilo osm lidí. Tři z nich byli řádně registrovaní majitelé dostihových koní, v čele s Philipem Friarlym. Registrovaní majitelé byli lidé přijatelní pro Jockey klub, slušní lidé, platící řádně členské poplatky, dodržující pravidla, nepáchající žádné nepřístojnosti. Bez takových lidí by dostihový sport nemohl existovat.

Syndikalizace umožňovala zainteresovat na dostizích více lidí přímo, bezprostředně, a to bylo nepochybně dobré; pro majitele zase bylo dobré, že se náklady s držením a trénováním koně rozdělily mezi více lidí. V některých syndikátech byli milionáři, v jiných horníci, rockové skupiny, parťáci od piva. Kdokoliv, počínaje tetičkou Mary a konče pohřebním zřízencem, se mohl stát členem syndikátu. Úkolem Eddyho Keithe bylo zjistit, jestli jednotliví členové jsou opravdu to, za co se vydávají.

„O registrované majitele nám nejde, jde nám o ty ostatní,“ řekl jsem.

Projížděli jsme hrabstvím Kent k Tunbridge Wellsu, městu, kde sídlili plukovníci na penzi a urozené dámy hrající bridž. Město, kde průměrná zločinnost byla velice nízká ve srovnání s celonárodním měřítkem. Nicméně, v Tunbridge Wellsu žil jakýsi Peter Rammileese. Podle informací získaných od Lucase Wainwrighta (který je měl z dobrého pramene), Peter Rammileese byl iniciátorem ustavení syndikátů ve všech čtyřech případech, ačkoliv se jeho jméno mezi seznamem členů nikde neobjevilo.

„Mason,“ řekl jsem lehce, „byl napaden a zanechán domněle mrtvý v ulicích Tunbridge Wellsu.“

„A to mi říkáš teďka!“

„Chico, jestli chceš, tak jedeme zpátky.“

„Proč? Ty máš nějaký neblahý tušení, nebo co tě bere?“

Po chvilce jsem řekl, že ne, a přidal jsem plyn.

„Poslouchej, Side, nemusíme tam jezdit. Čeká nás třeba vejprask pro nic za nic.

„Co myslíš ty?“

Mlčel.

„Musíme tam jet,“ řekl jsem.

„Jo.“

„Musíme nějak vymyslet, na co se Mason ptal, a raději se na to ptát nebudeme.“

„Tenhle Rammileese, co je to zač?“

„Osobně ho neznám,“ řekl jsem. „Ale znám ho z vy' pravení. Je to statkář a nadělal si balík nepoctivým handlováním s koňmi. Jockey klub ho odmítá přijmout jako registrovaného majitele a na většině závodišť ho vůbec nepouštějí do areálu. Je schopen podplatit každého, počínaje hlavním rozhodčím až po uklízečky. Kde to nejde uplatnit, tam používá vyhrůžky.“

„Prima.“

„Není to tak dávno, co dvěma jezdcům a jednomu trenérovi vzali licence, protože se od něho nechali uplatit. Jeden z těch žokejů pak dostal vyhazov i ze stájí, kde jezdil, je bez místa a bez peněz, poflakuje se kolem závodišť a víceméně žebrá.“

„To je ten, jak jsem ho viděl, jak se s tebou tuhle nedávno bavil?“

„Ano.“

„Koliks mu dal?“

„O to teď nejde.“

„Ty si ale měkkota, Side.“

„Proč, umím si představit, jaké by to bylo, kdybych byl v jeho kůži.“

„Jo, ty jistě, už tě vidim, jak bereš vod falešnejch handláků. Ty si ten pravej, to určitě.“

„Podívej se, nám teď v každém případě nejde o to, jestli Peter Rammileese upravuje výsledky těch čtyř syndikalizovaných koní, což určitě dělá, ale chceme zjistit, jestli to Eddy Keith ví a nechává si to pro sebe.“

„Dobrý.“

Rychle jsme projížděli kentskou zemědělskou krajinou.

Pak se Chico zase ozval: „Poslyš, víš, čím to je, že sme od tý doby, co spolu děláme, až doteďka měli celkem dobrý výsledky?“

„Ne, čím to je?“

„Protože tě všichni ty uličníci znaj. Teda, znaj tě vod vidění, aspoň většina. Takže když se někde ukážeš a začneš kolem nich čenichat, začnou jančit a dělaj volovinu za volovinou, jako že na nás třeba pošlou ňákou gorilku, a nám je potom hned jasný, vo co de. Kdyby vydrželi s nervama a byli pěkně potichu zalezlí, na nic bysme nepřišli.“

Povzdechl jsem si. „Asi máš pravdu.“ Myslel jsem na Trevora Deansgata a snažil se na něho zapomenout. Bez rukou člověk nedokáže ani řídit vůz... Nemysli na to, káral jsem se. Prostě mysli na něco jiného, jinak z tebe bude srab.

Do příští zatáčky jsem vjel poněkud rychleji a vysloužil si přísný Chicův pohled. Komentář žádný.

„Dívej se do mapy, dělej něco!“ řekl jsem mu.

Dům Petra Rammileese jsme našli celkem snadno. Vjeli jsme na dvůr menší farmy, vnořené do rozrůstajícího se předměstí Tunbridge Wellsu. Vypadala tam nepatřičně a cizí, jako ryba na suchu. Třípatrový obytný dům, bíle natřený, dřevěné moderní stáje a neobvykle veliká stodola. Nic nenaznačovalo nadměrný přepych, ale také tam nebyly žádné kopřivy.

Nikde nikdo. Zatáhl jsem ruční brzdu. Vystoupili jsme.

„Předem?“ zeptal se Chico.

„Ne, na farmu se chodí zadem.“

Sotva jsme vykročili, přiběhl k nám z pootevřených vrat stodoly přes dvůr malý chlapec, celý udýchaný.

„Máte sanitku?“

Zadíval se k našemu vozu a obličej se mu stáhl zklamáním a rozrušením. Mohlo mu být asi sedm, měl na sobě tričko a rajtky. Byl uplakaný.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se ho.

„Volal jsem sanitku.., už je to doba.“

„Třeba ti můžeme pomoct.“

„Máma tam leží a nechce se vzbudit.“

„Tak pojď, zaveď nás k ní.“

Byl to statný kluk, tmavovlasý, tmavooký a velice vystrašený. Běžel před námi do stodoly a my šli rychle za ním. Jakmile jsme vešli, pochopili jsme, že to není obyčejná stodola, ale krytá jízdárna, uzavřená prostora asi dvacet krát třicet pět metrů, osvětlená okny ve střeše. Podlaha byla pokrytá ode zdi ke zdi silnou vrstvou světlých dřevěných pilin, po kterých se koním dobře běhá a které tlumí zvuk kopyt.

Po jízdárně volně pobíhala dvě zvířata, jeden pony a jeden kůň, a ohrožovala kopyty zhroucenou ženskou postavu ležící na zemi.

Rychle jsme k ní s Chicem došli. Byla mladá. Ležela na boku, obličej v pilinách, nevěděla o sobě. Zdálo se mi ale, že není v hlubokém bezvědomí. Dýchala povrchně a obličej měla pod líčidlem bledý. Tep měla plný a pravidelný. Ochranná přílba, která ji neochránila, ležela opodál.

„Jdi tam ještě jednou zavolat,“ řekl jsem Chicovi.

„Neměli bysme ji vodnýst?“

„Ne, co kdyby měla něco zlomeného. Když je zraněný v bezvědomí, můžeš nadělat velkou škodu, hýbeš-li s ním zbytečně.“

„No ty bys to měl vědět nejlíp.“ Otočil se a odešel k domu.

„Není jí nic vážnýho?“ ptal se chlapec úzkostlivě. „Bingo začal vyhazovat a máma spadla, myslím, že ji kopl do hlavy.“

„Bingo je ten kůň?“

„Ano, smeklo se mu sedlo.“ Bingo, se sedlem pod břichem, vyhazoval a kopal kolem sebe jako při rodeu.

„Jak ty se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Mark.“

„Marku, pokud to dovedu posoudit, tak tvé mámě bude zase brzy dobře, a ty jsi statečný kluk.“

„Mně už je šest,“ prohlásil. Chtěl říct, že už je velký.

Už nebyl tak vyděšený, když měl nějakou oporu. Klekl jsem si na zem a sčesal ženě hnědé vlasy z čela. Tiše zaúpěla a zachvěla se jí víčka. Během té kratičké chvíle, co jsme tam byli, začínala pomalu přicházet k sobě.

„Bál jsem se, že umře,“ řekl chlapec. „Měli jsme nedávno králická, a ten začal najednou strašně rychle dejchat a pak jsme ho nemohli probudit a umřel.“

„Neboj se, máma se vzbudí.“

„Určitě?“

„Ano, Marku, docela určitě.“

Zdálo se, že jsem ho opravdu uklidnil. Vyprávěl mi potom ochotně, že pony se jmenuje Sooty, že je jeho a že

se táta vrátí až zítra a že je doma jenom máma a že cvičila Binga, protože ho táta chce prodat nějaké holce na parkur.

Vrátil se Chico a hlásil, že sanitka už je na cestě. Chlapec hned dostal lepší náladu. Řekl, že bychom asi měli pochytat oba koně, protože tam pobíhají jako blázni a tahají za sebou otěže, a jestli se jim něco utrhne u sedel nebo uzdeček, táta se určitě hrozně nasere.

Dali jsme se s Chicem do smíchu. Ten dospělý proslov pronesl kluk úplně vážným hlasem. Potom jsem pochytal obě zvírala, zatímco Chico s Markem dávali pozor na zraněnou. Chytil jsem nejdřív jednoho a pak druhého, za pomocí kousků mrkve, které Mark vytáhl z kapes, a přivázal je ke kruhům ve zdi. Jakmile jsem Bingovi sundal obřišník a sedlo, stál celkem klidně. Mark si rychle odskočil od maminky a povzbudivě poplácal svého poníka. Také mu dal ještě kousek mrkve.

Chico hlásil, že na pohotovostní službě říkali, že jim tam skutečně asi před čtvrthodinou volalo nějaké dítě, ale že zavěsilo, než se stačili zeptat, kde bydlí.

„Neříkej mu to."

„Seš vážně měkkota."

„Je to dobrý kluk."

„No na to, jak je mrňavej, tak neni špatnej. Zatitn cos chytal toho splašenýho mustanga, tak mi vyprávěl, že jeho táta bejvá nasratej dost často." Zadíval se na bezvědomou ženu. „Myslíš dovopravdy, že bude v pořádku?"

„Určitě, probere se. Je to jen otázka času."

Konečně přijela sanitka. Mark zase dostal strach, když viděl, jak dva zřízenci nakládají jeho maminku do vozu a chystají se s ní odjet. Chtěl s sebou, ale nechtěli ho samotného vzít. Maminka se začínala trochu hýbat a naříkat. Byl z toho nešťastný.

Řekl jsem Chicovi: „Zavez ho do nemocnice... jeď za tou sanitkou. Je zapotřebí, aby ji viděl, až se vzbudí, aby na něho promluvila. Já se tu zatím porozhlídnu. Pan otec se má vrátit až zítra."

„To se hodí," řekl suše. Naložil Marka do scimitaru a vyrazil. Viděl jsem, jak mizeli, že si spolu povídají.

Vešel jsem beze strachu zadním vchodem do domu. To se to leze do tygří klece, když člověk ví, že tygr není doma!

Starý dům byl přeplněný luxusním, zbrusu novým nábytkem. Tlusté strakaté koberce, obrovská hudební skříň, pozlacená stojací-lampa ve tvaru nymfy, veliká křesla potažená zelenočerným vzorkovaným čalouněním.

V obývacím pokoji i v jídelně bylo dokonale uklizeno, nikde ani stopy po tom, že by v domě žil malý chlapec.

V kuchyní také vzorný pořádek, všechny povrchy pečlivě utřené. Pracovna...

Nápadný pořádek v pracovně byl opravdu zarážející.

Ještě jsem se nikdy nesetkal s koňským handlířem, který by měl všechny knihy a papíry složené do úhledných, zarovnaných kupiček. V knihách byly zápisy zanesené až do poslední minuty.

Podíval jsem se do zásuvek a registratur, ale nikde i nic, všechno křiklavě upozorňovalo na poctivost majitele.

Ani jedna zásuvka či skříňka nebyla zamčená. Připadalo mi, jako by to všechno bylo krásně narežírované a připravené na předem očekávaný vpád daňové kontroly. Skutečné, pravdě odpovídající zápisy, pokud si Rammileese vůbec nějaké vedl, byly jistě někde mimo dům, možná že zakopané v zemi.

Vyšel jsem do prvního poschodí. Markův pokoj jsem poznal snadno, ale i tam byl dokonalý pořádek, hračky v krabicích a oblečení pečlivě složené v prádelníku. Pak jsem našel tři neobývané ložnice, kde se pod přehozy rýsovaly na postelích složené přikrývky. Pak tam byla jedna větší ložnice spojená s šatnou a velkou koupelnou, přepychově zařízená a dokonale čistá.

Tmavě rudá oválná vana s pozlacenými kohouty ve tvaru delfínů. Na veliké posteli brokátový přehoz, který se nádherně tloukl s pestrým moderním kobercem položeným ode zdi ke zdi. Na bílém, zlatě zdobeném, vyřezávaném toaletním stolku se také nic nepovalovalo, ani v šatně, žádné kartáče, nic.

V mamінčině šatníku byly drahé kožichy a toalety vedle sportovních kabátků a jezdeckých kalhot. Tatínek měl ve skříni drahé tvídové sportovní obleky, kožešinový kabát a asi dvanáctcivilních obleků, ani jeden z nich šitý na míru, všechny ale koupil v nejdražší konfekci, jistě právě proto, že byly tak drahé. Plné ruce nelegálních výdělků a přitom nevěděl, co s penězi. Došel jsem k názoru, že Peter Rammileese je podvodník od přírody, ne ze ziskuchtivosti.

Neuvěřitelný pořádek panoval všude ve všech zásuvkách a poličkách, dokonce i v koši na špinavé prádlo, kde jsem našel vzorně složené použité pyžamo.

Prohledal jsem kapsy obleků, ale nikde nic, ani papírek.

Otráveně jsem vyšel do druhého patra. Bylo tam šest místností. V jedné ležely prázdné kufry, ostatní zely prázdnotou.

Cestou ze schodů jsem si říkal, že nikdo by přece nežil v takovém neosobním, dokonale uklizeném bytě, pokud nemá co skrývat. Tohle bych ale asi u soudu neuplatnil. Současný život rodiny Rammileesových byla drahá prázdnota. Po minulosti nebylo nikde ani stopy. Žádné památky nebo staré knížky, dokonce ani žádné fotografie, až na jediný snímek Marka, zřejmě z poslední doby, jak sedí na svém ponikovi venku na dvoře.

Když se vrátil Chico, prohlížel jsem si právě hospodářské budovy. Ve stájích jsem našel sedm koní a kromě těch dvou v jízdárně už nikde žádná jiná zvířata nebyla. Nikde stopy po obdělávání půdy. V sedlovně žádné ceny, žádné floty, zase jen dokonalý pořádek a vůně dobře ošetřované kůže. Šel jsem se zeptat Chica, co udělal s Markem.

„Sestřičky ho cpou dobrotama a pokoušejí se dovolat jeho tátovi. Máma se už vzbudila a normálně mluví. Co ty, jak si pochodil? Budeš řídit?"

„Ne, jeď ty." Sedl jsem si vedle něho. „Ten dům vypadá tak nevinně a tak bez minulosti, žes to neviděl, je to zarážející, krajně podezřelé."

„Tak takový to je."

„Ano. Ani šance, že by tam člověk našel nějaké spojení s Eddym Keithem."

„Takže sme sem jeli zbytečně."

„Z Markova hlediska ne."

„Jo. Ale to je fakt dobrej smrádek. Prej bude stěhovák, až bude velkej." Chico se na mě podíval a široce se ušklíbl. „Prej se všichni stěhovali, co pamatuje, už šestkrát."

10

V sobotu jsme s Chicem oba obíhali londýnské adresy lidí, kteří si objednali vosk a jejichž jména začínala od M. Sešli jsme se celí utahaní v šest hodin v jedné hospodě ve Fulhamu.

„Neměli sme se do toho pouštět zrovna v sobotu, a ještě k tomu před svátkem," vzdychl Chico.

„Máš pravdu."

Chico se s rozkoší díval, jak mu do půllitru nalévají pivo. „Víc jak polovička těch lidí nebyla doma."

„Ti moji byli taky mimo. Skoro všichni."

„Jo, a ty, co byli doma, koukali na televizi nebo se muckali se slečnama, úplnej nezájem."

Odnesli jsme si pití, Chico pivo a já whisky, k jednomu z malých stolků, napili se a srovnali, co jsme se dozvěděli. Chicovi se podařilo vyzpovídat čtyři lidi, mně jenom dva. K našim účelům to ale nakonec stačilo.

Všech šest bylo kromě jiného na jmenném seznamu časopisu Starožitnosti pro každého.

„Tak to bychom teda měli," řekl Chico. „Je to jasný." Opřel se o zeď a s potěšením odpočíval. „Do úterka máme padla, všude je zavříno."

„Co děláš zítra?"

„Hele, měj slitování. Přece mám tu holku ve Wembley." Podíval se na hodinky a rychle do sebe nalil zbytek piva. „Tak ahoj, drahej Side, musim vypadnout, nebo přídu pozdě. Nemá ráda, když přilítnu celej upocenej."

Ušklíbl se a odešel. Já pomalu dopil a vyrazil domů.

Chodil jsem po bytě. Vyměnil baterky. Snědl trochu vloček. Vytáhl ročenku a studoval formu syndikalizovaných koní. Hodně se různila. Prohrávali, když měli vyhrát, a naopak. Všechno nasvědčovalo tomu, že někdo dovednou rukou jejich výsledky upravoval. Zívl jsem. Takové čachry se děly vždycky a vždycky se dít budou.

Ještě hodnou chvíli jsem jen tak bezcílně bloumal po pokojích. Postrádal jsem klid, který mě doma vždy naplňoval, kdykoliv jsem byl sám. Pak jsem se svlékl, vzal si na sebe župan a sundal protézu. Pokoušel jsem se dívat na televizi, nešlo to, nedokázal jsem se soustředit. Zase jsem televizor vypnul.

Umělou ruku jsem většinou snímal, teprve když jsem měl na sobě župan, abych neviděl na pahýl předloktí. Sice jsem se už smířil se skutečností, ale na pohled mi ten pahýl přece jen vadil, i když vypadal docela úhledně a hezky, nebudil odpor jako dříve moje zmrzačená ruka. Jistě to byla hloupost, že jsem ten pohled nesnášel, ale nemohl jsem si pomoct. Také jsem nesnesl, aby se mi na zbytek předloktí díval kdokoliv jiný než můj protetik, ani Chico ne. Styděl jsem se za' ně, a i to byla pitomost. Lidé, kteří nejsou nijak zmrzačení, nikdy nepochopí ten pocit studu, nechápal jsem ho nikdy ani já, aspoň ne do té doby, než jsem po tom osudném úrazu musel kohosi v hlubokých rozpacích požádat, aby mi nakrájel na talíři maso. Mnohokrát se stalo, že bych byl raději umřel hlady, než abych si o takovou službu řekl. Od té doby, co jsem dostal myoelektrickou protézu a nemusel se už nikdy nikoho o nic podobného prosit, jako bych byl znovuzrozený.

Nová ruka mi umožnila návrat do normálního života. Už se ke mně nechovali jako k idiotovi, nikdo už mě nezahrnoval nevítaným soucitem, při kterém jsem skřípal zuby. Nikdo už mě nešetřil ani si nedával pozor na to, aby omylem neřekl něco nevhodného. Dny, kdy jsem měl nepotřebnou a ohyzdnou ruku, mi po té dlouhé době připadaly jako zlý sen. Často jsem vděčně vzpomínal na ničemu, který mě od té ruky osvobodil.

S jednou skutečnou rukou jsem byl soběstačný.

Bez rukou...

Ach bože... nemysli na to. Není dobra ani zla, leč v našich myšlenkách. Hamlet měl ale jiné starosti.

Přečkal jsem noc, přečkal jsem i dopoledne, ale navečer asi v šest jsem to vzdal, sedl do vozu a vyrazil do Aynsfordu.

Je-li tu Jenny, říkal jsem si, když jsem zajížděl dozadu za kuchyň na dvůr, tak to jednoduše otočím a vrátím se do Londýna. Aspoň utratím čas ježděním po venkově. Zdálo se ale, že tam žádná návštěva není. Vešel jsem do domu postranním vchodem, ústícím do dlouhé chodby.

Charles seděl v malém obývacím pokoji, kterému říkal kajuta. Seděl tam docela sám a třídil svoji milovanou sbírku rybářských mušek.

Vzhlédl. Žádné překvapení. Ani bouřlivé vítání. Nic, ačkoliv jsem tehdy poprvé v životě přijel na Aynsford bez pozvání.

„Nazdar," řekl.

„Nazdar."

Já tam stál, Charles se na mě díval a čekal.

„Potřeboval jsem společnost," řekl jsem.

„Přivezl sis věci na spaní?" zeptal se a prohlížel si přitom jednu mušku.

Přikývl jsem.

Ukázal na tác s pitím. „Nalej si něco. A mně dej růžový džin, prosím tě. Led je v kuchyni."

Přinesl jsem nám oběma pití a sedl si do křesla.

„Přijels mi to vyprávět?" zeptal se.

„Ne."

Usmál se. „Tak že bychom se navečeřeli? Pak si dáme šachy."

Najedli jsme se a sehráli dvě partie. První s lehkostí vyhrál. Prý se mám soustředit. Druhá partie trvala půl druhé hodiny a skončila patem. „To už je lepší," řekl.

Mír, který jsem o samotě nedokázal najít, se mi s Charlesem zvolna vracel. Věděl jsem, že to je především tím, že mi s ním je vždycky dobře, že na mě také působí atmosféra jeho velikého, prastarého domu, ale že střepy v mé duši stejně nezmizí. Ať už to bylo jakkoliv, tu noc jsem poprvé po deseti dnech spal bez přerušení až do rána.

U snídaně jsme se bavili o tom, co bude během dne. Charles se chystal na dostihy do Towcesteru, asi čtyřicet pět mil na sever. Pozvali ho jako rozhodčího, byla to čestná funkce a Charlese to těšilo. Vyprávěl jsem mu o Johnu Vikingovi, o závodě balónů a o tom, jak jsme navštívili ty lidi od M a přišli na jmenný seznam časopisu Starožitnosti pro každého. Usmíval se se známou směsí spokojenosti a pobavení, jako bych já byl jeho vynález, fungující podle jeho představ. Byl to on, kdo mi poradil, abych se věnoval detektivní činnosti. Kdykoliv se mi něco vydařilo, považoval to za svoji zásluhu.

„Řekla ti paní Crossová o tom telefonu?“ Paní Crossová byla Charlesova hospodyně, klidná, hodná a schopná paní.

„O jakém telefonu?“

„Někdo sem dneska volal asi v sedm hodin ráno a ptal se po tobě. Paní Crossová řekla, že spíš a jestli může něco vyřídit, ale ten dotyčný řekl, že ne, že zavolá později.“

„Nebyl to Chico? Mohlo ho napadnout, že jsem se sem vydal, když mě nenašel doma.“

„Paní Crossová říká, že se ten člověk nepředstavil.“

Pokrčil jsem rameny a sáhl po konvici s kávou. „No nemohlo to být moc důležité, jinak by ji byli poprosili, aby mě vzbudila.“

Charles se usmál. „Paní Crossová spí v natáčkách a obličej má natřený krémem. Nikdy by nedopustila, abys ji spatřil v sedm ráno, leda že by bylo zemětřesení. Říká, že jsi roztomilý mladík, říká mi to pokaždé, když se tu ukážeš.“

„Proboha!“

„Vrátíš se na noc?“ zeptal se.

„Ještě nevím.“

Složil ubrousek a zadíval se na stůl. „Jsem rád, žes včera přijel.“

Podíval jsem se na něho. „Ano. Je mi jasné, co chceš slyšet, tak ti to tedy řeknu, a myslím to zcela vážně.“ Chvíli jsem se odmlčel. Hledal jsem nejkratší a nejprostší slova, kterými bych vyjádřil to, co k němu cítím. Konečně jsem je našel a vyslovil. „Jsem tu doma.“

Rychle vzhlédl a já se usmál. Smál jsem se jemu, smál jsem se sobě, smál jsem se celému nesmyslnému světu.

Parku Highalane vévodil veliký panský dům, který se těžce smiřoval s dnešním světem. Dům byl přístupný veřejnosti jen asi dvanáctkrát do roka, kdy se otevíral jako ostýchavá panna, ale okolní park běžně pronajímali pro trhy, poutě a různé slavnosti.

Podél silnice nebyly skoro žádné poutače lákající davy. Žádné křiklavé plakáty, žádné nápisy, jen střídmé pozvání. Tím víc člověka překvapovalo množství lidí proudících do parku. Zaplatil jsem u brány vstupné a kolébal se s vozem poslušně na vyhrazené parkoviště. Další vozy mě následovaly a pečlivě se stavěly do řady.

Kolem klusalo několik koní s jezdci. Kolotoče a ostatní atrakce na jedné straně parkoviště byly zatím tiché a nehybné. Balóny jsem neviděl vůbec žádné.

Vystoupil jsem a zamkl vůz. Napadlo mě, že v půl druhé je asi ještě na všechno příliš brzy.

Člověk se snadno mýlí.

Za mnou se ozvalo: „Je to on?“

Otočil jsem se. Mezerou mezi mým a sousedním vozem se blížily dvě postavy: neznámý muž a známý chlapec.

„Ano,“ kýval chlapec potěšeně. „Nazdar!“

„Nazdar Marku, jak se daří mamince?“

„Řekl jsem tátovi, žes byl u nás.“ Podíval se na toho cizího člověka.

„Nepovídej.“ Nejdřív jsem si myslel, že jsme se v Highalanu setkali čirou náhodou, ale bylo to jinak.

„Popsal mi vás...,“ řekl muž. „... tu ruku, a jak umíte zacházet s koňma, bylo mi jasný, o koho jde.“ Mluvil tvrdě a byl ve střehu. Tuhle kombinaci jsem znal, tak mluvili lidé se špatným svědomím, když je dohánělа spravedlnost. „Nemám rád, když se u mě někdo zbytečně motá.“

„Nebyl jste doma,“ namítl jsem klidně.

„Jo, to jsem nebyl. A tady ten kluk, ten vás tam nechal dočista samotnýho.“

Asi čtyřicetiletý chlap, zlé úmysly z něho jen sršely.

„Poznal jsem taky tvoje auto,“ hlásil Mark hrdě. „Táta říká, že jsem chytrej.“

„Děti uměj pozorovat,“ utrousil jedovatě tatínek.

„Čekali jsme na tebe, až vyjdeš z toho velikýho domu, a pak jsme za tebou jeli až sem,“ Mark hrdě zářil, ta hra se mu líbila a těšil se, jak se do ní zapojím. „Tohle je naše auto, hned vedle tvýho.“ Poplácal tmavého daimlera.

Tak to byl ten telefon! Nebyl to Chico. Peter Rammileese si ověřoval, kde jsem.

„Táta slíbil, že mě vezme na kolotoč, když pojedeš s jeho známe jma, pro jedeš se naším autem.“

Otec se na něho přísně podíval, nečekal, že kluk řekne všechno, co slyšel, ale Mark, nic netuše, se díval někam za mne.

Ohlédl jsem se. Mezi daimlerem a scimitarem stáli další dva lidé. Urostlí, svalnatí, bezúsměvní chlapi. S boxery a tvrdýma botama.

„Nastupte,“ Rammileese ukázal na svůj vůz. „Dozadu!“

To tak! Copak jsem blázen? Sehnul jsem se, jako bych chtěl uposlechnout, ale místo abych otevřel dvířka, chytil jsem Marka do náruče a dal se s ním na útěk.

Rammileese zařval a rychle se otočil. Mark se tvářil překvapeně, ale smál se. Běžel jsem s ním asi tak dvacet kroků a pak jsem ho postavil do cesty jeho rozběsněnému otci. Utíkal jsem rychle pryč, co nejdál od parkoviště, k davům ve středu parku.

Zatraceně! Chico měl pravdu. Stačí mrknout, a už na člověka pošlou gorily. To bylo příliš.

Tohle obklíčení mohlo těm lidem vyjít, nebýt Marka. Stačila jedna rána a už jsem byl ve voze, sotva bych stačil nabrat dech. Jenže oni Marka potřebovali, protože mě znal, oni mě znali jen podle jména, nikdy mě neviděli. V zábavním areálu mě chytit nemohou, to je jasné. Pokud se budu vracet k vozu, musím se obklopit dostatečným množstvím ochránců. Možná že uznají, že to je marné, a že odejdou, říkal jsem si.

Doběhl jsem k ohradě, kde jezdili parkur. Ohlédl jsem se nad hlavou holčičky lízající zmrzlinu z kornoutů. Kdepak, gorily neodvolali. Stále mi byli v patách. Rozhodl jsem se, že raději nebudu zjišťovat, co by se stalo, kdybych přestal utíkat a doufal, že se rodiny kolem mne zastanou pronásledovaného a zabrání tomu, aby mě ti dva nedůstojně odvlekli k vozu a aby mi pak mohli v Tunbridge Wellsu rozkopat hlavu na kaši. Sváteční rodiny by nejspíš civěly s otevřenými ústy, netušily by, co se děje, včetně všech babiček, kočárků a psů by asi ustoupily z cesty a jen by se divily, o co asi šlo.

Běžel jsem dál, mezi davy, vrážel do dětí, ohlížel se přes rameno. Stále mi byli v patách. Hlavní atrakce jsem měl po levici, parkur už byl v běhu, kolem vozy, za nimi široká travnatá cesta, po které jsem utíkal, vpravo různé stánky. Prodávali tam všechno možné, sedlářské zboží, kuchyňské

potřeby, hračky, bačkory... nekonečná řada drobných obchůdků.

Mezi stany byly tu a tam veliké prodejní dodávky: se zmrzlinou, s výstavou uměleckých řemesel, pojízdný biograf, pak obluda se spuštěnou postranicí, na které se skvělo oranžově emailované nádobí spolu se žlutým a zeleným. Před všemi stánky a vozy se kupili lidé a nikde nebylo dost místa uvnitř, kde by se člověk mohl schovat.

„Nevíte, kde jsou balóny?“ zeptal jsem se kohosi. Ukázal na stánek s pestrobarevnými plynovými balónky, jaké se kupují dětem na pouti, aby s nimi mohly hrdě kráčet domů.

Tak o tyhle nestojím, to určitě ne. Nezdržoval jsem se vysvětlováním a prchal jsem dál.

„... závody balónů? Támhle dál, ale je na ně myslím ještě brzo.“

„Děkuji.“ Podle plakátů měl být závod zahájen ve tři, ale já musím zastihnout Johna Vikinga včas, chci-li, aby mě vůbec vyslechl.

Jak asi vypadá takový závod, říkal jsem si. Všechny balóny přece jistě letí stejně rychle, rychlostí větru.

Moji pronásledovatelé se nechtěli vzdát. Neběželi, a já už také neutíkal... Prostě za mnou vytrvale kráčeli, jako bych je vedl radarem. Doslova poslouchali příkaz, aby mě nepouštěli z očí. Musím se jim ztratit a nesmím se nechat najít, dokud nepromluvím s Johnem Vikingem. Pak možná vyhledám pomoc, jako třeba poňa-datelky nebo pracovnice červeného kříže, nebo třeba objevím dopravního policistu řídícího vjezd a výjezd vozů.

Blížil jsem se ke konci hlavního parkurového areálu. Přešel jsem seřadiště pro poníky, kde štěbetaly děti jako líheň kuřátek. Tvářily se vzrušeně, když na ně přišla řada, a rozzářeně nebo plačky se vracely z arény.

Přešel jsem poníky, minul tribunu komentátora. „Viděli jste Janičku Smithovou. Teď vyjede Robin Daly...“ Minul jsem tribunu pro pořadatele a vzácné hosty, zela tam ještě prázdná místa, pak jsem minul veliký stan s občerstvením, plný lidí. Znovu zpět ke stánkům. Obcházel jsem je rychle, shýbal se pod zábradlí z provazů, zahýbal za hromady krabic. Z jednoho stánku, ověšeného jezdeckými kabátky, jsem viděl, jak ti dva přecházejí kolem a tváří se ustaraně.

Nevypadali jako ti dva, co za mnou poslal Trevor Deansgate. Ti byli nešikovnější, menší, a nedělali dojem profesionálů. Zato tahle dvojice byla bezpochyby dvojice ostřílených profesionálů. Přestože jsem v těch slavnostních davech byl celkem v bezpečí a v nejhorším jsem mohl vběhnout na závodiště a křičet o pomoc, připadali mi oba chlapi nepříjemně vytrvalí. Nájemné gorily dostávaly fixní plat za hodinu. Ty moje vypadaly na to, že jsou v přechodném, ne-li ve stálém pracovním poměru.

Opustil jsem jezdecké kabátky a skryl se přechodně u filmu o ovčáckých psech; film mohl být docela zábavný, nebýt toho, že jsem toho času sám byl ovce, za kterou neúnavně šli psi.

Podíval jsem se na hodinky. Minula druhá. Čas běžel příliš rychle. Musím nějak prokličkovat k balónům.

Nikde jsem je neviděl. Protlačoval jsem se davem a vyptával se, kde bych je našel.

„Támhle vzadu,“ řekl přesvědčivě jakýsi pán a ukazoval mi, kterým směrem se dát. „Za tím stánkem s párka-ma doprava, jsou tam vrátka v plotě, nemůžete je minout.“

Poděkoval jsem a chystal se vydat v tu stranu. Vtom jsem ale zahlédl jednoho ze svých pronásledovatelů, jak prochází mezi stánky přímo ke mně a ustaraně se rozhlíží.

Ještě vteřinku a uvidí mě... rychle jsem se ohlédl. Byl jsem právě u maringotky věštkyně. Měla vchod zastřený bíločernou záclonou z tenkých proužků umělé hmoty. Rychle jsem vlezl dovnitř.

Bylo tam ticho a šero, denní světlo pronikalo do vozu jen krajkovými záclonkami na oknech. Viktoriánské zařízení.‚Olejové' lampy na elektriku a žinilkový ubrus na stole. Můj pronásledovatel mezitím přešel, sotva se po maringotce ohlédl. Díval se kupředu, neviděl mě mizet ve voze.

Zato mě viděla věštkyně, byl jsem přece zákazník.

„Chceme znát celý svůj život, milý pan,e, minulost, přítomnost, nebo jen budoucnost?“

„Já vlastně nevím... trvá to dlouho?“

„Chcete-li všechno, čtvrt hodiny.“

„Tak tedy jen budoucnost.“

Podíval jsem se z okna. Jedna z postav mojí budoucnosti právě bloudila mezi vozy u závodiště, vyptávala se různých lidí a dostávala negativní odpovědi.

„Sedněte si vedle mne na pohovku, mladý pane, a podejte mi levou ruku, od srdce.“

„Bude to muset být pravá,“ řekl jsem nepřítomně.

„Ne,“ řekla přísně, „vždycky levou.“

Pobaveně jsem jí podal levičku. Sáhla na ni, prohlédla si ji, a pak se mi podívala do očí. Byla to starší osoba, zavalitá, tmavovlasá, menší, nic zvláštního na ní nebylo.

„Dobře, mladý pane, tak mi dejte pravou, nedá se nic dělat. Nevím, jak to půjde, nejsem na pravičku zvyklá.“

„Já to risknu.“ Přesedli jsme si a věštkyně držela moji pravou ruku ve svých teplých dlaních. Já se mezitím díval, jak můj nohsled prochází kolem vozů.

„Vy jste mnoho vytrpěl,“ řekla.

To uhádla snadno, protože věděla o mé protéze. Vycítila, co si myslím, a omluvně si odkašlala.

„Nebude vám vadit, když se obrátím na křišťál?“

„Jen si poslužte.“

Představoval jsem si, že se bude dívat na nějakou velikou kouli, ale ona vytáhla úplně malou, jen jako tenisový míček, a položila mi ji do dlaně.

„Jste hodný člověk,“ prohlásila. „Laskavý. Lidé vás mají rádi. Usmívají se na vás, kamkoliv přijdete.“

Asi dvacet yardů od nás se právě setkaly mé dvě gorily, aby se poradily. Žádný úsměv.

„Všichni si vás váží.“

Tohle jistě říká každému, aby mu zalichotila.

Chico, kdyby to tak slyšel, ten by se usmál... laskavý, vážený!

Pak řekla váhavě. „Vidím mnoho lidstva, jásají, tleskají, oslavují vás. Říká vám to něco?“

„To je minulost.“

„Nemůže to být dávno, ještě to tu vidím.“

Nevěřil jsem jí. Vůbec nevěřím jasnovidcům. Asi mě někde viděla, buď na závodišti, nebo při nějakém rozhovoru v televizi. Určitě.

Znovu se sklonila nad křišťálem, který přidržovala v mé dlani.

„Máte dobré zdraví. Jste vytrvalý. Hodně vydržíte... musíte hodně vydržet, i v budoucnosti.“

Odmlčela se. Zamračeně pozvedla hlavu. Měl jsem pocit, jako by ji překvapilo, co právě řekla.

Po chvilce řekla: „Víc vám nepovím,“

„Proč ne?“

„Nejsem zvyklá na pravičku.“

„Jen mi řekněte, co vidíte,“ pobídl jsem ji.

Pomalu zavrtěla hlavou a zadívala se na mě klidnýma, tmavýma očima.

„Budete dlouho živ.“

Zadíval jsem se z okénka. Nohsledi zmizeli z dohledu.

„Kolik jsem dlužen?“ zeptal jsem se. Zaplatil jsem, co si řekla, a tiše jsem vyšel z vozu.

„Buďte opatrný, mladý pane, dávejte na sebe pozor.“

Ohlédl jsem se. Tvářila se stále klidně, ale to, co řekla, řekla důrazně. Překvapovala mě její jistota, pevné přesvědčení. Možná že ve mně vycítila nervozitu vzbuzenou mými pronásledovateli. Odhrnul jsem záclonu a opustil tajemný šerý svět. Vykročil jsem do jasného májového dne, kde mne mohly očekávat opravdové hrůzy.

11

Nemusel jsem se už ptát, kde najdu balóny. Nemohl jsem je přehlédnout. Vzdouvaly se jeden po druhém jako obrovité, křiklavě barevné houby, rostly ze země na rozlehlém, velikém prostranství za hlavním areálem. Měl jsem původně představu, že tam budou tak dva tři, bylo jich tam ale nejméně dvacet.

Šel jsem směrem k brance s davem lidí proudících týmž směrem. Vyšel jsem na široké pole a uvědomil si, jak jsem se přecenil, když jsem počítal s tím, že Johna Vikinga určitě bez obtíží najdu.

Za prvé bylo prostranství ohrazeno provazem a stáli tam pořadatelé zahánějící publikum. Podařilo se mi tyhle překážky překonat. Ocitl jsem se mezi množstvím zpola naplněných balónů, vzdouvajících se kolem do všech stran a bránících ve výhledu.

První skupinka, na kterou jsem narazil, právě naplňovala jakési růžové monstrum porriocí vzduchu vháněného motorovým větrákem. Balón byl připevněný ke koši nylonovými lany. Koš ležel na boku a nějaký mladík v ochranné přílbě nakukoval úzkostlivě do jeho nitra.

„Promiňte, prosím vás,“ oslovil jsem dívku stojící opodál. „Nevíte, kde bych našel Johna Vikinga?“

„Bohužel ne.“

Ochranná přílba se nadzvedla a objevily se jasně modré oči. „Musí tu někde být,“ řekl mladík zdvořile. „Lítá se stormcloudem. Ted ale, sakra, prosím vás, jděte pryč, máme plné ruce práce.“

Chodil jsem kolem a snažil se nepřekážet. Ukázalo se, že závody balónů jsou vážná záležitost, při které není čas na společenskou konverzaci a vtipy. Obličeje nad různým zařízením potřebným k letu byly napjaté, soustředěné, ustarané. Žádný z balónů mi nepřipomínal bouřlivé mraky, to jest stormcloud. Sebral jsem odvahu a zeptal se znovu.

„John Viking? Ten blázen? Jasně že je tady. Lítá se stormcloudem.“ Tázaný se zase odvrátil, uspěchaný a ustaraný.

„Jakou má barvu, prosím vás?“

„Žluto-zelenou. Prosím vás, nemohl byste jít?“

Některé balóny propagovaly velikými nápisy whisky, jiné zavařeninu nebo pojišťovnu, některé města. Byly tam balóny v zářivých základních barvách i v pastelových odstínech růžové. Stoupaly vzhůru ze zelené trávy jako neuvěřitelná pestrobarevná duha. Vlastně to bylo krásné, člověk by se z toho radoval, nebýt okolností; já neměl čas se z té krásy těšit, jak jsem se proplétal kolem těch oblud a vzrušených lidí obklopujících koše, pro mě to bylo nekonečné barevné hedvábné bludiště.

Obešel jsem měkké, vzdouvající se černo-bílé monstrum a šel dál. Jako na povel se náhle kolem mne ze všech stran začalo ozývat hluboké, dunivé hučení. Byly to plameny šlehající z hořáků upevněných na kovových rámech nad koši. Plameny šlehaly do otvoru na dně zpola nafouknutého balónu, zahřívaly a rozpínaly v něm vzduch a vháněly tam další. Zářivé obludy se nadmuly, oživly, nepřipomínaly již hříbky, ale vysoké muchomůrky. Začínaly velebně stoupat k modrému nebi.

„John Viking? Někde tady je.“ Dívka neurčitě ukázala kde asi. „Ale určitě spěchá, stejně jako my.“

Jak se balóny postupně plnily, začaly se odlepovat od země a kymácely se nad polem v obrovských vznášejících se masách, narážely do sebe; stále ještě nebyly dost naplněné, ještě nemohly do říše ptáků. Pod každým z nich burácely rudé, jasné plameny a na košících visely skupinky pomocníků, aby se neodpoutaly předčasně.

Jakmile stouply balóny nad pole, snadno jsem našel ten žluto-zelený. Zelená se střídala se žlutou ve stroužcích jako u pomeranče, jen dole byl příčný zelený pruh obkružující spodní otvor. V koši už stál nějaký člověk; na rozdíl od všech ostatních neměl na hlavě přílbu, ale modrou plátěnou čepici. Koš přidržovali asi tři pomocníci. Rychle jsem k němu běžel, ale ještě než jsem stačil doběhnout, zaslechl jsem startérův výstřel. Všude kolem mne se balóny odpoutávaly a koše zvolna, kodrcavě putovaly po zemi. Dav diváků a pomocníků začal povzbudivě křičet.

Doběhl jsem k cíli a chytil se za kraj košíku.

„Jste John Viking?“

Nikdo mne nevnímal. Hádali se. Nějaké děvče v ochranné přílbě, lyžařské bundě, džínách a vysokých botách stálo na zemi vedle koše a po jejím boku zamračení a rozpačití pomocníci.

„Neletím s tebou, jsi blázen, cvok!“

„Sakra, nalez, už odstartovali!“

Byl vysoký, hubený a v té chvíli velmi rozčilený.

„Nepoletím s tebou!“

„Musíš!“ Chytil ji křečovitě za zápěstí. Skoro to vypadalo na to, že ji do koše posadí násilím, aspoň ona o tom byla přesvědčená. Bránila se celá udýchaná a křičela vší silou: „Pusť mě, Johne, pusť, nepoletím, ne!“

„Jste John Viking?“ zařval jsem na něho.

Otočil se, ale děvče nepustil.

„Ano. Co chcete? Odlepím se, jakmile sem dostanu pasažérku.“

„Já neletím!“ kvílela.

Rozhlédl jsem se. Většina balónů už byla ve vzduchu, pomalu se vznášely nízko nad zemí a pozvolna, v plavných skocích stoupaly do výšky, svorně, v nádherné, barevné mase. V každém koši byli dva lidé.

„Jestli potřebujete parťáka, tak letím s vámi.“

Pustil děvče a prohlédl si mě.

„Kolik vážíte?“ Když viděl, jak ostatní stoupají, dodal netrpělivě. „Tak sem vlezte, ale honem.“

Chytil jsem se jednoho lana, odrazil se, vyskočil, trochu jsem sebou mrskl a ocitl se v malém košíku pod velikánským balónem.

„Pustit,“ zavelel kapitán lodi a pomocníci s výrazem bezmoci uposlechli.

Košík se několik vteřin nepohnul. Pak John Viking sáhl nad hlavu a vzal za páku, kterou ovládal hořáky. Přímo nad námi běsnily plameny a řvaly jako bouře.

Dívka ještě stála vedle koše. „Je blázen,“ křičela na mě. „Vy taky!“

Koš se pohnul, poskočil a náhle vystoupil do výše asi šesti stop. Dívka vyběhla za námi a ještě na mě křikla: „A nemáte ochrannou přílbu!“

Zato jsem měl krásnou příležitost uniknout svým gorilám..Ochranná přílba mi v tu chvíli nepřipadala tak důležitá, zvláště když jsem viděl, že ji můj společník také nemá.

John Viking se rozhlížel kolem sebe a vztek v něm pomalu dohasínal. Něco si mumlal a vytrvale manipuloval s hořáky. Odstartoval poslední. Díval jsem se dolů na tleskající davy diváků vzhlížejících na plující balóny. Vtom nějaký malý chlapec proklouzl pod lanem na zakázané prostranství, které již bylo prázdné. Křičel a někam ukazoval. Ukazoval na balón Johna Vikinga, ukazoval na mne.

Můj kamarád Mark se svýma bystrýma očima, můj pravdomluvný kamarád, kterého bych v tom okamžiku byl nejraději zaškrtil.

John Viking začal jadrně nadávat. Odpoutal jsem svoji pozornost od země a zjistil, že důvod k jeho rozčilení a neobyčejně bohatému slovníku je skupina stromů před námi, směřovali jsme přímo k ní. Možná že daleko nedoletíme. Jeden z balónů už na stromech skončil a další, rudo-červený, se k nim nezadržitelně blížil.

John Viking řval, aby přehlušil řev plamenů. „Držte se sakra oběma rukama! Když vezmeme o stromy, nesmíme vypadnout.“

Stromy vypadaly vysoké a hrozivé, ale většina balónů nad nimi úspěšně proplula a směřovala dál a výš, slunci blíž, barevné fantazie vznášející se k nebi. Koš Johna Vikinga se rychle přibližoval k vrcholům stromů a hořáky nad našimi hlavami bouřily jako vzteklý drak. Měly nás nadnášet, ale nějak jim to nešlo.

„Vzdušné víry, zatraceně, jsou to vzdušné víry. Držte se, na zem je daleko.“

Prima, takhle vypadnout z koše šedesát stop nad zemí bez ochranné přílby. Ušklíbl jsem se na něho a on se zatvářil překvapeně.

Koš narazil na vrcholky stromů, smýkal se bokem, a já se přemístil z vertikální do horizontální polohy. Snažil jsem se vší silou držet pravičkou, čeho se dalo, abych nevypadl úplně; všiml jsem si, že ta majestátní vzduchová bublina nesoucí nás na provázcích pluje neochvějně dál. Táhla košík za sebou hlava nehlava, tloukla jím o stromy a mnou to házelo jako hadrovým panákem. Většinou jsem visel z koše ven.

Můj hostitel byl zdatnější; jednou rukou se držel jako klíště kovové vzpěry pod hořáky, kolem druhé měl obtočený černý pryžový řemen, nohy měl zapřeny do stěny koše, tvořící v tu chvíli podlahu. Občas podle potřeby přešlápl a opřel se jinde, také jednou mně o žaludek

S posledním mohutným trhnutím a zacloumáním se koš konečně vyprostil z větví stromů a my se kolébali pod balónem jako kyvadlo. Já skončil v podivné poloze na dně košíku, ale John Viking hrdě a majestátně stál.

Neměli jsme tam mnoho místa, uvědomil jsem si to, když jsem se pokoušel rozmotat a vstát. Houpající se koš měl dno veliké přibližně čtyři čtverečné stopy a kraj pletiva dosahoval člověku jen po pás. Na protilehlých stranách stálo osm plynových bomb, po čtyřech na každé straně; k bokům koše byly bomby připevněny silnými pryžovými řemeny. Ve zbývající obdélníkové prostoře byla opravdu jen dvě místa k stání, a to ještě skromná: dvakrát dvě stopy na jednoho.

John Viking konečně nechal hořáky na chvilku odpočinout. V náhlém tichu se na mě osopil: „Proč jste se sakra nedržel, jak jsem vám říkal. Mohl jste vypadnout a já bych z toho měl nepříjemnosti.“

„Promiňte,“ řekl jsem pobaveně. „Smím se zeptat, jestli je obvyklé mít puštěné hořáky, uvízne-li koš na stromě?“

„Přece nám to pomohlo, tak co.“

„To jistě.“

„Tak si nestěžujte. Nikdo vás nenutil, abyste letěl s sebou.“

Byl asi stejně starý jako já, možná o rok, o dva mladší. Pod plátěnou čepicí měl výrazný, ostře řezaný obličej. Jednou z něho bude zajímavý člověk, říkal jsem si. Modré oči zářily vášní opravdového fanatika John Viking, šílenec, mi byl sympatický.

„Podívejte se prosím vás ven, jestli jsme nic neztratili,“ požádal mě.

Ukázalo se, že si přeje, abych zkontroloval zevní strany koše, protože se sám také díval přes okraj. Zjistil jsem, že na mé straně visí dolů všelijaké předměty, některé jen volně na provázku, některé pevně přivázané k proutěným bokům.

Na jednom krátkém provázku neviselo nic. Vytáhl jsem ho nahoru a ukázal volný konec Johnu Vikingovi.

„Sakra,“ vyhrkl. „Musela se utrhnout na tom stromě, láhev z umělé hmoty s vodou, doufám, že nemáte žízeň.“ Natáhl se a znovu rozvášnil hořáky. S pobavením jsem si uvědomil, že hovoří jako absolvent výběrové střední školy pro hochy z lepších rodin, jako je Eton, a začínal jsem chápat, proč je takový, jaký je.

„Musíte někam doletět první, abyste vyhrál závod?“ zeptal jsem se.

Překvapeně se na mě podíval. „V tomhle závodě ne. Je to závod na dvě a půl hodiny. Kdo doletí nejdál, je vítěz.“ Zamračil se. „Copak jste ještě žádný závod neletěl?“

„Ne.“

„Ach ne! Copak mám takhle vůbec nějakou šanci?“

„Neměl byste žádnou, kdybych tu nebyl," namítl jsem.

„To je vlastně fakt." Shlížel na mě z výšky dobrých šesti stop a čtyř palců. „Jak se jmenujete?"

„Sid."

Zatvářil se. Bylo mi jasné, že mezi svými přáteli asi mnoho Sidů nemá. Nesl to ale statečně.

„Proč s vámi vaše dívka nechtěla letět?" zeptal jsem se.

„Kdo? Vy myslíte Popsy? To není moje dívka. Já ji vlastně skoro neznám. Měla letět se mnou, protože si můj stálý partner, chudák, zlomil nohu. Popsy trvala na tom, že si s sebou vezme kabelku. Odmítala letět bez ní, prostě se od ní nechtěla odloučit. No uznejte! Copak tady je místo na velikou kabelu? Ještě ke všemu byla těžká. A tady hraje roli každá libra. O libru míň, a doletíte o míli dál."

„Kam myslíte, že doletíme?" zeptal jsem se.

„Záleží na větru." Podíval se k nebi. „Teď letíme zhruba na severovýchod, ale já chci ještě nahoru. Předpovídali postup fronty od západu, myslím si proto, že o něco výš může být živo, a to by pro nás mohla být výhoda. Možná že doletíme až do Brightonu."

„Do Brightonu!" Představoval jsem si, že uletíme tak nanejvýš dvacet mil, ve snu mě nenapadlo, že bychom mohli uletět sto. Jistě se mýlí, říkal jsem si, za dvě a půl hodiny přece balón nemůže uletět sto mil.

„Kdybychom chytli severozápadní vítr, mohli bychom doletět až na ostrov Wight, nebo až do Francie. Záleží na tom, jak vyjdeme s plynem. V moři bych přistát nechtěl. Umíte plavat?"

Přikývl jsem. Snad by mi to šlo, i když jsem to ještě nikdy jen s jednou rukou nezkoušel. „Raději bych ale neplaval," dodal jsem.

Dal se do smíchu. „Nebojte se. Tenhle balón je příliš nákladný, ten bych nerad utopil."

Od chvíle, kdy jsme se vyprostili ze stromů, jsme rychle stoupali. Vznášeli jsme se v takové výšce, že mi vozy na silnicích pod námi připadaly jako dětské hračky, i když jsem ještě dokázal rozeznat, jak jsou veliké a jakou mají barvu.

Zvuky k nám doléhaly překvapivě zřetelně. Slyšel jsem zvuk motorů projíždějících aut, štěkot psů, občas křik. Lidé se za námi dívali a mávali nám. Svět je vzdálený, říkal jsem si. Jako bych žil v říši dětí, idylicky se vznáším v náruči větru a pomalu se zbavuji pozemských starostí a strastí, připadám si lehký a blažený.

John Viking znovu vzal za páku a plameny se rozhučely, vystřelily vzhůru do zeleno-žluté jeskyně, červené a zlaté plameny jako jazyky saně. Hořáky řvaly jen asi dvacet vteřin, pak zase zavládlo ticho. Vystoupili jsme o hodný kus výš.

„Jaký plyn používáte?"

„Propan."

Díval se dolů, přes okraj koše, jako by odhadoval podle krajiny, kde jsme. „Prosím vás, podejte mi mapu, je v takové torně, venku, na vaší straně, a proboha dejte pozor, ať vám neuletí!"

Naklonil jsem se dolů a hned jsem poznal, o čem mluví. K proutěnému pletivu byla přivázaná brašna, zavřená na řemínek a přezku. Otevřel jsem ji, podíval se dovnitř, vytáhl pevnou rukou velikou složenou mapu a podal ji bez úhony kapitánovi.

Upřeně se díval na moji levou ruku, kterou jsem měl opřenou o okraj koše. Udržoval jsem s ní rovnováhu, když jsem se nakláněl dolů. Pak jsem ji nechal klesnout podle těla. Zadíval se mi do očí.

„Vám chybí jedna ruka," řekl s úžasem.

„Ano."

Zoufale zamával rukama nad hlavou. „Sakra, copak za takovýchhle okolností můžu vyhrát?"

Dal jsem se do smíchu.

Dopáleně se na mě podíval. „To není žádná legrace."

„Ale ano, je. Ostatně, já rád vyhrávám závody... nebojte se, já vám to neprohraju."

Znechuceně se mračil. „No horší než Popsy můžete být těžko. Jenže o té tvrdili, že aspoň umí číst v mapě." Rozložil mapu. Zdálo se mi, že je nejspíš určena pro navigaci letadel. Byla celá potažená průhlednou plastickou fólií, aby se na ni mohlo psát. „Tak se podívejte," ukazoval. „Letíme odsud, zhruba na severovýchod. Vemte si tu mapu a najděte, kde jsme teď." Odmlčel se. „Víte vůbec něco, sakra, aspoň takové základní věci jako jak použít hodinky místo kompasu, jak se vypočítává poloha?"

Měl jsem knihu o výpočtech polohy v kapse plátěné bundy, ale bohužel jsem ji nestudoval. Také jsem měl v jiné kapse, díky bohu, rezervní baterku. „Dejte mi tu mapu, uvidíme, jak to dopadne."

Podal mi ji dost skepticky. Znovu spustil hořáky. Zhruba jsem odhadl, kde bychom asi tak mohli být. Když jsem se podíval dolů, viděl jsem, že se země pod námi vůbec nepodobá tomu, co je na mapě. Na té byly vesnice a silnice nakreslené zřetelně a výrazně, zatímco dole splývaly s hnědozeleným kobercem krajiny, jako by měly mimikri, a ještě k tomu svítilo slunce a skvrny stínů člověka hrozně mátly. Všude kolem dokola hluboko dole to vypadalo stejně, nic výrazného jsem nerozpoznal. Asi jsem opravdu ještě neschopnější než Popsy.

Sakra, to tedy ne. Musím začít znovu.

Odstartovali jsme ve tři, plus minus jednu nebo dvě minuty. Ve vzduchu jsme dvanáct minut. Při zemi byl vítr mírný, vanul od jihu, ale nahoře letí podstatně rychleji, směrem na severovýchod. Řekněme... že rychlost větru je tak asi patnáct uzlů za hodinu. Dvanáct minut při rychlosti patnácti uzlů... to jsou asi tři námořní míle. Díval jsem se na mapě příliš daleko. Musíme co nevidět přeletět řeku. Soustředěně jsem se díval dolů, ale málem jsem ji přehlédl. Modrá linka na mapě ve skutečnosti vypadala jako tenká stříbrná nitka vinoucí se nenápadně mezi poli a lesy. Vpravo od té nitky zpola schovaná za menším kopečkem byla vesnice a za ní železniční trať.

„Jsme tady," ukázal jsem na mapě.

Zadíval se na to místo a pak dolů na zem.

„Ano, to by ušlo. To souhlasí. Správně. Nechte si tu mapu. Neuškodí, když budeme vědět, kde právě jsme."

Sáhl po páce a rozběsnil hořáky. Ostatní balóny před námi byly podstatně níž, určitě jsme se na ně dívali z výšky. Během příští chvíle ticha si prohlížel dva přístroje připevněné ke kostře koše po jeho straně Zabručel.

„Co to je?" zeptal jsem se a ukázal na ty dva budíky.

„Výškoměr a ukazatel rychlosti stoupání," vysvětloval. „Teď jsme v pěti tisíci stopách a stoupáme osm set stop za minutu."

„Stoupáme?“

„Ano.“ Najednou se potměšile usmál, jako zlobivé dítě, když se z něčeho hříšně raduje. „Proto se mnou Popsy nechtěla letět. Někdo jí řekl, že poletím hodně vysoko. To se jí nelíbilo.“

„Jak vysoko?“

„Já se s tím moc nemažu. Když závodit, tak vyhrát. Všichni vědí, že vyhraju. Zlobí je to. Prý bych neměl tolik riskovat. Dnes se příliš nadělá s bezpečností, z lidí jsou měkkoty!“ Mluvil s hlubokým, upřímným pohrdáním. „Kdysi, na začátku století, když se lítaly závody Gor-dona Benneta, letělo se třeba dva dny na vzdálenost tisíc mil i víc. Ale dneska... bezpečnost nade vše. To mě dopaluje.“ Zuřivě se na mě podíval. „Kdybych nemusel mít partnera, tak bych ho nechtěl. Se spoluletci jsou vždycky potíže, hádají se a věčně si na něco stěžují.“

Vytáhl z kapsy cigaretu a zapálil si. Všude kolem nás byly bomby se stlačeným plynem. Vzpomněl jsem si na všechny možné výstražné nápisy o nebezpečí otevřeného ohně v blízkosti hořlavin a výbušnin. Zdržel jsom se komentáře.

Skupina balónů pod námi jako by se stáčela doleva. Pak jsem si uvědomil, že my se naopak stáčíme doprava. John Viking vzal tu změnu směru na vědomí s velkým uspokojením a zahájil další žhaveni. Stoupali jsme čím dál tím rychleji. Slunce, které jsme předtím měli v zádech, na nás teď svítilo zleva.

Přestože bylo tak hezky, začínala mi být zima. Když jsem se podíval dolů, byla země daleko pod námi. Viděl jsem do veliké dálky. Zadíval jsem se do mapy a zkontroloval, kde jsme.

„Co máte na sobě?“ zeptal se.

„Více méně to, co vidíte.“

Jakmile spustil hořáky, hřály plameny nad našimi hlavami až nepříjemně a z otvoru balónu přece jen unikalo něco teplého vzduchu. Vítr nás chladit nemohl, cestovali jsme přece s ním, rychlostí větru. Byla zima, protože jsme letěli tak vysoko.

„V jaké výšce jsme teď?“ zeptal jsem se.

Podíval se na přístroje. „Jedenáct tisíc stop.“

„A ještě stoupáme, že?“

Přikývl. Ostatní balóny daleko dole vlevo od nás vypadaly jen jako vzdálené barevné skvrny odrážející se od zelené země.

„Tam ti ostatní zůstanou v pěti tisících, aby nevletěli do leteckého prostoru.“ Ohlédl se na mě. „Uvidíte to na mapě, letecké trasy jsou tam vyznačené, je tam taky výška, ve které se nesmí křížit.“

„Předpokládám, že křížit leteckou trasu ve výšce jedenácti tisíc stop s balónem je přísně zakázáno.“

„Side, jsi docela prima,“ ušklíbl se.

Vzal za páku a hořáky začaly řvát. Bylo po konverzaci. Zadíval jsem se dolů a pak na mapu a málem jsem se ztratil, protože jsme se najednou pohybovali mno hem rychleji, a to zřetelně na jihovýchod. Když jsem se znovu podíval dolů, ostatní balóny už nebyly v dohledu.

V další chvilce ticha mi John Viking vyprávěl, že pomocníci ostatních letců je sledují po silnici, auty, aby je mohli po přistání odvézt domů.

„A co vy? Vás taky někdo sleduje?“

Třeba za námi opravdu jede Peter Rammileese i se svými gorilami v plné pohotovosti, aby se na mě mohli vrhnout, až se vrátíme k zemi. Možná že jim vlastně do určité míry prokazujeme ochotu, protože je vedeme směrem domů, na jihovýchod, ke Kentu.

John Viking se potměšile usmál. „Kdepak, nám nemůže žádné auto stačit.“

„Myslíte to vážně?“ vykřikl jsem.

Zadíval se na výškoměr. „Patnáct tisíc stop. V téhle výšce už zůstaneme. Dostal jsem od hochů z letiště předpověď. V patnácti tisících je rychlost větru padesát uzlů, aspoň mi to tak řekli. Tak jen vydrž, kamaráde, doletíme do Brightonu.“

Představoval jsem si nás oba, jak stojíme po pás v proutěném koši nadnášeném horkým vzduchem v terylenovém balení, patnáct tisíc stop nad pevnou zemí, a letíme rychlostí padesáti sedmi mil za hodinu, aniž tu rychlost vnímáme. Je to krásně bláznivé.

Ze země musel balón vypadat jen jako černá tečka na modré obloze. Na zemi nás nemohl žádný vůz dohonit. Ušklíbl jsem se na Johna Vikinga se stejným uspokojením, jaké nepochybně pociťoval i on. Hlasitě se rozesmál.

„No řekni, není to k neuvěření? Poprvé v životě letím s někým, kdo se netřese strachy.“

Zapálil si další cigaretu a začal přepínat přívod paliva k hořákům od prázdných bomb na plné. Musel zavřít prázdnou, odšroubovat spojovací matku, přišroubovat ji na další bombu a tu otevřít. Palivo přiváděly k dvojitému hořáku dvě přívodně hadice, každá od jedné ze čtyř bomb připevněných po každé straně. Během celé procedury držel Viking cigaretu v ústech a mhouřil oči před kouřem.

Zjistil jsem podle mapy, že směřujeme přímo na leteckou trasu, po které přilétala a odlétala letadla do Gatwicku a z Gatwicku, veliká, hřmící letadla, která jistě nepočítala s tím, že by se jim mohl zcela proti předpisům připlést do cesty křehký balón.

Vikingova vášeň pro risk vůbec nebyla podle mého vkusu.

Jízda na koni a skoky přes překážky ve srovnání s jeho činností se mi zdály velice krotké. Pak jsem si ale uvědomil, že vlastně už nejsem žokej, že si teď zahrávám s lidmi, kteří vyhrožují tím, že mi ustřelí ruku... bylo mi líp s šílencem Johnem Vikingem i s jeho cigaretami a propanem a s nebezpečím, že se srazíme s letadlem.

„Prima. V téhle výšce zůstaneme asi hodinu a půl a necháme se unášet větrem. Kdyby ses necítil dobře, tak to je nedostatkem kyslíku.“ Vytáhl z kapsy vlněné rukavice a natáhl si je. „Je ti zima?“ zeptal se.

„Trochu ano.“

Ušklíbl se. „Mám pod džínama dlouhé podvlíkačky a pod bundou dva svetry. Nedá se nic dělat, budeš mrznout.“

„To ti pěkně děkuji.“ Stoupl jsem si na mapu a strčil pravou ruku do kapsy u bundy, co nejdál. Řekl, že jsem ve výhodě, protože mi ta levá aspoň nemůže omrznout.

Znovu manipuloval s hořáky. Podíval se na hodinky, pak dolů na zem, pak na výškoměr a tvářil se nadmíru spokojeně. Pak se na mě najednou nejistě a rozpačitě podíval, jako by ho teprve teď, ve chvilce klidu, napadlo, že vlastně neví, kde jsem se tam vzal.

„Jel jsem do Highalanu za vámi, chci říct za tebou, za Johnem Vikingem.“

Zatvářil se překvapeně. „Ty umíš číst myšlenky?“

„Většinou ano.“ Vytáhl jsem ruku z jedné kapsy a sáhl do druhé. Podal jsem mu knížku o navigaci. „Přijel jsem se tě zeptat na tohle, jsi tam na první stránce podepsaný.“

Otevřel knížku na první stránce. „Bože, a já ne a ne přijít na to, kam se poděla! Jak jsi k ní přišel?“

„Nepůjčils ji nikomu?“

„Nevzpomínám si.“

„Hm... kdybych ti někoho podrobně popsal, řekl bys mi, kdybys poznal, kdo to je?“

„Spusť.“

„Asi osmadvacet let starý, tmavovlasý, hezký chlap, je s ním legrace, má smysl pro humor, lehkomyslný, nebere nic vážně, líbí se mu děvčata, je dobrý společník a nosí v ponožce nůž přivázaný k noze. Pravděpodobně to je podvodník.“

„Jo, tak toho znám. Je to můj bratranec.“

12

Bratranec Norris Abbot. Co prý tentokrát provedl? Já se zeptal, co provedl naposledy.

„S oblibou psal nekryté šeky. Pak je za něho platila jeho maminka.“

Zeptal jsem se, kde bydlí. To John Viking nevěděl. Prý Norrise vídal Jen zřídka, většinou jen když se objevil úplně bez peněz na jeho prahu v naději, že dostane zadarmo najíst.

„Člověk se s ním nepřestane smát ani na minutu. Zdrží se tak dva dny a zase zmizí.“

„Kde bydlí jeho matka?“

„Ta zemřela. Norris je úplně sám, nemá rodiče ani sourozence, nemá vůbec žádné příbuzné, jen mě.“ Zamračeně se na mě podíval. „Proč se na něho ptáš?“

„Jedna moje známá by ho ráda našla.“ Pokrčil jsem rameny. „Dohromady o nic nejde.“

Přestal se tou věcí zabývat. Vzal za páku a rozpoutal plameny. „Tady se spotřebuje jednou tolik paliva než v nižších polohách,“ řekl, když hořáky zase ztichly. „Proto toho s sebou tolik táhnu, a proto taky někdo řekl Popsy, že jistě poletím leteckým prostorem, že poletím hodně vysoko.“

Odhadoval jsem, že letecké trasy už nemohou být daleko.

„Nebudeš z toho mít průšvih?“

Zase se vítězně ušklíbl. „To by nás napřed musel někdo chytit. Na radaru nás nevidí, na jejich zařízení jsme moc malí. S trochou štěstí se přes tu trasu přeplížíme a nikdo se nic nedozví.“

Sáhl jsem po mapě a podíval se do ní. Ve výšce patnácti tisíc stop letíme protizákonně od chvíle, kdy vstoupíme do leteckého prostoru, až do přistání, s výjimkou posledních dvou set stop. Letecká trasa do Brightonu začínala ve výši tisíc stop nad mořem a kopce na severu byly vysoké osm set stop. Jestlipak to John Viking ví? Ano, ví to.

Když už jsme byli ve vzduchu hodinu a padesát minut, přemontoval zase přívod paliva z jedné bomby na druhou. Stalo se, že matka dost netěsnila a od hadičky začal tryskat tenký pramínek tekutého plynu, jako když někdo propíchne zahradní hadici. Pramínek prýštil rovně, přímo pod zábradlí proutěné stěny koše.

John Viking přitom kouřil.

Tekutý propan začal stékat po stěně. John Viking se vztekal, nadával a začal něco kutit u neutěsněné matky. Hořící cigareta zapálila plyn.

Nedošlo ke katastrofální explozi. Ten tryskající pramínek hořel, jak už tak plyn hoří, a mířil spořádaně a úhledně na to jedno místo asi šest palců pod zábradlím. John Viking hodil cigaretu přes palubu, rychle sundal čepici a s mohutným rozmachem s ní začal hasit oheň. Já zatím plameny uškrtil u samého pramene. Zavřel jsem bombu.

Když zmizely plameny a kouř a když zmlkly Vikingovy kletby, zbyla ze všeho jen asi šest palců široká díra v proutěném pletivu. Jinak jsme žádné škody neutrpěli.

„Koš jen tak nechytne,“ poznamenal John klidně, jako by se nic nestalo. „Nezažil jsem nic většího, než bylo tohle.“ Zadíval se na plátěnou čepici, ze které zbývala začernalá krajkovina. Na chvíli na mě upřel svoje šílené modré oči. „Uznej, že ochrannou přílbou bych těžko oheň uhasil.“

Rozesmál jsem se.

To je asi tou výškou, proto mi všechno přijde k smíchu.

„Nechceš kousek čokolády?“ zeptal se.

Na nebi nebyly žádné varovné boje, aby nás upozornily, že vstupujeme do letecké trasy. V dálce jsme zahlédli jedno nebo dvě letadla, ale blízko nás se neobjevilo nic. Nikdo se na nás neřítil. Pluli jsme dál, letěli jsme po nebi jako rychlovlak.

V pět hodin a deset minut prohlásil, že je čas jít dolů, protože nepřistaneme-li přesně do pěti hodin třiceti minut, diskvalifikují nás. To si nepřál, přál si vyhrát. Šlo jen a jen o vítězství.

„Jak se pozná, kdy jsme přistáli?“ zeptal jsem se.

Útrpně se na mě podíval a ukázal špičkou boty na malou plechovou krabici připevněnou v rohu koše hned vedle bomb s plynem.

„Tamhle je barograf, samá veleúřední pečeť. Pečetí to rozhodčí, těsně před startem. Aparát zaznamenává změny tlaku, je velice citlivý. Nakreslí celou naši cestu jako křivku, samá špička. Když je na zemi, je křivka nulová, rovná. Rozhodčí podle ní poznají, kdy se člověk odlepil a kdy si sedl. Jasné?“

„Ano.“

„Dobře. Tak tedy jedeme z kopce.“

Natáhl se vzhůru a uvolnil červenou šňůru přivázanou k rámu hořáků. Zatáhl za ni. „Tímhle se otevře klapka nahoře na vrcholu balónu a vypustí se horký vzduch.“

Měl svérázný názor na sestup. Výškoměr se točil, jako když se zblázní hodinky, a přístroj, na kterém odečítal rychlost výstupu, ukazoval, že sestupujeme tisíc stop za minutu. S Johnem to neotřáslo, ale já měl podivné pocity a hučelo mi v uších. Když jsem polkl, bylo to o něco lepší, ale jen o trošku. Abych se rozptýlil, soustředil jsem se na mapu a snažil se najít, kam sestupujeme.

Před námi vpravo byl Lamanšský průliv, vypadal jako šedivý široký koberec. Ačkoliv to bylo neuvěřitelné, vše

nasvědčovalo tomu, že se zákonitě musíme střetnout s pobřežními skalami Beachy Head.

‚Jo,“ John Viking se mnou klidně, nevzrušeně souhlasil. „Budu hledět, aby nás to přes ty skály nepřefouklo. Možná o kus dál na pláž...“ Podíval se na hodinky. „Zbývá deset minut. Jsme v šesti tisících... to ujde... možná že si sedneme do příboje...“

„Do moře ne!“ ohradil jsem se tvrdě.

„Proč ne? Třeba to jinak nepůjde.“

„Já...,“ zdvihl jsem levou ruku. „V té plastické atrapě je velice náročný, složitý a drahý mechanismus. Palec a první dva prsty fungují jako kleště. Je to všechno na velejemné převody, tranzistory a složitou elektriku, s pamětí. Kdybych to potopil do moře, jako kdybych potopil rádio. Zničilo by se to úplně a nová by mě stála dva tisíce liber.“

Žasnul. „To nemyslíš vážně.“

„Ale ano.“

„Tak radši zůstaneme na suchu. Ostatně, když jsme až tady, stejně asi nedoletíme k pobřežním skalám, k Beachy Head, spíš na východ od nich.“ Odmlčel se a zadíval se zamyšleně na mou levou ruku. „Bude to dost tvrdé přistání. Palivo je studené, protože jsme byli v takové výšce... hořáky tak nefungují, když je plyn studený. Zahřát dost vzduchu, abychom přistáli měkce, trvá moc dlouho.“

Měkčí přistání chce čas... příliš mnoho času.

„Snaž se vyhrát závod,“ řekl jsem.

Šťastně, blaženě se rozzářil. „Dobře,“ řekl rozhodně. „Co je to za město, támhle před náma?“

Zahleděl jsem se do mapy. „Eastbourne.“

Koukl se na hodinky. „Pět minut.“ Pak se podíval na výškoměr a na Eastbourne, ke kterému jsme se rychle blížili. „Dva tisíce stop. Nechtěl bych se strefit do střech. Tady neni dost větru, co... kdybych ale spustil hořáky, sedli bychom si pozdě. Ne, pálit se nebude.“

Tisíc stop za minutu, počítal jsem, je asi jedenáct až dvanáct mil za hodinu. Celá léta jsem padal na zem přinejmenším dvojnásobnou rychlostí... ale ne v košíku, a ne na zem, kde na nás také mohly čekat samé zdi.

Letěli jsme šikmo přes město, těsně pod námi domy. Rychle jsme klesali. „Tři minuty,“ řekl.

Za vzdáleným okrajem města se před námi zase objevilo moře a já chvíli očekával, že tam přece jen skončíme. John Viking ale uměl.

„Drž se, teď to přijde,“ zavelel.

Vší silou trhl červenou šňůrou, kterou stále držel v ruce, vedla vzhůru do nitra balónu. Kdesi nahoře se otvor na vypouštění horkého vzduchu dramaticky rozevřel, balón ztratil nadnášející sílu a předměstí Eastbournu se prudce řítilo proti nám.

Trochu jsme vzali za prejzové střechy, pak ostře dolů šikmo přes silnici a malou louku. Dopadli jsme tvrdě na betonovou cestičku asi dvacet yardů od příboje.

„Nelez ven! Nelez ven,“ křičel na mě. Koš spadl na bok a klouzal po betonu tažený zpola vzdutým hedvábným pytlem. „Bez nás by se mohl znovu vznést!“

Byl jsem zase zaklíněný mezi bomby, radil mi zbytečně. Košík poskakoval a tančil a já s ním. John Viking jadrně nadával a tahal za červenou šňůru, až se mu podařilo vypustit tolik vzduchu, že jsme se konečně zastavili.

Podíval se na hodinky a v očích mu zazářilo vítězství.

„Máme to doma. Pět hodin dvacet devět minut. To byl sakra dobrý závod. Nejlepší, jaký jsem zažil. Co děláš příští sobotu?“

Vrátil jsem se do Aynsfordu vlakem. Trvalo to věčnost. Když mě Charles vyzvědal na oxfordském nádraží, byla už skoro půlnoc.

„Tak ty ses účastnil závodu balónů!“ opakoval užasle. „Bavilo tě to?“

„Ohromně.“

„Vůz jsi nechal v Highalanu?“

„Může tam klidně zůstat až do zítřka,“ zívl jsem. „Jo, už víme, kdo je Nicholas Ashe. Jmenuje se Norris Abbot. Nechal si stejná začáteční písmena, pitomec.“

„Oznámíš to na policii?“

„Raději bych ho napřed našel.“

Podíval se na mě úkosem. „Je tu Jenny, přijela dnes večer, teprve potom, co jsi volal.“

„Ach ne!“

„Netušil jsem, že se sem chystá.“

Věřil jsem mu. Doufal jsem, že už bude spát, až přijedeme, ale spletl jsem se. Seděla na zlaté brokátové pohovce v obývacím pokoji a tvářila se bojovně.

„Nelíbí se mi, že sem tak často jezdíš,“ prohlásila.

„Sid je tu vždy vítán,“ řekl Charles klidně.

„Odložení manželé by měli mít aspoň tolik hrdosti, aby nedolézali za svými bývalými tchány, kteří je trpí jen ze soucitu a z milosti.“

„Ty žárlíš,“ řekl jsem překvapeně.

Prudce vyskočila, rozzlobená jako nikdy.

„To už překračuje všechny meze! Vždycky je na tvé straně. Myslí si, že jsi ohromný. Nezná tě tak jako já, tvoji malichernost, tvrdohlavost a ješitnost, neví, že musíš mít vždycky za každou cenu pravdu!“

„Jdu spát,“ oznámil jsem.

„A ještě k tomu jsi zbabělec, utečeš, jakmile ti někdo řekne pravdu do očí.“

„Dobrou noc, Charlesi. Dobrou noc, Jenny, moje milovaná, spi sladce a ať se ti něco hezkého zdá.“

„Já... já... nenávidím tě, Side.“

Odešel jsem klidně z pokoje nahoru do ložnice, v té jsem byl doma, vždy jsem tam spával, když jsem byl v Aynsfordu.

Nemusíš mě nenávidět, Jenny, nenávidím se sám.

Ráno mě Charles zavezl do Wiltshiru pro můj vůz. Stál tam, kde jsem ho nechal, ale teď tam byl opuštěný, kolem jen ušlapaná tráva. Nikde nikdo, žádný Peter Rammileese ani jeho gorily. Nic nebránilo klidnému návratu do Londýna.

„Side,“ řekl Charles, když jsem odemykal vůz. „Nevšímej si Jenny.“

„Ne.“

„Přijeď do Aynsfordu, kdykoliv se ti zachce.“

Přikývl jsem.

„Myslím to vážně.“

„Ano.“

„Zatracená Jenny!“ vybuchl.

„Ale no. Je nešťastná. Asi...," odmlčel jsem se. „Myslím, že potřebuje, aby ji někdo utěšil. Potřebuje se u někoho vyplakat*..."

„O slzy nestojím," řekl přísně.

„Já vím," povzdychl jsem si. Nastoupil jsem do auta, ještě jsem mu zamával a odjel po hrbolaté louce k bráně. To, co Jenny potřebovala, by ode mne nikdy nepřijala a Charles jí to neuměl poskytnout. Další smutný paradox, zapadající do mozaiky ironie života.

Vjel jsem do města, pak několikrát kolem bloků, až jsem zastavil před redakcí Starožitnosti pro každého. Ukázalo se, že to je jeden z několika specializovaných časopisů vydávaných jediným nakladatelem. Redaktor Starožitností, světlovlasý, vážný mladík v brýlích s těžkými obroučkami, vyslechl bez úsměvu moji žádost i její zdůvodnění.

„Chcete náš jmenný seznam?" zeptal se váhavě. „My ale naše adresáře nedáváme nikomu k dispozici."

Znovu jsem mu to celé vysvětlil a přihodil trochu patosu, jako že jsem mu plasticky vylíčil obraz své ženy za mřížemi, nenajdu-li padoucha, a podobně.

„Tak tedy dobře," řekl. „Seznam je ale ve stroji, budete muset počkat, až nám to natiskne."

Trpělivě jsem čekal a dostal jsem pak za odměnu stohy papírů s padesáti třemi tisíci adresami a jmény, jistě i včetně jmen zemřelých.

„Laskavě nám to vrátíte," řekl přísně, „nepopsané a kompletní."

„Jak se k tomu seznamu mohl dostat Norris Abbot?" zeptal jsem se.

Prý nemá tušení. Ani jméno, ani popis Ashe - Abbo-ta mu nic neříkaly.

„Byl byste tak hodný, mohl byste mi ještě dát jeden výtisk vašeho časopisu?" poprosil jsem.

Dal mi časopis a já rychle zmizel, než začne litovat své velkodušnosti. Z vozu jsem zavolal Chicovi, aby za mnou přišel a aby na mne počkal před domem. Může mi odnést zavazadla, aspoň si vydělá na chleba.

Už čekal, když jsem zastavoval před domem u jednoho volného parkovacího automatu. Společně jsme šli nahoru. Byt byl klidný a prázdný, bezpečný.

„Čeká tě spousta běhání, synu můj," varoval jsem Chica a vytáhl z balíku jmenné seznamy. Položil jsem je na stůl. „Tumáš, to je teď tvoje."

S nechutí si to prohlížel. „Co budeš dělat ty?"

„Pojedu na dostihy do Chesteru. Běží tam zlrža jeden ze syndikalizovaných koní. Sejdeme se tady zase ve čtvrtek v deset, ano?"

„Jo." Zamyslel se. „A co když náš Nicky eště nikde pořádně nezakotvil a co když ty žebravý dopisy začne posílat teprve příští tejden, a my teď pohoříme?"

„Hm... asi bude nejlepší, vezmeš-li s sebou nálepky s naší adresou a požádáš ty lidi, aby nám sem dopis poslali, pokud jim nějaký přijde."

„S tím bych moc nepočítal."

„Nevíš, lidi nemají rádi, když je někdo tahá za nos."

„Tak abych se do toho dal." Zdvihl šanon s časopisem a seznamy a chystal se k odchodu.

„Chico... počkej ještě chviličku, jen co si sbalím věci. Raději taky hned vyrazím. Počkej na mě."

Tvářil se nechápavě. „Jak chceš. Ale proč?"

„Já...

„Neblbni, vysyp to!"

„Peter Rammileese a jeho ostří hoši se včera dostavili do Highalanu a hledali mě tam. Byl bych rád, kdybys tu se mnou počkal."

„Jaký vostrý hoši?" zeptal se podezřívavě.

„Takoví," přikývl jsem. „S tvrdýma očima a botama."

„Takoví, co dovedou člověka v Tunbridge Wellsu zkopat na kaši?"

„Možná."

„Vidím, že ses jim vyhnul."

„Ano, v balónu." Vyprávěl jsem mu o závodech a skládal si přitom věci do kufru. Během vyprávění se smál, ale pak zvážněl.

„Ty tví chlapi, řekl bych, že to nejsou vobyčejný nájemný rváči. Hele, pusť, já ti to sako složím, jinak budeš na těch dostihách celej zmačkanej." Odstrčil mě a všechno mi tam pěkně naskládal. „Máš rezervní baterky? Jednu sem viděl v koupelně." Šel jsem pro ni. „Poslyš, Side, mně se ty syndikáty nelíběj," zavřel kufr a odnesl ho do haly. „Co kdybysme řekli Lucasovi Waln-wrigh-tovi, že to balíme?"

„A kdo to asi řekne Peterovi Rammileesovi, nevíš?"

„My, jednoduše mu to zatelefonujeme."

„Dobře, tak mu zavolej, teď hned!"

Oba jsme stáli a dívali se na sebe. Pak pokrčil rameny a zdvihl kufr. „Máš všechno?" Sešli jsme k vozu a hodili zavazadlo dozadu. „Hele, Side, budeš na sebe vo-patrnej, viď? Nerad navštěvuju kamarády ve špitálech, znáš mě."

„Neztrať ty seznamy, pan redaktor by se moc zlobil."

Bez komplikací jsem se ubytoval v jednom motelu a strávil večer u televize. Následující den odpoledne jsem vyrazil k Chesteru, na dostihy.

Byly tam známé davy lidí a vedly obvyklé řeči. Od onoho děsivého týdne v Paříži jsem vlastně byl na dostizích poprvé. Měl jsem pocit, že na mně každý musí vidět tu hrozivou změnu, která se ve mně mezitím odehrála. Samozřejmě že nikdo nezpozoroval, jak jsem se cítil zahanbený a provinilý, když jsem zahlédl před vážnicí Georga Caspara. Všichni se ke mně chovali stejně jako jindy. Jen já jediný věděl, že ty vlídné úsměvy a pozdravy nezasluhuji. Byl jsem podvodník. Hroutil jsem se do sebe. Netušil jsem, že to bude tak těžké.

Trenér z Newmarketu, který mi nedávno nabídl, abych někdy u něho jel v práci, se tam také objevil a opakoval svoji nabídku.

„Přijeď, Side. Přijeď tenhle pátek, můžeš u nás přespat a pak můžeš v sobotu dopoledne jezdit v práci."

Těžko mi mohl kdo nabídnout něco, o co bych víc stál. Ještě k tomu tu byla skutečnost, že by mě tam Peter Rammileese a jeho hoši asi těžko hledali.

„Martine... přijedu rád."

„To je výborný!" měl opravdu radost. „Přijeď včas na večerní obchůzku, obejdeme stáje společně."

Odešel do vážnice. Uvažoval jsem o tom, jestli by mS byl zval, kdyby tušil, jak jsem strávil den, kdy se běžel Guineas.

Vtom mě chytil Bobby Unwin se svýma zvědavýma očima. „Kde se touláš? Neviděl jsem tě na Guineas.“

„Protože jsem tam nebyl.“

„Předpokládal jsem, že tam určitě budeš, když ses tak zajímal o Tri-Nitra.“

„Nebyl jsem tam.“

„Ale určitě jsi předem něco větřil, Side. Když ses tak vyptával na Casparovy, na Gleanera a Zingaloo... No tak, ven s tím. Co víš?“

„Nic, Bobby.“

„To ti nevěřím.“ Tvrdě, nesmiřitelně se na mě podíval a pak nasměroval svůj ostrý nos ke slibnější oběti, k jednomu špičkovému trenérovi pronásledovanému smůlou. Pochopil jsem, že ho napříště těžko mohu o něco prosit, budu-li od něho zase něco potřebovat.

Málem do mě vrazila Rosemary Casparova. Šla s nějakou přítelkyní a byly tak zabrané do hovoru, že si mne všimly až v poslední chvíli. Já je také zahlédl pozdě. Rosemary se na mě podívala tak, že pohled Bobbyho Unwina ve srovnání s jejím byl téměř zamilovaný.

„Vypadni,“ zasyčela. „Co tu děláš?“

Přítelkyně se zatvářila překvapeně. Mlčky jsem ustoupil z cesty. Přítelkyně žasla. Rosemary ji netrpělivě táhla dál. Zaslechl jsem ještě, jak přítelkyně udiveně namítá: „Ale, Rosemary, to byl přece Sid Halley...“

Obličej mi tuhl. To bylo příliš. Přece bych stejně nemohl zaručit, že její kůň vyhraje, i kdybych byl zůstal. Nemohl... ale třeba také mohl. Vždycky si budu myslet, že jsem té pohromě mohl zabránit, kdybych se o to byl pokusil. Já se ale o nic nepokusil, protože jsem byl strachy bez sebe.

„Dobrý den, Side, krásný den, což?“ ozvalo se za mnou. „Krásný.“

Philip Friarly se usmál a zadíval se za Rosemary.

„Ta se dnes utrhuje na každého. To víte, po té katastrofě minulý týden... chudák Rosemary! Bere si všechno hrozně k srdci.“

„Člověk se jí nemůže divit. Předpovídala, že to tak dopadne, a nikdo jí nechtěl věřit.“

„Vám to taky povídala?“ zeptal se zvědavě.

Přikývl jsem.

„To vám musí být nepříjemné,“ řekl s pochopením.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se soustředit na něco jiného.

„Ten kůň, co vám dnes poběží, toho chcete jen trochu prohnat, že, když ho posíláte sem, do roviny?“

„Ano. A jestli ode mne chcete slyšet, jak asi poběží, tak to vám při nejlepší vůli nemůžu říct. Záleží na tom, kdo vydá příkazy a kdo poslechne.“

„Mluvíte jako cynik.“

„Zjistil jste něco v mé věci?“

„Mnoho ne. Proto jsem tady.“ Odmlčel jsem se. „Víte jméno a adresu člověka, který ty syndikáty dával dohromady?“

„Zpaměti ne. Já s ním nejednal přímo, syndikalizace už byla celkem v pokročilém stadiu, když se na mě obrátili, abych se připojil. Koně už byli zaplacení a většina podílů rozprodána.“

„Zneužili vašeho jména, zneužili vás, aby podnik dělal seriózní dojem.“

Nešťastně přikývl. „Obávám se, že je to tak.“

„Znáte Petera Rammileese?“

„Koho?“ Zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Kupuje a prodává koně. Lucas Wainwright se domnívá, že ty syndikáty organizoval on a teď je také ovládá. Jockey klub toho pána nemá rád a na většinu závodišť Rammileese vůbec nesmí vkročit.“

„O jé,“ vzdychl nešťastně. „Pokud to ale vyšetřuje Lucas... Co myslíte, co mám dělat, Side?“

„Být vámi, tak bych rychle prodal svoje podíly a pokud možno bych syndikáty vůbec rozpustil, hlavně bych se od nich co nejrychleji distancoval.“

„Správně, to udělám. Side... kdybych zase upadl do pokušení, požádám vás, abyste mi prověřil všechny členy syndikátu. Má to dělat bezpečnostní služba, ale podívejte se, jak to dopadlo!“

„Kdo dnes jede vašeho koně?“ zeptal jsem se.

„Larry Server.“

Čekal, co na to řeknu, ale nedočkal se. Larry Server byl prostřední jezdec, nijak zvlášť žádaný, jezdil většinou rovinu a občas proutěnky. Podle mého názoru neměl zásadní námitky proti protizákonným finančním dohodám.

„Kdo vybírá vaše jezdce?“ zeptal jsem se. „Larry Server jezdí pro vašeho trenéra dost zřídka.“

„Já vlastně nevím,“ řekl rozpačitě, „nechávám to samozřejmě na trenérovi.“

Ušklíbl jsem se.

„Vy s tím nesouhlasíte?“

„Kdybyste si přál, dám vám seznam žokejů pro vaše steeplery, za které se mohu zaručit, že se přinejmenším budou snažit, aby vyhráli. Za jejich schopnosti ručit nemohu, ale člověk nemůže chtít všechno.“

„Kdo teď mluví jako cynik?“ Usmál se a dodal s opravdovou, upřímnou lítostí. „Škoda že už pro mne nejezdíte vy, Side.“

„Ano.“ Usmál jsem se, ale lord Friarly přece jen zahlédl tmavou jiskru zármutku, kterou jsem nestačil skrýt.

S porozuměním a nežádoucím soucitem řekl: „Odpusťte mi to, Side.“

„Bývalo to krásné,“ řekl jsem lehce. „To je přece nejdůležitější.“

Potřásl hlavou, nešťastný nad svou nešikovností.

„Kdybyste byl rád, že už vaše koně nejezdím, bylo by to horší,“ řekl jsem.

„Zažili jsme spolu pěkné chvíle, co? Nádherné dny.“

„To jistě.“

Mezi majitelem koně a jezdcem občas vzniká prazvláštní, blízký vztah. V té malé časové prostoře, kde se jejich životy setkávají a kde záleží jen na rychlosti a na vítězství, mohou sdílet vzácné chvíle tajného štěstí, které je spojuje a které nic nedovede rozbít. Nezažil jsem takové chvíle často, a jen s málokterými lidmi. S lordem Friarlym skoro pokaždé.

Od skupinky stojící opodál se odlepil jeden člověk a s úsměvem se k nám blížil.

„Philipe, Side! Jsem rád, že vás tu vidím!“

Zdvořile, ale s upřímným potěšením jsme odpověděli, protože sir Thomas Ullaston, panující hlavní rozhodčí a tím i hlava Jockey klubu, ba nepřímo i celého dostihového sportu, byl rozumný, čestný člověk se smyslem pro spravedlnost a osvícený organizátor. Říkalo se o něm, že někdy bývá přísný, ale to jeho funkce vyžadovala. Za tu krátkou dobu, co převzal úřad, bylo zavedeno několik zdravých nových pravidel a napravily se staré křivdy. Byl tvrdý a nekompromisní, zatímco jeho předchůdce byl měkký a ústupný.

„Tak jak se vede, Side? Pochytal jste zase nějaké darebáky?“

„V poslední době ani ne.“

Usmál se na Philipa Friarlyho. „Sid už začíná naši bezpečnostní službu trochu zlobit, víte to? Byl za mnou v pondělí v kanceláři Eddy Keith a stěžoval si, že dáváme Sidovi volnou ruku a že prý bychom mu neměli dovolit žádnou činnost na závodištích.“

„Eddy Keith?“ podivil jsem se.

„Netvařte se tak pohoršené, Side,“ smál se sir Thomas. „Řekl jsem mu, že vás považuji za vysloveně pozitivní faktor v našem dostihovém světě a že vám za mnoho vděčíme, počínaje závodištěm v Seabury, a že Jockey klub vás v žádném případě nehodlá jakkoliv omezovat ve vaší činnosti, leda že byste provedl něco zcela ďábelského, a to si snad ani nedovedu představit, jak vás znám.“

„Děkuji vám,“ hlesl jsem chabě.

„Můžete to považovat za oficiální postoj Jockey klubu, nejen za můj soukromý názor.“

„Proč si vlastně přál Eddy Keith, abyste mi bránili v činnosti?“ zeptal jsem se pomalu.

Pokrčil rameny. „Prý jste si zjednal přístup ke spisům bezpečnostní služby v Jockey klubu. Nebylo mu to po chuti. Řekl jsem mu, že se s tím bude muset smířit, protože já v žádném případě nehodlám bránit v práci někomu, jehož činnost považuji za prospěšnou pro celý dostihový sport.“

Trpce jsem poslouchal ocenění, které jsem si nezasloužil. Nepustil mě ke slovu, nemohl jsem mu odporovat.

„Co kdybychom si všichni zašli na skleničku a sendvič k nám nahoru? Pojďme, Side, Philipe...“ pokynul nám, abychom ho následovali, a vyrazil.

Šli jsme po schodišti s nápisem „Soukromé“, jaké na většině závodišť vedlo k civilizovanému přepychu lóže rozhodčích, do prosklené místnosti s kobercem na podlaze, odkud bylo vidět na dráhu s bílým hrazením. Bylo tam už několik skupinek a číšník roznášel na podnose pití.

„Předpokládám, že se s většinou přítomných znáte,“ sir Thomas se nás pohostinně chystal představovat. „Madelaine, miláčku...,“ obrátil se ke své ženě, „znáš přece lorda Friarlyho a Sida Halleyho, že?“ potřásli jsme si rukou. Pak mě vzal za loket, aby mě představil jednomu z hostí.

„Znáte se s panem Trevorem Deansgatem?“

13

Vytřeštěně jsme se na sebe dívali, měl jsem před očima situaci, v jaké mě viděl naposledy: ležícího na slámě, roztřeseného strachy. Jistě na mně poznal, na co myslím. Ví, co ze mě udělal. Přece nedokážu jen tak bez hnutí stát, aniž hnu brvou... musím to vydržet.

Hlava jako by se mi vznášela nad tělem. Čtyři vteřiny nabité hnusem a odporem. Strašné.

„Vy se znáte?“ podivil se sir Thomas.

„Ano, už jsme se setkali,“ řekl Trevor Deansgate.

Ještě že ani hlasem, ani pohledem nedal najevo posměch a pohrdání. Bylo to sice k nevíře, ale dokonce se mi zdálo, že je ve střehu a nesvůj.

„Chcete něco k pití, Side?“ zeptal se sir Thomas. Číšník s tácem stál vedle mne. Sáhl jsem po skleničce něčeho, co vypadalo jako whisky. Soustředil jsem se na to, aby se mi netřásla ruka.

„Právě jsem Sidovi říkal, jak si Jockey klub váží jeho úspěchu,“ vyprávěl lehkým tónem sir Thomas. „Zdá se, že ho to dočista připravilo o řeč.“

Trevor Deansgate a já jsme neřekli ani slovo. Sir Thomas trochu nadzdvihl obočí a zkusil to znovu: „No tak, Side, poraďte nám tip na hlavní dostih!“

Snažil jsem se myslet a alespoň předstírat, že život jde klidně dál, že se nic neděje.

„Nejspíš Winetastera.“

Zdálo se mi, že mluvím sevřeným hlasem, ale sir Thomas si ničeho nevšiml. Trevor Deansgate držel ve své pěstěné ruce skleničku, díval se do ní, točil s ní, led se pohupoval ve zlaté tekutině. Vtom sira Thomase oslovil nějaký jiný host. Odvrátil se od nás. Trevor Deansgate se mi okamžitě zadíval do očí s nepokrytou, pomstychtivou záští. Když promluvil, zazníval jeho hlas z černého podsvětí násilí, krutosti a neúprosné zloby.

„Jestliže porušíte svůj slib, udělám, co jsem řekl.“

Díval se na mne tak dlouho, dokud se neujistil, že jsem jeho slova vnímal. Pak se odvrátil. Ohlédl jsem se na jeho mohutná záda a býčí svaly rýsující se pod civilizovaným kabátem.

„Side, lady Ullastonová by ráda věděla...,“ Philip Friarly stál opět vedle mne. „Poslyšte, je vám dobře?“

Chabě jsem přikývl.

„Kamaráde, jste hrozně bledý.“

„Já... promiňte...,“ snažil jsem se vzpamatovat. „Nač jste se prosím vás ptal?“

„Lady Ullastonová by ráda věděla...,“ začal dlouze vyprávět a já ho s naprostým pocitem neskutečnosti poslouchal. Je to zvláštní, jak člověk dovede jednat ve stavu rozpolcení. Držel jsem v ruce skleničku a bavil se zdvořile se ženou hlavního rozhodčího. O pět minut později jsem si nepamatoval ani jediné slovo z toho, co bylo řečeno. Dokonce jsem ani necítil půdu pod nohama, jako bych byl ve vzduchoprázdnu. Jsem na dně, říkal jsem si.

Odpoledne se vleklo. Winetaster zůstal v hlavním dostihu za klisnou jménem Lady Hillmanová, a v dalším dostihu setrval Larry Server se syndikalizovaným koněm lorda Friarlyho na konci pole až k cíli. Ve mně se neodehrála žádná změna k lepšímu. Po pátém dostihu jsem

se rozhodl, že už stejně nemá smysl, abych se tam zdržoval, když ani nedokážu uvažovat.

Před branou byl obvyklý shluk šoférů opřených o vozy, čekajících na pány. Zahlédl jsem mezi nimi jednoho bývalého jezdce, který přišel o licenci, protože bral úplatky od Petera Rammileese.

Zamával jsem na něho. „Nazdar, Jacksy!“

„Nazdar, Side.“

Došel jsem k vozu, odemkl dvířka a hodil dalekohled na zadní sedadlo. Nastoupil jsem a nastartoval. Pak jsem se chvíli zarazil a začal s vozem couvat až k bráně.

„Jacksy, nastup, máš zákazníka.“

„Zákazníka, na co?“ Došel ke mně a sedl si na přední sedadlo vedle mne. Vytáhl jsem z kapsy náprsní tašku a hodil mu ji do klína.

„Můžeš si všechny ty prachy nechat.“ Jel jsem přes parkoviště a branou ven na veřejnou silnici.

„Tys mi už ale nedávno prachy dal, dals mi hodně.“

Usmál jsem se. „To vím. Jenže... tyhle prachy jsou teprve za budoucí služby.“

Přepočítával bankovky. „To mi chceš dát všechno?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Rád bych se něco dozvěděl o Peterovi Rammileesovi.“

„Tak to teda ne.“ Sáhl po klice u dvířek, ale jeli jsme už příliš rychle, nemohl vystoupit.

„Jacksy, nikdo jiný než já to neuslyší, a já to nikomu vyprávět nebudu, to se neboj. Stačí, když mi řekneš, za co ti platil, kolik, a další věci, na co si vzpomeneš.“

Chvíli mlčel. Pak řekl: „Tohle je víc, než za kolik já stojím, Side. Tak teda: Říká se, že najal dva profíky z Glasgow na nějakou extra práci a že kdo se mu připlete do cesty, tak ho nejspíš zašlápne.“

„Viděls ty profíky?“ Věřil jsem, že je znám.

„Ne, jen sem o nich slyšel, říkaly to tamtamy.“

„Vědí tamtamy, o jakou extra práci se jedná?“

Zavrtěl hlavou.

„Má to něco společného se syndikáty?“

„Mysli, Side, všechno, co Rammileese podniká, má něco společnýho se syndikátama. Má jich dobře dvacet, jestli ne víc.“

Dvacet. Zamračil jsem se. „Na kolik přijde kupříkladu takový Larry Server, třeba za ten dnešek?“

„Side!“ ohrazoval se.

„Jak se vůbec může stát, že Larry Server jede koně, na kterého vůbec nepatří?“

„To se musí hezky poprosit trenér a nemít při tom prázdný ruce.“

„Chceš říct, že podplácí i trenéry?“

„V některejch případech to ani není tak těžký.“ Na chvíli se zamyslel. „Nikomu to neříkej, ale minulou sezónu se jely dostihy, při kterejch měl Rammileese ob-šancovaný celý pole, všechny koně. Dělal si s nima, co chtěl.“

„To není možné!“

„Ale jo. Vzpomínáš, jaký bylo sucho? Startovalo třeba jen pět nebo šest koní, protože byla tak tvrdá půda. Já osobně vim vo třech dostihách, kde měl všechny koně pod palcem. Chudáci bookmakeři nevěděli, čí sou.“

Jacksy znovu přepočítal peníze. „Víš vůbec, kolik mi dáváš?“

„Přibližně ano.“

Podíval jsem se na něho. Bylo mu pětadvacet. Původně jezdil rovinu, ale už jako učeň přerostl a měl příliš velkou váhu, velice ho to mrzelo. Je známo, že rovinán vydělávají mnohem víc než žokejové, kteří jezdí steeply. Ti sklidí hlavně modřiny. Mně připadá, že jezdit steeple je nepoměrně lepší než jezdit rovinu, že je v tom víc vzrušení a radosti, ale v tom se mnou není každý zajedno. Jacksy hned ne. Přitom byl dobrý žokej, jeli jsme bok po boku mnoho dostihů. Znal jsem ho dost dobře, věděl jsem, že by nikoho neshodil přes hrazení jen tak, pro nic za nic. Za něco možná.

Ty peníze mu dělaly starost. Za dvacet nebo třicet liber by mi bez uzardění lhal. Měli jsme ale mnoho společných vzpomínek, na šatny, které jsme sdíleli, na koně, deštivé dny, blátivé dny, ošklivé pády, jak jsme utrmáceně klopýtali po bahnité dráze pěšky k tribunám v tenkých jezdeckých botách... Když člověk není vyslovený darebák, je těžké okrást kamaráda. „Stejně je to divný, že ses dal na detektiva.“

„Ohromná legrace.“

„To ne, dobrý je to. Chci říct, nebuzeruješ nikoho kvůli volovinám.“

„To ne.“ Voloviny, jako třeba přijímání úplatků. Já se většinou spíš věnoval tomu, kdo úplatky rozdával.

„Schoval sem si po tom soudu všechny noviny,“ řekl.

Odevzdaně jsem zavrtěl hlavou. Až příliš mnoho lidí z dostihového světa si ty noviny schovávalo. Ten soud byl utrpení. Obhájce obžalovaného dělal, co mohl, aby mě jako oběť ztrapnil a uvedl do rozpaků. Obžalovaný, souzený pro těžké ublížení na těle, se prohřešil proti osmnáctému oddílu zákona tisíc osm set šedesát jedna o prohřeších proti osobě (jinými slovy rozmlátil bývalému žokeji pohrabáčem ruku na hadry J. Dostal za to čtyři roky v chládku. Těžko říct, pro koho to přelíčení bylo těžší, jestli pro obžalovaného, nebo pro svědka, pro oběť.

Jacksy ještě chvilku plácal všelijaké nesmysly. Předpokládal jsem, že se snaží získat čas a sbírá odvahu.

„Příští rok mně vrátěj licenci,“ řekl.

„To ti přeju.“

„V Seabury je prima dráha. Pojedu tam v srpnu. Všichni kluci říkají, jak to je prima, že taková dobrá dráha nezařvala, i když...“ Podíval se mi na ruku. „No... tys s tou rukou stejně už nemoh jezdit, viď?“

Znovu probral bankovky, pak je složil a vstrčil do kapsy.

„Tak dobře. Tady máš šrajtofli.“

„Dej ji do přihrádky na rukavice.“

Poslechl. Vyhlédl z okénka. „Kam jedeme?“

„Kam chceš.“

„Měl sem slíbeno, že mě někdo vezme do Chesteru na nádraží, teď už mi jistě ujeli, tak kdybys mě mohl vodvízt někam směrem na jih, dojel bych už potom stopem.“

Jeli jsme směrem k Londýnu a Jacksy mluvil.

„Rammileese mi dal desetinásobek normální sazby, když sem jel na prohru. Poslouchej, Side, přísaháš, že se mu to nedonese?“

„Ode mne se nedozví nic, to ti zaručuji.“

„Jo, tobě věřím.“

„Tak pokračuj.“

„Kupuje dobrý koně, takový, jaký dokážou vyhrávat. Pak je syndikalizuje. Při tom si už vydělá třeba pět set procent. Vím třeba o jednom koni, kterýho koupil za šest tisíc a pak rozprodal deset podílů po třech tisících. Má dva kamarády, registrovaný majitele, do každýho syndikátu jednoho z nich posadí. Pak se postaraj vo to, aby do spolku vstoupil někdo váženej, aby to jako vypadalo seriózně.“

„Kdo jsou ti dva kamarádi?“

Trochu se ošíval, ale nakonec mi to řekl. Jedno jméno mi bylo úplně cizí, druhé se objevovalo ve všech syndikátech lorda Friarlyho. „Dobře. Tak pokračuj.“

„Koně nechá trénovat u někoho, kdo je přivede do slušný formy, na nic se neptá a bere dvojitej honorář. Pak Rammileese vymyslí, který dostihy maj koně běžet. Všichni běhaj s mnohem slabší konkurencí a nikdy naplno, teprve když Rammileese řekne TEĎ, a pak každej kouká. Ušklíbl se. „V tom případě, když vyhraješ, dostaneš dvacetinásobné)' honorář.“

Nebylo to tolik peněz, jak by se na první pohled zdálo.

„Kolikrát jsi pro něho jel?“

„Tak jednou, dvakrát za tejden.“

„Když ti vrátí licenci, budeš pro něho jezdit zas?“ Stočil se tak, až seděl zády ke dvířkám a upřeně se na mě ze strany díval. Jeho mlčení už samo o sobě jako odpověď stačilo. Když jsme ujeli asi tři míle, nadechl se a řekl: „Ano.“

To byl mimořádný projev důvěry.

„Pověz mi něco o těch koních.“ Povídal dost dlouho. Některá z jmen mě překvapila. Kariéry všech koní byly asi stejně poctivé jako Nicholas Ashe. „Ještě mi řekni, jak jsi přišel o licenci.“

Jezdil pro jednoho z těch ochotných trenérů, který měl ale poněkud méně ochotnou paní. „Nějak se s ním chytla a ze vzteku to na něho práskla Jockey klubu, napsala samotnýmu Thomasů Ullastonovi osobně. No uznej, to přehnala, ne? Jasně, že jí všichni rozhodčí věřili a vzali voprávnění všem šmahem, trenérovi, mně a dalšímu žokejovi, chudákovi, kterej v životě nedostal vod Rammileese ani pětník, a kdyby mu někdo strkal úplatek, tak by ani nepoznal, co to má bejt.“

„Jak to, že nikdo v Jockey klubu na ty syndikáty nepřišel a nepodnikl nic proti Rammileesovi?“

„Jo, to se ptáš dobře.“

Ohlédl jsem se na něho. Váhal. Mračil se. „Jen pokračuj,“ vybídl jsem ho.

„No... tohle je ale skutečně jen taková kachna, to nemám vod tamtamů... prostě sem to někde slyšel...“ odmlčel se, „... asi to nebude pravda.“

„Naschvál.“

„Jeden bookmaker... prostě, čekal sem před bránou v Kemptonu, a vtom šli dva bookmakeři a jeden z nich povídal, že to ten chlápek z bezpečnostní služby jistě vyžehlí, když se mu dost zasolí.“ Chvíli mlčel. Pak pokračoval: „Jeden stájník taky říkal, že by nám ty licence nebyli vzali, kdyby si ta kurva, teda žena našeho trenéra, stěžovala na bezpečnostní službě místo u samotnýho velikýho bílýho náčelníka.“

„Který stájník?“

„To si nepamatuju. Nekoukej se na mě takhle, fakt si to nepamatuju, už je to dávno, tehdy sem vo tom vůbec neuvažoval, to bylo eště předtím, než sem slyšel, co si povídaj ty dva bookmakeři v Kemptonu. To snad ale není možný, ne, přece nemůže bejt někdo takhle křivej přímo v bezpečnostní službě, vlastně přímo v Jockey klubu.“

Jeho víra byla dojemná, zvlášť když člověk přihlédl k tomu, v jaké byl právě kaši. Pravda je, že před nějakým časem bych byl uvažoval stejně jako Jacksy. Jakmile ale člověk začne pochybovat, snadno si dovede představit, že se děje spousta špinavostí, nad kterými někdo jako Eddy Keith přivírá obě oči a dostává za to slušný nezdaněný příjem. Prověřoval všechny čtyři syndikáty lorda Friarlyho. Možná že prověřoval všech dvacet nebo i víc. Možná že se postaral o to, aby se ti dva Rammileesovi kamarádi dostali na seznam důvěryhodných majitelů, ačkoliv věděl, že tam nepatří. Nedá se nic dělat, nějakým způsobem musím přijít na to, jak to vlastně je.

„Side,“ ozval se Jacksy. „Jenom mě v tom prosím tě nenamoč u vrchnosti. Vodmítám vopakovat před rozhodčíma, co sem ti teď povídal.“

„Neřeknu nikomu, že to vím od tebe.“ Ujišťoval jsem ho. „Znáš ty dva bookmakery z Kemptonu?“

„Vůbec ne. Já dokonce ani vlastně nevím, estli to sou bookmakeři. Prostě na to vypadali. Prostě, když sem je viděl, hned sem si řek bookmakeři'.“

Tak jednoznačný první dojem byl asi správný, ale to mi nebylo mnoho platné. Jacksy už nic víc nevěděl. Vysadil jsem ho, jak si přál, na kraji Watfordu. Ještě než jsme se rozloučili, musel jsem ho ubezpečit, že ho do ničeho nezatáhnu, půjdu-li proti Rammileesovi.

V Londýně jsem přenocoval v hotelu, domů jsem nešel. Připadal jsem si přehnaně úzkostlivý. Když jsem ale zavolal Chicovi, řekl, že dělám dobře. Pozval jsem ho na snídani. Řekl, že přijde.

Přišel, ale bez nálady. Celý předchozí den prochodil po městě, chodil za lidmi uvedenými v jmenném seznamu, ale zatím žádný z nich dopis od Ashe nedostal.

„Něco ti ale řeknu, myslím si, že lidi vod A až do K už takový dopisy zaručeně dostali v minulosti, takže teď nejspíš přídou na řadu lidi vod P a R, tím se nám to zjednoduší, to běhání.“

„Výborný nápad!“ Myslel jsem to doopravdy. „„U všech sem nechal vobálky s naší adresou, ty lidi slíbili, že nám ten žebrací dopis pošlou, když ho dostanou. Ale jestli to vopravdu udělaj...“

„Stačí jeden.“

„To je fakt.“

„Neměl bys chuť na menší vloupání?“

„Proč ne?“ Pustil se do obrovské porce míchaných vajíček s klobásou. „Kam se chceme vloupat a proč se tam chceme vloupat?“

„Tak... koukej, dnes ráno se tam porozhlídneš a večer, po pracovní době, až se setmí, vyrazíme na Portmanovo náměstí.“

Chico s plnou pusou přestal kousat. Pak opatrně polkl. „Když říkáš na Portmanovo náměstí, to jako myslíš Jockey klub?“

„Ano.“

„To sis jako nevšim, že tě tam klidně pouštěj hlavním vchodem?“

„Rád bych se tam rozhlédl v klidu, není zapotřebí, aby to někdo věděl.“

Pokrčil rameny. „Tak jo. Sejdeme se tady, až to tam vobhlídnu, jo?“

Přikývl jsem. „Admirál přijde na oběd také sem. Včera byl v té výrobně vosku.“

„Když byl za politúrou, měly by se mu blejskat i voči.“

„To jsou vtipy!“

Zatímco dojídal vajíčka a pustil se do topinek, vyprávěl jsem mu, co jsem se dozvěděl o syndikátech od Jacksyho a o tom, co se vypráví, že kdosi na vyšších místech bere úplatky.

„Vo co nám teda vlastně de? Déme se podívat k Eddymu Keithovi do kanceláře, jestli třeba nedělal, co neměl?“

„Přesně. Sir Thomas Ullaston, hlavní rozhodčí, mi řekl, že si u něho byl Eddy stěžovat, že prý jsem se tam díval do spisů. Lucas Wainwright mi je nemohl ukázat bez vědomí své sekretářky a ta se kamarádí s Eddym. Takže, když si to tam chci pořádně prohlédnout, musím to udělat pěkně potichu.“ Napadlo mě, jestli by vloupání do kanceláří Jockey klubu nemohlo být považováno za něco „zcela ďábelského“, v případě, že by mě při tom přistihli.

„Tak jo,“ řekl Chico. „Ale nezapomeň, že mám dnes džudo.“

„Jen ať si tě tví,malí smradi' užijí.“

Charles dorazil ve dvanáct. Očichával neznámé prostředí jako neklidný pes.

„Paní Crossová mi vyřídila tvůj vzkaz,“ řekl. „Proč se ale scházíme tady? Proč ne v Cavendishi, jako jindy?“

„Protože bych se rád vyhnul někomu, kdo mě tady hledat nebude. Co si dáš, růžový džin?“

„Dvojitý.“

Objednal jsem pití. „Proto jsi byl pryč těch šest dní? Stáhl ses před nepřítelem?“

Neodpověděl jsem.

Pátravě se na mě zadíval. „Nevím, o co jde, ale vidím, že tě to nepřestalo hryzat.“

„Nech toho, Charlesi.“

Vzdychl, zapálil si doutník a díval se na mne plamenem hořící sirky. „S kým se tedy nechceš setkat?“

„S jedním pánem jménem Peter Rammileese. Kdyby se tě někdo ptal, tak nevíš, kde jsem.“

„Většinou to nevím.“ S potěšením kouřil. Vdechoval dým až do plic a sledoval žhavý popel na konci doutníku, jako by byl drahocenný. „Lítáš si v balónech...“

Usmál jsem se. „Jeden blázen mi nabídl stálé místo druhého pilota.“

„To mě nepřekvapuje,“ utrousil.

„Jak jsi pochodil s tím voskem?“

Odmítl vyprávět, dokud nám nepřinesou pití. Pak zdržoval, vyptával se, proč piju minerálku, a ne whisky. „Abych měl jasnou hlavu, chystám se na vloupání,“ odpověděl jsem podle pravdy. Věřil mi jen napolovic.

„Ten vosk vyrábějí v takové venkovské manufaktuře, poblíž továrny na med.“

„Včelí vosk!“ žasl jsem.

Přikývl. „Včelí vosk, parafín, terpentýn.“ Rozkošnicky vykuřoval. „Byla tam neobyčejně okouzlující paní, velmi ochotná. Dlouho jsme spolu prohlíželi knihu objednávek. Jen málo zákazníků žádalo tak veliké množství jako Jenny, a ještě méně lidí trvalo na tom, aby polituru dodali v bílých krabicích.“ V očích se mu zablesklo. „Během uplynulého roku celkem tři.“

„Tři... myslíš... chceš říct, že to asi byl ve všech třech případech podnik Nicholase Ashe?“

„Pokaždé byla objednávka na přibližně stejné množství,“ očividně se bavil. „Jména a adresy samozřejmě byly pokaždé jiné.“

„Ta jména a adresy máš?“

„Jistě.“ Vytáhl z kapsy složený list papíru. „Tady.“

„Taky tam přišel policista, z týchž důvodů jako já, přišel právě poté, co jsem si vypsal ta jména. Zdá se, že Nicholase Ashe přece jen hledají.“

„To je dobře. Hm... řekl jsi tomu policistovi o našem jmenném seznamu?“

„Ne, neřekl.“ Zadíval se přimhouřenýma očima na skleničku. Držel ji proti světlu, jako by růžový džin nebyl pokaždé stejný a jako by si chtěl přesně zapamatovat, jakou tenhle má barvu. „Byl bych rád, kdybys ho našel dřív než oni.“

„Hm. Jestli si myslíš, že mi za to bude Jenny vděčná, tak se hodně pleteš.“

„Ale budeš to ty, kdo ji vytáhl z kaše.“

„Myslím, že by byla raději vděčná policii.“ Možná, že by na mě byla hodnější, kdybych neobstál, ale o takovou laskavost jsem se jí neprosil.

Odpoledne zavolal Chico.

„Co teď děláš?“ zeptal se.

„Dívám se na televizi, na dostihy v Chesteru.“

„To vlastně dá rozum,“ vzdychl. „Tak koukej, už sem to vobhlíd, klidně se tam dostaneme, ale ty tam musíš bejt před čtvrtou. Ty mý smrádky už sem vomyl. Tak poslouchej, co máš dělat: vlezeš tam hlavníma dveřma, jakoby nic. Teď dávej pozor: v hale sou dva vejtahy, jeden, jak víš, jezdí do Jockey klubu a k nějakejm dvěma firmám do prvního a druhýho patra.“

„Ano.“

„Když vodejdou všichni zaměstnanci a rozhodčí vypadnou, nechaj vždycky vejtah votevřenej ve třetim patře, aby s nim nikdo nejezdil. Je tam noční vrátnej, ale ten už nic nevobchází, jen vyveze ten vejtah a pak sedí dole. Jo, eště, když vyveze ten vejtah, de dolu po schodišti a v každým patře zamkne takovej katr.“

„Ano.“

„Dobrý. Pak je tam eště jeden vejtah, jezdí do horních čtyř pater, tam sou byty, je jich vosum, dva v každým patře, sou vobydlený.“

„Já tě sleduji.“

„Prima. Koukej, ten portýr, nebo co to je zač, tě nejspíš zná vod vidění, žejo, takže by mu připadalo divný, kdybys přišel po zavírací hodině. Takže koukej tam bejt dřív, vyjeď vejtahem až úplně nahoru, kde už sou jen byty, a tam já za tebou přídu. Je tam u vokna taková lavička, tak si tam zatim třeba čti, vem si s sebou knížku.“

„Dobře, uvidíme se na místě.“

Vzal jsem si taxík, vymyslel přijatelné vysvětlení, co jedu do Jockey klubu dělat, kdybych náhodou v hale někoho potkal, kdo by se mě na to ptal. Nepotkal jsem nikoho a bez nesnází jsem vyjel do posledního patra. Jak Chico sliboval, u okna tam skutečně byla lavička. Sedl jsem si a víc než hodinu jsem neúčelné přemýšlel.

Z bytů nikdo nevyšel, ani nikdo nešel dovnitř.. Nikdo nejel výtahem. Až Chico.

Měl na sobě bílé montérky a v ruce držel kabelu s nářadím. Pobaveně jsem si ho prohlédl.

„Jakýpak copak, musím přece bejt do role oblečenej, ne?“ řekl dotčeně. „Předtím sem tu taky byl takhle vystrojenej, a když sem vodcházel, řek sem tomu vrátný-mu, že si du pro nějaký náhradní součástky a že se eště vrátim. Když sem teď přišel, jen na mě kejvnul. Až pu-deme vodsaď, tak ho zabavím, a ty se zatim proplížíš ven.“

„Pokud to bude tentýž vrátný.“

„Slouží do vosmi, tak musíme koukat bejt do tý doby hotoví.“

„Jezdí ještě výtah do Jockey klubu?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Tak pojď sejít níž, ať slyšíme, až ho vrátný otevře ve třetím, až ho tam nechá.“

Přikývl. Prošli jsme vrátky vedle výtahu na schodiště. Bylo strohé, žádný přepych, dobře osvětlené. Chico odložil brašnu s nářadím na schody. O čtyři patra níže jsme došli k zamčeným dveřím přehrazujícím schodiště. Zůstali jsme stát. Čekali jsme. Dveře byly hladké a ploché a na naší straně pobité plechem. Podle klíčové dírky jsme usoudili, že tam je dózický zámek. Takovou překážku zdolal Chico běžně za tři minuty.

Vzali jsme si rukavice jako obvykle při podobných akcích. Vzpomněl jsem si na jednu z prvních, kdy Chico poznamenal: „Jedna vejhoda tý tvý ruky je, že nedělá votisky.“ Stejně jsem si ale na protézu navlékl rukavici, aspoň vypadala méně nápadně, kdyby nás třeba někdo zahlédl.

Vloupání mi nikdy nepřestalo vadit. Vždycky se mi při něm rozbušilo srdce a rychleji jsem dýchal. Chico tohle řemeslo sice provozoval podstatně déle než já, ale také nebyl klidný, viděl jsem to na něm, měl úplně napjatý obličej. Stáli jsme a čekali. Klidní jsme nebyli, věděli jsme, co riskujeme.

Pak bylo slyšet, jak vyjel nahoru výtah a jak zastavil. Přestali jsme na chvilku dýchat, čekali jsme, jestli zase nesjede dolů. Nesjel. Když se náhle ozvalo zaharašení v zámku u dveří, za kterými jsme stáli, jako když do nás uhodí blesk. Chico uleknuté skočil ke mně, oba jsme se přitiskli ke zdi.

Dveře se otevřely tak, že se téměř dotýkaly mého ramene. Vrátný zakašlal, odfrkl si, díval se asi na schody, jestli je všechno tak, jak má být.

Dveře se zase zavřely a v zámku zaharašil klíč. Dlouze jsem vydechl a Chico se na mě křečovitě usmál. Napětí zvolna povolovalo.

Pak to zadunělo, jak pod námi na schodišti zapadly dveře. Někdo je zamykal. Chico se na mě tázavě podíval a já kývl. Zahájil akci se šperháky. Tiše to chrastilo, jak probádával zámek. Pak přitlačil a podle jeho vítězného výrazu jsem poznal, že jsou dveře odemčené.

Prošli jsme. Klíče jsme vytáhli, ale nezavřeli jsme za sebou. Ocitli jsme se ve známých prostorách vrchního velitelství britského dostihového sportu. Všude koberce, pohodlná křesla, naleštěný vyřezávaný nábytek, vůně doutníků.

Bezpečnostní služba měla oddělenou chodbu, ze které se vcházelo do menších kanceláří. Bez obtíží jsme se dostali do pracovny Eddyho Keithe.

Dveře v chodbě nebyly nikde zavřené. Také tam asi nebylo co ukrást, leda elektrické psací stroje a nějaké drobnosti. Všechny zásuvky u Eddyho Keithe a všechny registratury byly také odemčené.

V ostrém večerním slunci jsme si četli jeho zprávy o syndikátech, o kterých mi vyprávěl Jacksy. Šlo o jedenáct koní, zapsal jsem si jejich jména, abych je nezapomněl. Jedenáct syndikátů, které zřejmě prověřoval a schválil Eddy; ve všech se objevovala jména kamarádů Petera Rammileese, těch, které přijali jako registrované majitele. Ve spisech nebylo nic, podle čeho by člověk mohl na něco usuzovat. Bylo to stejné jako s těmi prvními čtyřmi syndikáty lorda Friarlyho. Zprávy byly velmi pečlivě vypracované a kdokoliv do nich mohl bez rizika nahlédnout. Jedno bylo překvapující: zprávy o syndikátech lorda Friarlyho tam nebyly.

Prohledali jsme psací stůl. Eddy tam měl několik osobních věcí: holicí strojek na baterie, zažívací prášky, hřeben a asi šestnáct reklamních škatulek od sirek, většinou z nočních klubů. Jinak tam měl jen obyčejný dopisní papír, pera, kapesní počítačku a diář. Jediné zápisy, které jsme tam našli, byly termíny dostihů, na něž se měl dostavit, nebo na kterých už byl.

Podíval jsem se na hodinky. Tři čtvrtě na osm. Chico kývl a rychle vracel věci do zásuvek, tak jak byly. Je to k vzteku, říkal jsem si, nic, zase nic.

Když už jsme byli na odchodu, nahlédl jsem ještě rychle do registratury nadepsané „zaměstnanci“. Byly tam celkem neobsažné karty a spisy o každém pracovníkovi Jockey klubu, včetně důchodců. Hledal jsem spis nadepsaný „Mason“, ale nebyl tam. „Deš už?“ pobízel mě Chico.

Neochotně jsem přikývl. Opustili jsme Eddyho kancelář ve stejném stavu, v jakém jsme ji našli, a spěchali ke schodišti. Nikde se nic nepohnulo. Vedení britského dostihového sportu nechávalo vetřelcům všechny dveře otevřené, ale vetřelci museli odejít s nepořízenou.

14

V pátek odpoledne jsem zvolna vyjel do Newmarketu. Byl jsem z mnoha důvodů v mizerné náladě.

Bylo horko a podle předpovědi počasí nás čekalo ještě větší, vlna vysokého tlaku, jaká se občas objeví v květnu a věstí krásné léto, které se pak většinou nedostaví. Jel jsem jen v košili, s otevřeným okénkem, a přemýšlel o tom, jak by bylo krásné odjet třeba na Havaj a tam se válet na pláži. Nejmíň tisíc let.

Martin England stál na dvoře u stájí, když jsem tam dojel. Byl také jen v košili a utíral si zpocené čelo kapesníkem.

Upřímně se potěšil. „Side, to je vynikající! Právě se chystám do stájí, lepší hodinu sis nemohl vybrat.“

Obešli jsme společně boxy v obvyklém rituálu: trenér zašel ke každému koni a přesvědčil se, že se těší dobrému zdraví, a host obdivoval, skládal poklony a kritické připomínky si nechával pro sebe. Martinovi koně byli prostřední i trochu lepší průměr, tak jako on sám a jako většina trenérů. Takoví zásobovali většinu dostihů a také zajišťovali obživu většiny jezdců.

„Je to ale let, cos pro mě jel naposledy,“ řekl, jako by věděl, nač myslím.

„Deset, možná i víc.“

„Kolik teď vážíš, Side?“

„Svlečený asi sto čtyřicet liber.“ Byl jsem vlastně hubenější než na konci své kariéry.

„Takže jsi v dobré formě, co?“

„Řekl bych, že pořád ve stejné.“

Přikývl. Přešli jsme od klisen ke stájím, kde stáli hřebečkové. Měl tam dva pěkné dvouletky. Potěšilo ho, když jsem mu je pochválil.

„Tohle je Flotilla,“ řekl u dalšího boxu. „Tomu jsou tři. Posílám ho do Yorku, na Dante, příští středu. Když dobře zaběhne, přihlásím ho do Derby.“

„Vypadá skvěle.“

Martin nabídl své naději na slávu mrkev. V milém, vlídném obličeji padesátníka zářila hrdost. Nebyl pyšný na sebe, ale na tu krásnou, lesklou srst, klidné oko a mohutné svaly toho nádherného čtvernohého tvora. Pohladil jsem lesklou šíji a poplácal temně hnědé plece. Pak jsem mu přejel rukou po předních holeních. „Je ve skvělé formě, měl by ti udělat radost.“ Přikývl s nádechem obvyklých obav, skrývajících se za nadějí a pýchou. Šli jsme dál, poplácávali koně, diskutovali, bylo nám dobře. Možná že bych potřeboval právě tohle, říkal jsem si: mít na starosti čtyřicet koní, plné ruce práce a rutinu. Plánování, úřadování a organizování. Když pak kůň zvítězí, je to veliká radost, zkla-me-li, veliký smutek. Náročná, těžká práce na čerstvém vzduchu; člověk by se stal podnikatelem v sedle.

Přemýšlel jsem o tom, co s Chicem už řadu měsíců děláme. Honíme velké i malé darebáky. Tu a tam se nám podařilo odstranit špinavé skvrny z dostihového sportu. Tu a tam se nám podařilo dostat nařezáno. Chodili jsme po minových polích a zahrávali si s lidmi ozbrojenými puškami.

Vůbec bych si neudělal na veřejnosti ostudu, kdybych toho nechal a věnoval se trénování. Každý by to pokládal za logickou činnost pro bývalého žokeje. Bylo by to rozumné, moudré rozhodnutí, s dobrými vyhlídkami na stáří. Jen já... a Trevor Deansgate... jen my dva bychom věděli, proč jsem se tak rozhodl. Žil bych možná dlouho s tímhle vědomím. To jsem nechtěl.

Ráno v půl osmé jsem sešel na dvůr. Měl jsem na sobě rajtky, svetr a jezdecké boty. Přestože bylo tak brzy ráno, už bylo pěkné teplo. Zvuky a vůně stájí mi rychle zlepšily náladu, takže se její hladina už nepohybovala pod zemí, ale asi tak ve výši kolen.

Martin už tam stál, v ruce kus papíru, a zdravil mě. Šel jsem k němu, abych se dozvěděl, co vlastně mám jet. Byl tam jeden pětiletý kůň tak zrovna na moji váhu, myslel jsem, že mi ho přidělí.

V tom vyváděl stájník z boxu Flotillu. Zálibně jsem se na něho díval. Pak jsem se otočil k Martinovi.

„Tak do sedla, do sedla,“ pobízel mě pobaveně a s úsměvem. „Cože!?“

„Pojedeš Flotillu.“

Užasle jsem se podíval na koně, jeho nejlepšího, jeho naději na Derby. Já jsem dávno vyšel z cviku a měl jsem jen jednu ruku.

„Nebo se ti nechce? Před léty by to bylo samozřejmý, že bys ho jel. Jeho žokej teď odjel do Irska na dostihy do Curragh. Takže, buď ho pojedeš ty, nebo některý stájník, a abych pravdu řekl, bylo by mi milejší, kdybys jel ty.“

Nehádal jsem se. Modré z nebe se dárci nevrací. Sice jsem si myslel, že se trošku zbláznil, ale prosím, když to chtěl, měl to mít, já byl pro. Vyhodil mě do sedla, já si přitáhl řemeny u třmenů a připadal jsem si jako vy-hnanec vracející se domů.

„Chceš přílbu?“ zeptal se a neurčitě se rozhlédl, jako by mohla odněkud přiletět. „Ne, teď ne.“

Přikývl. „Tys ji vlastně většinou nechtěl.“ Sám měl na hlavě jako vždy kostkovanou placatou čepici, ačkoliv bylo takové vedro. Já jezdil nejraději prostovlasý, samozřejmě s výjimkou dostihů. Bylo mi příjemné cítit, jak kolem mne proudí při jízdě vzduch, připadal jsem si lehčí.

„Klacek?“ zeptal se.

Pamatoval si, že jsem si vždycky bral bičík, pomáhal mi vést koně, udržovat rovnováhu, někdy stačilo lehké klepnutí na plec, aby se kůň usměrnil. Bičík jsem si jako jiní podával z ruky do ruky, podle potřeby. Podíval jsem se na ruce. Ne, kdybych si vzal klacek, nemusel bych to s ním zvládnout, to jsem nechtěl, přál jsem si, abych se osvědčil.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, dnes ne.“

„Dobře, jak chceš. Vyrazíme?“

Skupina koní a jezdců, já v jejich středu, vyrazila ze dvora, pak přes celé město po chodníčku pro koně až ke cvalovým lukám Limekillns, na sever od Newmarketu. Martin jel na onom klidném pětiletém koni po mém boku.

„Nejdřív ho prožeň ostřejším klusem tak tři furlongy, aby se trochu zahřál, pak s ním jeď na cvalovku. Poběží s Gulliverem. Budou to jeho poslední cvaly před Dante, tak bych rád, aby to šlo dobře. O. K.?“

„Ano.“

„Počkej, až tam dojedu, chci se dívat!“

„Jasně.“

Spokojeně vyjel k pozorovacímu bodu asi jednu míli daleko“ odkud bylo vidět na celou cvalovou dráhu. Levou otěž jsem si obtočil kolem ruky z umělé hmoty. Jak jsem litoval, že necítím tlak huby. Tak snadno jsem to mohl zpackat, co když se mi nepodaří udržet udidlo ve správné poloze, neucítím-li správně napětí otěží, to pak naruší celou rovnováhu. Otěž v pravé ruce jako by byla živá, přenášela zprávy ode mne Flotillovi, od Flotilly mně, říkala, kam jedeme, jak jedeme, jak rychle máme jet. Hovořila tajnou řečí, srozumitelnou jen mně a koni.

Ať to nepokazím, modlil jsem se. Kéž se mi podaří, co se mi v minulosti zdařilo tisíckrát, ať se mi vrátí moje někdejší dovednost, i když mám jen jednu ruku. Kdybych to opravdu zoral, mohl bych zmařit nejen výsledek Dante a tím i Derby, ale výsledky budoucích dostihů vůbec.

Chlapec na Gulliverovi jezdil do kruhu se mnou, čekal, až na nás přijde řada. Když jsem na něho promluvil, odpovídal jednoslabičně a nevrle. Napadlo mě, že nebýt tam já, byl by asi jel Flotillu on. Zeptal jsem se ho na to a on nevrle odpověděl, že ano. No co, nedá se nic dělat, říkal jsem si, však se dočká.

Nahoře na kopci na nás Martin zamával. Chlapec pobídl Gullivera ihned do ostrého cvalu, ani nepočkal, až budu vedle něho. Ty hajzlíku jeden, říkal jsem si. Ať, dělej si vlastně, co chceš, já s Flotillou pojedu takovým tempem, jaké je podle mého vhodné, jak vzhledem ke vzdálenosti, kterou musíme urazit, tak vzhledem k okolnostem. Jdi do háje se svými nápady a urážením.

Flotilla se vznášel nad trávníkem vyváženým, pracovním cvalem. Běžel po boku Gullivera bez jakékoliv námahy. Nechal jsem ho tak cválat valnou část dráhy, ale protože Flotilla byl jednoznačně lepší, pustil jsem ho na posledních šest furlongů dopředu a tu míli jsme uběhli, aniž byl sebemíň vyčerpaný. Je v perfektní formě, říkal jsem si, když jsem ho pak přitáhl do mírného klusu. Měl by v Dante zaběhnout dobře. Pocit jsem z něho měl výborný.

Na zpáteční cestě jsem to řekl Martinovi, když se k nám připojil. Byl rád. Pak se dal do smíchu: „Že to ale ještě umíš! Vypadals na tom koni jako kdykoliv dřív."

V duchu jsem si povzdechl. Na krátký okamžik mi bylo dovoleno vstoupit do dávno ztraceného ráje, ale já byl už jiný. Pravda, zvládl jsem pracovní cval, aniž jsem se zostudil, ale Cheltenhamský Zlatý pohár to nebyl.

„Děkuji za krásné dopoledne," řekl jsem.

Zvolna jsme projeli městem a do stájí. Nasnídali jsme se společně a pak jsme se jeli Martinovým landroverem dívat na práci další skupiny jeho koní, trénujících u závodiště. Když jsme se vrátili, dali jsme si ještě u něho v pracovně kávu a chvíli jsme si povídali. S lítostí jsem se pak zdvihl k odchodu.

Zazvonil telefon. Martin zdvihl sluchátko a pak mi je podal.

„To je pro tebe, Side."

To bude Chico, říkal jsem si, ale nebyl to on. K mému překvapení volal Henry Thrace. Telefonoval ze svého hřebčína na okraji Newmarketu.

„Moje asistentka mi řekla, že vás tady viděla jezdit cvaly," řekl. „Nechtěl jsem jí věřit, ale ona si tím byla úplně jistá. Prý vás poznala podle hlavy, že jste byl prostovlasý, prý by si vás s nikým nemohla splést. Prý jste jel koně Martina Englanda, tak jsem zkusil štěstí, jestli vás u něho nenajdu."

„Co pro vás mohu udělat?" zeptal jsem se.

„Vy pro mne nic, je to vlastně naopak," řekl. „Aspoň myslím. Dostal jsem minulý týden dopis z Jockey klubu, velice úřední dopis, kde mě žádali, abych je okamžitě vyrozuměl, kdyby zašel Gleaner nebo Zingaloi, a abych mrtvolu nelikvidoval. Když jsem ten dopis dostal, zavolal jsem ihned Lucase Wainwrighta, protože on to podepsal, chtěl jsem vědět, o co běží. Řekl mi, že tu zprávu vlastně chcete vy, že se chcete ihned dozvědět, kdyby jeden z těch koní zašel. Řekl mi to ale důvěrně."

Vyschlo mi v ústech.

„Jste tam?"

„Ano."

„V tom případě bych vám rád řekl, že Gleaner právě zašel."

„Kdy?" byl jsem jako omámený. „A... jak?" Tep se mi zrychlil nejmíň na dvojnásobek. Tomu se říká nepřiměřená reakce. Strach mnou projel jako elektřina.

„Jedna moje chovná klisna byla v říji, tak jsme ho připustili, dnes ráno. Asi tak před hodinou. Hodně se v tom hicu potil. V připouštěcí hale bylo hodně horko. No kryl ji, všechno v pořádku, a pak najednou jako zakolísal a bylo po něm, na místě."

Odlepil jsem jazyk od vyschlého patra. „Kde ho teď máte?"

„Pořád ještě v té připouštěcí hale, dnes už jsme ji stejně nepotřebovali, tak jsme ho tam nechali. Snažil jsem se dovolat do Jockey klubu, ale ona je sobota, takže tam Lucas Wainwright stejně není, no a když ta moje holka říkala, že vás viděla přímo tady, v Newmarketu..."

„Ano...," zhluboka, roztřeseně jsem se nadechl. „Souhlasil byste, prosím vás, s pitvou?"

„To je samozřejmé, už kvůli pojišťovně a vůbec."

„Pokusím se získat Keňa Armadala," navrhoval jsem. „Dělá ve Výzkumném veterinárním ústavu specializovaném na nemoci koní. Já se s ním znám... nemáte nic proti tomu?"

„Těžko bychom sehnali někoho lepšího!"

„Dobře. Ještě vám zavolám."

„Výborně," zavěsil.

Držel jsem Martinovo telefonní sluchátko v ruce a díval se do temnot. Přišlo to brzy... příliš brzy... příliš.

„Co se děje?" zeptal se Martin.

„Ale, jeden kůň, o kterého jsem se zajímal, právě zašel." Ach můj bože... „Mohu si od vás zatelefonovat?"

„Samozřejmě."

Ken Armadale řekl, že právě pracuje na zahrádce a že toho s radostí nechá a pojede raději pitvat koně. Nabídl jsem se, že se pro něho zastavím. Prý na mě tedy počká. Nezúčastněně jsem zaznamenal, že se mi viditelně třese ruka.

Pak jsem zavolal Henryho Thrace a řekl mu, co jsem domluvil. Martinovi jsem opravdu srdečně poděkoval za pohostinství, naložil zavazadlo do kufru, nasedl do vozu a zajel pro Keňa Armadala k jeho velikému modernímu domu na okraji Newmarketu.

„Po čem mám jít?" zeptal se.

„Řekl bych, že jde o srdce."

Přikývl. Byl to statný tmavovlasý člověk, veterinář pracující ve výzkumu, asi třicátník. Několikrát už jsme spolu řešili podobné záhady, důvěřoval jsem mu a měl jsem k němu přátelský vztah a on snad ke mně také Pracovní přátelství, překračující rámec povinností jen tak o příležitostnou skleničku v hospodě a vánoční přání. Jak čas plyne, takový vztah zůstává neměnný a jeden se obrací na druhého jen v případě potřeby.

„Jde o něco mimořádného?"

„Ano... jenže já nevím o co."

„To zní tajemně."

„No počkáme, až co zjistíte."

Gleaner. Byli tři koně, o které jsem nesměl projevit sebemenší zájem, Gleaner, Zingaloo a Tri-Nitro. Proto

jsem požádal Lucase Wainwrighta, aby ty dopisy majitelům hřebčínů napsal on. Jeden dopis Henrymu Thraceo-vi, jeden Georgu Casparovi. Kdyby některý z koní zašel, podejte ihned zprávu... ale ne takhle brzy, tak strašně brzy!

Vjel jsem k Henrymu Thraceovi a prudce zabrzdil na dvoře. Vyšel z domu, aby nás přivítal. Pak jsme se všichni tři vydali k připouštěcí hale. Jako většina jiných měla deset stop vysoké, hladké stěny, přerušené jen jedinými vraty, okénka byla až nahoře, pod střechou. Hala připomínala jízdárnu Petera Rammileese, byla jen menší.

Přestože venku bylo veliké horko, uvnitř bylo citelně větší. Mrtvý kůň ležel na boku na pilinami pokryté zemi, smutná hnědá hromádka s kalnýma očima.

„Volal jsem sanitku... měli by tu být co nevidět," poznamenal Ken.

Henry Thrace přikývl. Bylo vyloučené pitvat koně na místě, pach krve by se v uzavřené prostoře držel velmi dlouho a zneklidňoval by koně při připouštění. Čekali jsme jen chvilku. Přijel veliký vůz s jeřábem. Jakmile koně naložili, vyjeli jsme za ním na newmarketská jatka, na sanitní porážku, kde zpracovávali oběti dostihů do psích konzerv. Bylo to tam sice malé, ale neobyčejně čisté.

Ken Armadale otevřel brašnu, kterou měl s sebou, a podal mi prací nylonovou kombinézu; sám si ji také oblékl, aby si neušpinil civilní kalhoty a košili. Kůň ležel na betonové podlaze bílé čtvercové místnosti. Uprostřed podlahy byl odpad. Ken pustil vodu do hadice, ústící poblíž koně. Natáhl si gumové rukavice.

„Můžeme začít?" zeptal se.

Přikývl jsem. Provedl první dlouhý řez. Z toho, co v příštích deseti minutách následovalo, mi ze všeho nejvíc vadil ten první závan zápachu. Ken na nic nedbal a pečlivě si prohlížel všechno, co našel uvnitř. Otevřel hrudní dutinu a vyňal srdce i plíce a položil je na manipulační stůl pod oknem.

„Tohle je opravdu zvláštní," řekl po chvíli.

„Co je zvláštní?"

„Pojďte se podívat."

Šel jsem k němu a podíval se, na co ukazuje. Chyběly mi ale jeho vědomosti, takže jsem nevěděl, nač se dívám, viděl jsem jen zkrvavenou změť tkáně.

„To je srdce?" zeptal jsem se.

„Ano. Podívejte se tady, na ty chlopně..." Zamračeně se na mě ohlédl. „Ten kůň zašel na něco, co koně vůbec nemívají." Chvíli uvažoval. „Škoda že jsem mu nemohl odebrat vzorek krve ještě před smrtí."

„Henry Thrace má ještě jednoho koně, který má zřejmě tutéž nemoc," řekl jsem. „Můžeme získat ten vzorek u něho."

Narovnal se a užasle se na mě zadíval.

„Side, bude nejlepší, když mi řeknete, o co vůbec jde. Pojďme ven, na čerstvý vzduch, bude se nám líp mluvit."

Vyšli jsme ven. Bylo tam skutečně mnohem líp. Stál tam, na rukou zakrvácené rukavice, zakrvácenou kombinézu, a napjatě poslouchal, co povídám. Potýkal jsem se v duchu se strachem, ale hovořil jsem klidně.

„Jsou... vlastně byli čtyři," řekl jsem. „Aspoň já vím o čtyřech. Samí výteční koně, favorizovaní celou sezónu pro Guineas a Derby. Jedničky. Vrcholná forma. Všichni z jedné stáje. Všichni šli na Guineas ve vrcholné formě, vypadali perfektně. Platili za absolutní favority. Všichni čtyři totálně selhali. Všichni měli krátce předtím mírnou virózu, z které nakonec nic nebylo. U všech se později objevil srdeční šelest."

Ken se mračil. „Pokračujte."

„První byla Bethesda, běžela Guineas před dvěma lety. Pak ji poslali jako chovnou do jednoho hřebčína a! tam zašla při vrhu na srdeční slabost."

Zhluboka se nadechl.

„Pak byl tenhle," ukázal jsem na Gleanera. „Platil za favorita pro Guineas minulý rok. Potom dostal zánět kloubů a srdeční vadu. Další kůň, Zingaloo, je taky u Henryho Thracea. Ten taky vypadal před velkým dostihem perfektně a pak se vyčerpáním jen tak tak udržel na nohách."

Ken Armadale kývl. „A ten čtvrtý?"

Zadíval jsem se na nebe. Bylo modré a jasné. Páchám sebevraždu, říkal jsem si. Pomalu jsem se otočil ke Kenovi:

„Tri-Nitro."

„Side!" To jím otřáslo. „Je to teprve deset dní, co běžel!"

„Tak co je to? Co je jim?" zeptal jsem se.

„Musím si udělat několik laboratorních vyšetření, abych měl jistotu. Ale tak, jak jste mi to popsal, jsou příznaky úplně přesné, a nález na chlopních je jednoznačný. Teň kůň zemřel na erysipelas suis, na červenku, to je onemocnění, které se vyskytuje výhradně u prasat."

„To srdce si musíme schovat, to je průkazné," řekl Ken.

„Ano."

Ach bože...

„Podejte mi, prosím vás, jeden ten pytlík, támhle... rozevřete ho a přidržte." Vhodil do pytlíku srdce. „Pak snad nejspíš zajedeme do ústavu. Napadlo mě... určitě mám někde citaci..., měl bych mít separát o výskytu prasečího eryzipelu u koní. Jestli chcete, tak se po tom podívám."

„Ano."

Svlékl si krví potřísněnou kombinézu. „Horko a fyzická námaha," řekl. „Na to chudák zašel. To je zlá kombinace, má-li zvíře srdce v tak mizerném stavu. Jinak mohl žít ještě léta." Je to ironie, říkal jsem si.

Zabalil si věci. Odjeli jsme k Henrymu Thraceovi. Smíme odebrat vzorek krve od Zingaloo? Samozřejmě.

Ken odebral krve, že by na ní mohla vyplout bitevní loď, ale kůň prý má krve celé galony. Přijali jsme skotskou jako povzbuzující prostředek, vděčně za ni poděkovali a pak jsme i s úlovky odjeli do výzkumného ústavu v Buryho ulici.

Ken měl malou pracovnu a velikou laboratoř hned vedle. Tam odnesl Gleanerovo srdce. Dal ho do dřezu a vysvětloval, že vymývá zbytky krve. „Teď se pojďte podívat," vybídl mě. Tentokrát jsem skutečně viděl, co mi ukazoval. Na krajích srdečních chlopní byly hrbolaté výrůstky, mastně bílé, jako maličké květáky.

„To jsou vegetace," řekl. „Brání chlopni v tom, aby se dovírala. Srdce potom pracuje stejně neefektivně jako netěsnící pumpa."

„To je mi jasné."

Seděl jsem na židli v jeho strohé pracovně, zatímco hledal separát. Zadíval jsem se na svoje ruce, na prsty. Otevíral a zavíral jsem pěst. To všechno neni pravda, opakoval jsem si. Od chvíle, kdy jsem se v Chesteru setkal s Trevorem Deansgatem, uběhly teprve tři dny. „Jestliže porušíte svůj slib, udělám, co jsem řekl.“ Tu větu jsem si pamatoval doslova.

„Už to mám!“ zvolal Ken. Otevřel časopis. „Mám vám to přečíst?“

Přikývl jsem.

„Erysipelas suis... v roce 1938... byl diagnostikován u koně. Zjištěn produktivní zánět srdeční nitroblá-ny... to je u prasat chronická forma onemocnění.“ Vzhlédl. „To byly ty maličké květáčky. Vzpomínáte?“

„Ano.“

Znovu se začetl. „V průběttu onoho roku se objevil mutantní kmen erysípelotrix rusiopathiae v laboratoři, ve které se vyrábějí antiséra proti tomuto onemocnění, a způsobil akutní projevy onemocnění u koní.“

„Přeložte mi to.“

Usmál se. „Dřív používali koně na výrobu sér a vak-cín. Kultura mikroorganismů způsobujících nemoc prasat se píchne koni a pak se čeká, až zvíře vyprodukuje protilátky. Poté se mu odebere krev a získá se tak sérum s protilátkami. Vstříkne-li se sérum zdravým prasatům, chrání je před onemocněním. Tímtéž způsobem se získávají séra používaná v humánní medicíně, ku příkladu proti tetami a tak. Je to běžná metoda.“

„Dobře. Můžete pokračovat.“

„Tehdy se stalo, že koně, místo aby vyráběli protilátky, fakticky onemocněli.“

„Jak se to mohlo stát?“

„To tady nepíšou. Budete se muset zeptat v tom podniku, tady čtu, že to jsou Tiersonovy laboratoře pro výrobu sér a vakcín v Cambridgi. Myslím, že vám to řeknou, když se jich na to zeptáte. Mám tam známého, můžu vás za ním poslat.“

„Když se to ale stalo už tak dávno...“

„Milý kamaráde, bacily nevymírají. Jsou jako časovaná bomba, čekají, až s nimi někdo provede nějakou pitomou nepředloženost. Většina laboratoří uchovává virulentní kmeny mikroorganismů po celá desetiletí, to byste se divil.“

Znovu se zadíval do separátu. „Bude lepší, když si tyhle odstavce přečtete sám, připadají mi dost srozumitelné.“ Přistrčil mi časopis a já četl od odstavce, na který ukázal.

(1) 24-48 hodin po intramuskulární aplikaci čisté kultury objevuje se zánětlivá reakce na jedné nebo na více srdečních chlopních. Kromě subfěbrilních teplot a lehkých palpitací nesetkáváme se v tomto časovém období s žádnými dalšími příznaky; pouze v případech, kdy je zvíře vystaveno větší fyzické zátěži, objevují se aurikulární fibrilace a dochází k nedostatečnému prokrvení plicního parenchymu; tyto příznaky jsou provázeny. obrazem těžkého stavu, který se během dvou až tří hodin klidu upravuje. (21 Mezí druhým a šestým dnem se objevují vyšší teploty a stoupá počet bílých krevních elementů. Zvíře je netečné a nepřijímá potravu. V tomto stadiu bývá onemocnění diagnostikováno jako blíže neurčená viróza. Poslechovým vyšetřením srdce však lze zjistit výrazný šelest, který se stává stále zřetelnějším. Po deseti dnech klesá teplota na normální hodnoty. V klidu, bez zátěže, se zvíře jeví jako normální. Šelest přetrvává a koně je třeba uchránit jakékoliv větší zátěže, která by vyvolala dechovou tíseň. (3j Během dalších měsíců se objevuje fibroproduk-tivní zánět srdeční nitroblány a záněty kloubů, zejména končetinových. Tento stav je irreverzibilní a progreduje. K úhynu postiženého zvířete může dojít zcela náhle, zejména při větší fyzické zátěži v horku, někdy i několik let po vzniku onemocnění.

Vzhlédl jsem. „To je přesně ono.“

„Trefa do černého.“

„K vstřiknutí čisté kultury do svalu nemůže v žádném případě dojít náhodně.“

„To zaručeně ne.

„Georg Caspar udělal ve stájích taková bezpečnostní opatření, že by tam neproklouzla ani myš, měl tam signalizační zařízení, stráže, psy, k Tri-Nitrovi se nikdo s injekční stříkačkou plnou bacilů nemohl dostat.“

Usmál se. „Na to nepotřebujete plnou stříkačku, pojďte do laboratoře, něco vám ukážu.“

Šel jsem za ním. Zůstal stát u jedné skříňky s posunovacími dvířky. Otevřel ji a vytáhl z poličky krabici, ve které byly samé malé obálky z plastické fólie.

Jednu obálku otevřel a obsah vysypal na dlaň: malá injekční jehla nasazená na maličkém balónku z umělé hmoty, velikém asi jako hrášek. Celá ta věcička vypadala jako malinká šipka a byla dlouhá všeho všudy jako

malíček.

Vzal balónek mezi palec a ukazovák a smáčkl jej. „Stačí ponořit jehlu do tekutiny a nasát. Nasajete tak půl čajové lžičky. Tolik té čisté kultury ani nepotřebujete, chcete-li vyvolat onemocnění.“

„Tohle by člověk mohl mít úplně nenápadně schované v dlani,“ řekl jsem.

Přikývl. „Pak stačí koně jednou plácnout po zadku. A je to. V mžiku. Používám tyhle jehly občas u koní, kteří se bojí stříkačky.“ Ukázal mi, jak se to dělá, balónek mezi palcem a ukazováčkem, jehlu namířenou. „Teď stačí píchnout a zmáčknout.“

„Mohl byste mi jednu věnovat?“

„Samozřejmě, dám vám, kolik chcete,“ nasypal mi jich několik do obálky.

Vstrčil jsem obálku do kapsy. Ach bože.

„Poslyšte, možná že by se s Tri-Nitrem dalo ještě něco dělat.“

‚Jak to?“

Uvažoval. Díval se na vzorek krve Zingaloo, stojící na pracovním pultu vedle výlevky.

„Možná že získám antibiotikum, kterým by se mohl vyléčit.“

„Není na to už pozdě?“

„U Zingaloo je už pozdě. Ale já myslím, že ty vegetace nezačínají růst tak brzo... pokud Tri-Nitro získal nákazů řekněme... přibližně...“

„Asi ode dneška před čtrnácti dny, po tom posledním cvalu.“

Pobaveně se na mě podíval. „Dobře, tak tedy před dvěma týdny. Má určité srdeční potíže, ale nemá ještě trvalé změny na srdci. Dostane-li to antibiotikum co nejdříve, možná že se zcela uzdraví.“

„Chcete říct, že by zase byl jako dřív?“

„Nevím, proč by neměl být.“

„Tak tedy, na co čekáme?“

15

V neděli jsem skoro celý den strávil u moře, na opuštěném pobřeží u Norfolku. Odjel jsem tam z Newmarketu prostě jen tak, abych nějak ubil čas.

Sluníčko sice svítilo, ale vítr od Severního moře vyhnal z pláží většinu výletníků, jen tu a tam se choulily malé skupinky pod plátěnými stříškami a několik otužilejších a vytrvalých dětí stavělo z písku hrady.

Seděl jsem v dolíku pod písečnou dunou, vystlaném trsy hrubé trávy, slunce na mě zářilo a já pozoroval vlny, jak přicházejí a zase se vzdalují. Pak jsem se procházel po břehu a kopal do prázdných lastur. Díval jsem se na moře, přidržoval si levé předloktí zatížené strojem z kovu a umělé hmoty. Protéza nebyla těžká, ale pronesla se.

Když jsem byl sám a na opuštěném místě, většinou se mi ulevilo a jako bych nabyl nových sil. Ten den mi ale nic nepomáhalo. Moji běsové mne pronásledovali. Cena hrdosti... cena bezpečí. Charles mi kdysi řekl, že kdybych na sebe nekladl tak vysoké nároky, měl bych lehčí život. Asi to byla pravda. Jenže já jsem takový, jaký jsem, s tím se nedá nic dělat. Totiž, byl jsem takový až do okamžiku, kdy ve mně jediný člověk dokázal všechno rozvrátit.

Když prý člověk u Limekillns kýchne, je to slyšet na dvě míle až na závodišti, říkají v Newmarketu. Zpráva o mé asistenci při pitvě Gleanera se jistě donesla ke Georgu Casparovi během jediného dne. Dozví se o tom Trevor Deansgate, určitě se to dozví.

Ještě stále je čas, říkal jsem si, ještě mohu utéct, mohu ujet, cestovat, odletět k jiným mořím, pod jiné nebe. Ještě mám možnost utéct před terorem, kterým mi hrozí. Mohu,“.. utéct.

Opustil jsem pobřeží a odjel jako otupělý do Cambridge. Ubytoval jsem se v hotelu University Arms. Ráno jsem šel do Tiersonových laboratoří na výrobu sér a vakcín. Přál jsem si mluvit s panem Livingstonem. Pan Livingston se dostavil. Asi šedesátiletý, šedovlasý, hubený člověk. Stále pohyboval rty, jako by něco uždiboval, i když mluvil. Vypadal jako neškodná sušinka, ale byl prý chytrý jak opice, podle slov Keňa Armadala.

„Pan Halley, že?“ Potřásl mi rukou ve vstupní hale. „Pan Armadale mi už telefonoval, vysvětlil mi, co potřebujete. Snad vám budu něco platný. Pojďte dál, pojďte dál, tudy prosím...“

Vykročil drobnými krůčky a co chvíli se ohlížel, jdu-li za ním. Asi ze zvyku, jistě se mu mnohokrát stalo, že v tem spletitém, zmateném bludišti prosklených chodeb, laboratoří a uzavřených zahrádek návštěvníka ztratil.

„Laboratoře se rozrůstaly jaksi nekoordinovaně,“ vysvětloval, „ale už jsme tady.“ Zavedl mne do veliké laboratoře, kde jedna skleněná stěna sousedila s chodbou, druhá se zahrádkou a třetí se sousední laboratoří.

„Tady máme experimentální oddělení,“ ukázal na obě místnosti. „Jinak se v laboratořích vyrábějí séra a vakcí-ny pro komerční účely, ale tady si hrajeme s možností výroby nových sér a vakcín.“

„A se vzkříšením starých?“

Káravě se na mě podíval. „To ne. Pane Halley, domnívám se, že jste za mnou přišel pro informace, a ne proto, abyste nás nařknul z neopatrnosti!“

„Promiňte,“ omlouval jsem se. „Máte samozřejmě pravdu.“

„Tak prosím. Ptejte se.“

„Ano. Jak se stalo, že v roce 1940 dostali vaši koně prasečí eryzipel?“

„Tak, stručně a přímo k věci, ano. My jsme to prosím publikovali, to víte, že? Stalo se to samozřejmě předtím, než jsem zde nastoupil. Ale tu historii znám, ovšem. Ano, tak. Taková věc se stane, že. Může se to stát. Stalo se to. Stát se to samozřejmě nemělo. Nedbalost, prosím, čirá nedbalost. Nesnáším nedbalost. To prosím nesnáším.“

To je dobře, říkal jsem si. Při jeho profesi by nedbalost mohla mít nedozírné následky.

„Máte trochu představu, jak se antisérum proti eryzi-pelu vyrábí?“ zeptal se.

„Nepatrnou, jako zrníčko písku.“

„Dobře, pokusím se vám to vysvětlit, jako bych hovořil s dítětem, když dovolíte.“

„Dovolím rád.“

Podíval se na mne trochu pobaveně.

„Vstříkneme živé mikroby koni do svalu. Sledujete mě? Mluvím ovšem o minulosti, tak se to dělávalo, dnes už koně nepoužíváme. Už od roku 1950 nepoužíváme koně, stejně jako Burroughs Wellcome nebo třeba Bayer v Německu. Mluvím o minulosti, je to jasné?“

„Ano,“ řekl jsem poslušně.

„Organismus koně vyrábí protilátky, které se objeví v krvi zvířete. Onemocnění se nevyvine, protože jde o chorobu prasat, u koní se nevyskytuje.“

„Tomu by opravdu porozumělo i dítě,“ řekl jsem.

„Tak prosím. Tedy, stane se, že se standardní kmen eryzipelu oslabí. Aby opět získal potřebnou virulenci, musí být pasážován přes holuby.“

„Přes holuby?“ zeptal jsem se zdvořile.

Nadzdvihl obočí. „To je prosím běžná praxe, oslabený mikrobiální kmen pasážujeme přes holuby, aby se obnovila virulence.“

„Samozřejmě.“

Zaslechl ironický podtón. „Pane Halley,“ řekl přísně, „chcete to vyslechnout, nebo ne?“

„Prosím ano,“ hlesl jsem pokorně.

„Tak tedy, virulentní kmen se odebere u holubů a kultivuje na krevním agaru,“ když viděl, jak nechápavě se tvářím, na chvíli se zamyslel. „Řeknu to jinak: virulentní bakterie se přenesou na misky, ve kterých je krev, tam se pomnoží a my tak získáme dostatečné množství k aplikaci koním, od kterých pak odebíráme sérum.“

„Ano, teď to chápu.“

„Výborně.“ Kývl. „Krevní agar v těch miskách se připravuje normálně z býčí krve, z hovězí krve.“

„Ano.“

„Následkem neodpustitelné nedbalosti nějaké osoby však jeden jediný den připravili krevní agar z koňské Krve, a vznikl mutantní kmen mikroorganismů.“ Odmlčel se. „K mutacím dochází v celé přírodě, z různých i neznámých důvodů, a to zcela náhle.“

„Ano.“

„Tehdy si nikdo neuvědomil, jaká se stala 'chyba, teprve když mutantní kmen byl injikován sérovým koním a u všech se objevily projevy eryzipelu. Ten mutantní kmen vyvolával obdivuhodně neměnné projevy onemocnění. Inkubační doba činila vždy dvacet čtyři až čtyřicet osm hodin po inokulaci, pak se objevovala en-docarditis... tedy zánět srdeční nitroblány, napadající

chlopně.“

Do sousední laboratoře vešel jakýsi mladší člověk v rozepnutém bílém plášti. Roztržitě jsem se na něho díval,“ jak tam cosi: kutí.

„Co se stalo s tím mutovaným kmenem?“ zeptal jsem se.

Livingston chvíli kroutil rty, zase jako by něco uždiboval. Pak řekl: „Asi ho tu ještě máme, jako zajímavost.

Samozřejmě, že dnes už bude nepochybně značně oslabený; pokud bychom u tohoto kmene chtěli docílit původní virulenci, museli bychom...“

„Ano, museli byste.ho pasážovat přes holuby.“

Nepovažoval to za kratochvilné. „Jistě.“,

„To pěstování na agaru a pasážování přes holuby, to je hodně technicky náročné?“ zeptal jsem se.

Zamžikal. „Já to samozřejmě ovládám,“ řekl.

Já ne, já bych to nezvládl. Jediné injekce, které jsem kdy měl v ruce, byly v úhledných skleněných ampulkách, pěkně seřazených v krabici.

Ten člověk ve vedlejší místnosti otevíral různá dvířka u skříněk. Zřejmě něco hledal.

„Považujete za možné, že by ten mutovaný kmen měli ještě někde jinde ve světě? Chci říct, posílali jste ho někam?“

Našpulil rty a povytáhl obočí. „Nemám tušení.“ Zadíval se skleněnou stěnou do sousední laboratoře. „Můžete se zeptat pana Shummucka, ten by to jistě věděl, specializuje se na mutantní kmeny.“

Jako kdyby do mne sjel-blesk. Vyrazilo mi to dech. Znal jsem člověka jménem Shummuck, znal jsem ho až příliš zblízka.

Polkl jsem. Zdálo se mi, že dostávám třesavku. „Povězte mi ještě něco o panu Shummuckovi.“

Livingston rád mluvil, ochotně mi vyhověl. Pokrčil rameny: „Na studiích se pracně protloukal, je z nevzdělané, chudé rodiny, však byste to slyšel podle řeči. Býval hrozně nedůtklivý, jako by mu život zůstával něco dlužen, znáte to. Už se ale usadil. Je to dobrý pracovník.“

„Vy ho ale moc rád nemáte, viďte?“

„To jsem neřekl!“

Tím, jak se tvářil a jak mluvil, to ale neklamně dával najevo.

Zeptal jsem se, odkud Shummuck je.

„Myslím, že odněkud ze severu, nevím přesně.“

Barry Shummuck se velmi podobal někomu, koho jsem znal. Zeptal jsem se váhavě: „Nevíte náhodou... nemá on bratra?“

Zatvářil se překvapeně. „Ano, má, vidíte, a zajímavé, je to bookmaker.“ Zamyslel se. „Jmenuje se nějak jako Terry... ne, Terry ne, Trevor, ano, Trevor. Často sem za bratrem chodí, zdá se, že si jsou velmi blízcí.“

Barry Shummuck přestal hledat a šel ke dveřím.

„Chcete se s ním seznámit?“ zeptal se pan Livingston.

Mlčky jsem zavrtěl hlavou. To tak, ani trochu jsem si nepřál, aby mě představoval bratrovi Trevora Deansga-ta v budově plné nebezpečných mikrobů, se kterými on uměl zacházet a já vůbec ne.

Shummuck vyšel do chodby a směřoval k nám.

Ach ne!

Kráčel energicky a rozhodně. Otevřel dveře naší laboratoře a vstrčil dovnitř hlavu.

„Dobrýtro, pane Livingstone, neviděl ste náhodou někde moje preparáty? V takový dřevěný krabici?“

Měli skoro stejný hlas, sebevědomý, až arogantní. Přízvuk z oblasti Manchesteru. Držel jsem levou ruku za zády a snažil se Shummuckovi vsugerovat, aby odešel.

„Ne, neviděl,“ řekl pan Livingston téměř radostně. „Barry, máte chvilku? Rád bych...“

Stáli jsme s panem Livingstonem před pracovním pultem, na kterém byly všelijaké skleněné nádoby a stojánky. Levou ruku jsem nechal za zády a pravou jsem nešikovně převrátil jeden stojánek a asi dvě skleněné baňky.

Nadělal jsem víc hluku než škody. Livingston netrpělivě a podrážděně zahýbal rty a postavil kutálející se baňky na místo. Já vzal do ruky kovový stojánek. Při nejhorším by posloužil.

Otočil jsem se ke dveřím.

Právě se dovíraly. Barry Shummuck mizel v chodbě, jen cípy pláště za ním vlály.

Třaslavě jsem vydachl a postavil opatrně stojánek tam, kam patřil.

„Už je pryč, škoda,“ řekl pan Livingston.

Vrátil jsem se do Newmarketu, do výzkumného veterinárního ústavu za Kenem Armadalem.

Přemýšlel jsem o tom, jak dlouho potrvá, než upovídaný pan Livingston sdělí panu Shummuckovi, že tam byl jakýsi pan Halley a velice se zajímal o možnosti přenosu prasečí červenky na koně.

Dělalo se mi nanic.

„Tenhle kmen je rezistentní na všechna běžně dostupná antibiotika,“ řekl Ken. „To se jim tedy povedlo.“

„Jak to myslíte?“

„Kdyby mikrob byl citlivý na obyčejné antibiotikum, mohlo by se stát, že by veterinář nějaké infikovanému koni naordinoval, jakmile by se u zvířete objevila zvýšená teplota, a choroba by se pak už plně nerozvinula.“

Vzdychl jsem. „Jak se docílí, aby ty bacily byly rezistentní, jak říkáte?“

„Krmí se malými dávkami tak dlouho, až se proti nim otuží.“

„Je to technicky náročné?“

„Relativně ano.“

„Slyšel jste někdy o jakémsi Barry Shummuckovi?“

Zamračil se. „Ne, myslím, že ne.“

Můj vystrašený vnitřní hlas mi napovídal, abych byl zticha, abych se dal na útěk, prchal do bezpečí... do Austrálie... na poušť.

„Máte tu kazetový magnetofon?“ zeptal jsem se.

„Ano. Používám ho při operacích, když si chci namluvit nějaké poznámky.“ Došel pro aparát a položil ho na psací stůl i s novou kazetou. „Můžete začít mluvit, mikrofon je zabudovaný v přístroji.“

„Byl bych rád, kdybyste tu zůstal a poslechl si to. Potřebuji... svědka.“

Dlouze se na mě zadíval. „To vaše povolání asi není žádná legrace, jak se tak na vás dívám, že?“

„Někdy ne.“

Stiskl jsem klapku na nahrávání a jako úvod jsem řekl kdo, kdy a kde mluví. Pak jsem přístroj zase vypnul a zadíval se na prsty, které jsem tolik potřeboval, i k tomu mačkání klapek na magnetofonu.

„Co je. Side?“

Ohlédl'jsem se na něho a pak jsem zase sklopil oči. „Nic.“

Musím se do toho dát, prostě musím. Jinak to už nikdy nebudu já. Musím.

Jsem-li v situaci, kdy musím volit mezi dvěma eventualitami, a v takové situaci zřejmě jsem, raději zvolím zdravý rozum a duši, ať to stojí, co to stojí. S fyzickým strachem se snad dokážu vyrovnat. Dokážu se snad vyrovnat se vším, co se mi může stát, co se může stát s mou tělesnou schránkou, smířil bych se snad nakonec i s tělesnou bezmocností. Nikdy se nedokážu smířit... a to mi bylo najednou nad slunce jasné... nikdy se nesmířím se sebepohrdáním.

Stiskl jsem klapku na nahrávání a nenávratně jsem porušil slovo dané Trevoru Deansgatovi.

16

V poledne jsem zavolal Chicovi a řekl mu všechno, co jsem se dozvěděl o Rosemaryiných koních.

„Stručně řečeno, všichni čtyři měli nemocné srdce, protože jim naočkoval prasečí nemoc. Jak to všechno udělal, to je velice složité, ale teď už je to záležitost Jockey klubu.“

„Prasečí nemoc?“ žasl Chico.

„Jo. Náš veliký bookmaker, pan Trevdr Deansgate má bratra zaměstnaného v laboratořích, kde se vyrábějí očkovací látky, třeba proti neštovicím, záškrtu a tak. Páni bratři společně vymysleli, jak vpravit prasečí bacily do suverénních, jistých favoritů.“

„Který pak zvadli jako fialka, a bookmaker si nahrabal pěknej balík.“

Ta prostá formulace činů Trevora Deansgata mi připadala neskutečná, jako bychom se bavili o nějakém zcela běžném případu..

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Chico. „U Henryho Thracea zašel Gleaner a na tu prasečí nemoc se přišlo při pitvě. Pak jsem se byl podívat v těch laboratořích na výrobu vakcín a tam jsem viděl člověka jménem Shummuck; bylo mi řečeno, že se specializuje právě na zvláštní druhy bacilů. Pak jsem si vzpomněl, že Trevor Deansgate se původně jmenoval taky Shummuck. A Trevor Deansgate je u Casparů pečený vařený... a všichni infikovaní koně byli právě ze stájí Georga Caspara.“

„To ale snad není docela průkazný, ne?“

„Ale ano. Teď už stačí, když to vezme do ruky bezpečnostní služba.“

„Eddy Keith?“ zeptal se pochybovačně. „Neboj se, tohle určitě nezatluče.“

„Už si to řekl Rosemary?“

„Ještě ne.“

„Je to ale sranda, co?

„Hm.“

„No Side, kamaráde, dneska nám to vychází na všech frontách. Už máme Nickyho Ashe v hrsti.“

Nicky Ashe s nožem v ponožce. Je směšný, ve srovnání... ve srovnání...

„Notak!“ ozval se Chicův dotčený hlas. „Copak tě to netěší?“

„Samozřejmě že mě to těší. Jak ha máme v hrsti?“

„Rozesílal zase ty svý pitomý dopisy. Stavěl sem se dnes u tebe, jen tak pro jistotu, a tam sem našel dvě vobálky s našema předtištěnejma adresama.“

„Výborně.“

„Tak sem je votevřel. Poslali je lidi vod pé. Takže se to běhání po městě přece jen vyplatilo.“

„Takže máme žebrací dopis v ruce?“

„To teda máme, že úplně stejnej, jako co rozesílala tvá pani, akorát měno a adresa, kam se maj posílat prachy, sou jiný, samozřejmě. Hele, máš po ruce něco na psaní?“

„Ano.“

Přečetl mi adresu: Clifton, Bristol. Zamyšleně jsem se na tu adresu zadíval. Zvolím-li určitou metodu, říkal jsem si, bude to docela přitažlivé.

„Chico, prosím tě, zavolej do bytu Jenny, do Oxfordu, a chtěj Louisu Mclnnesovou. Popros ji, ať mi zavolá do hoíelu Rutland v Newmarketu.“

„Ty se bojíš svý nebožky, co?“

„Uděláš to pro mě?“

„Jasně,“ zasmál se a zavěsil.

Po chvíli se ozval telefon. Nebyla to Louisa, ale zase Chico.

„Vona už tam nebydlí, ale tvoje pani mi dala její novou adresu a telefon.“ Přečetl mi to. „Chceš eště něco?“

„Ano. Prosím tě, mohl bys mi přinést svůj kazeťák do Jockey klubu na Portmanově náměstí, zítra... řekněme ve čtyři?“

„Tak jako minule?“

„Ne, s plnou parádou, oficiálně, hlavním vchodem.“

K mé veliké úlevě byla Louisa doma. Řekl jsem jí do telefonu, co potřebuji. Nechtěla věřit svým uším.

„Vy jste ho doopravdy našel?“

„Zdá se, že ano. Jste tedy ochotná tam jet a identifikovat ho?“

„Jistě. Kam a kdy?“

„Je to někde v Bristolu.“ Chvíli jsem mlčel a pak jsem nesměle navrhl: „Já jsem teď v Newmarketu. Mohl bych vás v Oxfordu vyzvednout dnes odpoledne a pak bychom jeli společně dál. Možná že ho nachytáme už dnes večer, a když ne, tak zítra ráno.“

Chvíli bylo na druhém konci ticho. Pak řekla: „Já se odstěhovala od Jenny.“

„Já vím.“

Znovu ticho. Pak se její hlas znovu ozval, klidný a odhodlaný. „Tak tedy dobře.“

Čekala na mě v Oxfordu. Mola s sebou věci na přenocování.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem ji, jak jsem vystupoval z vozu.

„Dobrý den.“

Zadívali jsme se na sebe. Políbil jsem ji na tvář. Usmála se, snad potěšeně. Hodila tašku s věcmi vedle mé do kufru.

„Vždycky ještě můžete couvnout,“ řekl jsem.

„Vy taky.“

Jeli jsme společně do Bristolu ve veliké pohodě a v dobré náladě. Trevor DeanSgate mne jistě ještě nezačal hledat a Peter Rammileese se svými ostrými hochy se už týden neobjevil v dohledu. Nikdo nemá tušení, kde jsem, jen Chico. Nedopustím, aby mi temná, pochybná budoucnost zkazila slibný den. Rozhodl jsem se, že až na další na všechny ty stíny prostě nebudu myslet; více méně jsem své předsevzetí dodržel.

Zajeli jsme do hotelu zbudovaného v bývalém panském sídle, někdo mi ho kdysi doporučil. Byla tam krásná vyhlídka na hluboké údolí Avony, a přepych, jaký vyžadují američtí turisté.

„Tady přece určitě nebudou mít volný pokoj,“ řekla Louisa, když uviděla ten luxus.

„Já sem předem zatelefonoval.“

„Jak prozíravé! Objednal jste jeden pokoj nebo dva?“

„Jeden.“,....

Usmála se,. Zdálo se mi, že je spokojená. Zavedli nás do velikého pokoje se stěnami obloženými dřevem, s dobrými koberci, starožitným, naleštěným nábytkem a velikánskou postelí s nebesy, zakrytými bílými záclonkami s kanýry, podle americkéhovkusu.

„No ne! A já čekala, že se utáboříme někde v motelu!“

„O těch nebesích jsem nevěděl,“ hlesl jsem.

„No nazdar!“ Dala se do smíchu. „Tohle je ale legrace!“

Odložili jsme zavazadla a šli se trochu po cestě opláchnout. Moderní koupelna byla diskrétně ukrytá za dřevěnými panely. Pak jsme se vrátili k vozu. Celou cestu k současné adrese Nicholase Ashe se Louisa tiše pro sebe usmívala.

Dům byl pěkný, v hezké ulici. Bylo v něm jistě nejméně pět, ne-li šest ložnic. Stáří dodalo půvab bíle natřeným zdím, ozářeným pozdním odpoledním sluncem.

Zastavil jsem poměrně blízko, na správné straně, tak, abychom viděli na hlavní i na postranní vchod. Louisa mi cestou vyprávěla, že Nicky měl ve zvyku chodit tak kolem sedmé na procházku, aby se trochu provětral po celodenním psaní na stroji. Třeba si zase vyjde.

Nebo také ne.

Měli jsme otevřená okénka, bylo teplo. Zapálil jsem si cigaretu. Kouř stoupal v pomalých kotoučích v nehybném vzduchu. Čekali jsme v hlubokém tichu.

„Odkud vlastně jste?“ zeptala se Louisa.

Podařil se mi kouřový kroužek., „Jsem nelegitimní pohrobek čističe oken“který spadl z žebříku těsně před svatbou s mou maminkou.“

Zasmála se. „To jste řekl elegantně.“

„A vy?“

„Já jsem legitimní dcera vedoucího sklárny a státní úřednice, oba moji rodiče jsou naživu a bydlí v Essexu.“

Pak jsme se ještě jeden druhého vyptali na sourozence. Já neměl žádného, ona dva, jednoho bratra a jednu sestru, potom na vzdělání, já ho získal jen málo, ona hodně. Nakonec jsme hovořili o životě vůbec; život znala málo, zato já hodně.

V tiché ulici minula hodina. Občas zazpíval ptáček, občas kolem nás projel vůz. Muži se vraceli auty z práce a vjížděli před garáže. V dálce pak vždy bouchly dveře. V domě, který jsme pozorovali, se nic nepohnulo.

„Jste trpělivý,“ řekla Louisa.

„Tohle člověk musí někdy vydržet celé hodiny.“

„To neni příliš vzrušující.“

Zadíval jsem se do jejích klidných, inteligentních očí. „Dnes večer ano.“

Minula sedmá. Nicky se neobjevil.

„Jak dlouho tu budeme?“

„Dokud se nesetmí.“

Minula další půlhodinka. Dozvěděl jsem se, že ráda kari a paellu a nesnáší rebarboru. Také jsem se dozvěděl, že se strašně moří s tou svou prací.

„Jsem s tím strašně pozadu,“ řekla. „Taky... panebože... támhle jde!“

Vytřeštila oči. Podíval jsem se stejným směrem a spatřil Nicholase Ashe.

Vycházel z vedlejšího vchodu, ne z hlavního. Byl asi tak starý jako já, možná o něco mladší, vyšší, stejné tmavé mírně zvlněné vlasy, tmavé oči, stejně úzký obličej, všechno jako já.

Byl mi tak podobný, že mě to vyvedlo z míry, i když byl projevem a v pohybech úplně jiný. Vytáhl jsem svůj minifotoaparát z kapsy u kalhot, zuby jsem ho otevřel a rychle Ashe vyfotografoval.

Když došel k brance, zůstal stát a ohlédl se. Za ním vycházela nějaká žena a volala na něho: „Nede, Nede, počkej na mě!“

„Tak Ned,“ řekla Louisa a schoulila se na sedadle. „Půjde-li kolem nás, mohl by mě zahlédnout.“

„Když vás budu líbat, tak ne.“

„Dejte se do toho.“

Udělal jsem ještě jeden snímek.

Žena vypadala starší, asi kolem čtyřiceti; štíhlá, příjemná, zářila dobrou náladou. Zavěsila se do muže a zahleděla se mu do očí, i na tu dálku bylo vidět, jak obdivně se dívá. Sklonil se k ní, mile se zasmál, políbil ji na čelo, pak ji chytil do náruče a roztočil dokola. Nakonec

ji vzal kolem pasu a pružným mladistvým krokem vyrazil směrem k nám.

Riskl jsem to, přikrčil se a udělal ještě jeden snímek. Pak jsem se předklonil a s vervou jsem začal Louisu líbat.

Kroky se přiblížily. Když došly až k nám, zpomalily, ti dva nás asi viděli, nebo alespoň mě, odzadu, protože jsme slyšeli, jak se smějí. Div že nezůstali stát. Milenci mají pro milence pochopení. Pak ale bylo slyšet, jak jdou dál, až jejich kroky dozněly.

Vzpřímil jsem se. Nerad.

„No tedy!“ vzdychla Louisa. Nevěděl jsem, jestli tak komentuje ten polibek, nebo blízkost Ashe.

„Vůbec se nezměnil,“ řekla.

„Casanova přímo osobně.“

Podívala se na mě. Asi uvažovala, jestli žárlím na jeho úspěchy u Jenny. Já spíš přemýšlel o tom, zda Ashe Jenny tolik přitahoval, protože mi byl tak podobný, nebo zda jsme ji oba přitahovali, protože jsme oba byli typ, jaký ona považovala za vzor přitažlivého mužského. Zjev Nicholase Ashe mě opravdu vyvedl z míry víc, než bych byl předpokládal.

„Tak to by bylo, jedeme se navečeřet,“ řekl jsem.

Zajeli jsme k hotelu a šli ještě nahoru do pokoje. Louisa se chtěla převléct, chtěla se zbavit šatů, které měla celý den na sobě. }

Já mezitím vytáhl z brašny nabíječku a zapojil ji do sítě. Pak jsem vyhrnul rukáv a vyndal z předloktí prázdnou baterku. Další jsem vzal ze zavazadla a dal obě nabít. Jednu nabitou jsem měl s sebou a tu jsem si hned strčil do protézy. Louisa přihlížela.

„Vám to... nevadí?“

„Ne, jistěže ne.“

Shrnul jsem si rukáv.

„Jak dlouho vám ta baterka vydrží?“ zeptala se.

„Při větším zatížení tak šest hodin, v průměru osm.“

Přikývla. Tvářila se, jako by lidé s myoelektrickou protézou byli stejně běžní jako lidé s modrýma očima. Potom jsme sešli dolů do jídelny, dali si rybu, pak jsme si objednali jahody, a i kdyby byly chutnaly jako mořské řasy, bylo by mi to jedno. Nejen proto, že jsem byl s Louisou, ale hlavně proto, že od onoho rána už jsem nebyl rozpolcený, začínal se mi pomalu vracet klid. Cítil jsem, jak se ve mně rozlévá. Byl to blažený pocit.

Seděli jsme potom bok po boku na pohovce v hale a popíjeli černou kávu z malinkých hrníčků.

„Teď, když jsme už Nickyho viděli, tak tu vlastně ani nemusíme zůstávat až do zítřka,“ řekla Louisa.

„Chce se vám odjet?“

„Asi tolik jako vám.“

„Tak kdo vlastně koho svádí?“ zeptal jsem se.

Usmívala se. „... je to tak nečekané, pane...“

Zadívala se klidně na moji levou ruku, ležící na pohovce. Nevěděl jsem, na co při tom myslí, ale bez uvažování jsem řekl: „Sáhněte si.“

Rychle vzhlédla. „Prosím?“

„Sáhněte si na ni, klidně.“

Váhavě vztáhla ruku, až se prsty dotkla tuhé, neživé umělé kůže. Neucukla, neprojevila žádný odpor.

„Uvnitř jsou samé kovové součástky,“ vysvětloval jsem. „Převody, páčky, elektrické okruhy... stiskněte pořádně, nahmatáte to.“

Uposlechla. Viděl jsem, jak ji překvapilo, když zjistila, co se všechno pod kůží skrývá.

„Taky tam mám vypínač, takhle není vidět, je těsně pod palcem, mohu celý mechanismus vypnout, když chci.“

„K čemu je to dobré?“

„Třeba když nesu nějaké zavazadlo nebo aktovku, sevřu prsty kolem držátka, pak to vypnu a už se nemusím namáhat, ruka zůstane tak, jak je.“

Přepnul jsem pravou rukou vypínač tam a zase zpátky, aby to viděla.

„Je to jako vypínač u lampy, zkuste si to, přepněte to.“

Nejdřív jí to nešlo, nebylo snadné tlačítko najít, pokud člověk nevěděl přesně, kde je hledat. Pak se jí ale podařilo ruku vypnout i zapnout. Tvářila se při tom soustředěně, nic víc.

Poznala, že se mi ulevilo, a vyčítavě se na mě podívala.

„Vy jste mě zkoušel!“

Usmál jsem se. „Trochu ano.“

„Jste pěkný uličník!“

Najednou mě posedl zlomyslný ďábel. Pravou rukou jsem stiskl levou. „Kdyby vás to zajímalo, tak kdybych takhle točil, odšrouboval bych celou ruku v zápěstí, můžu ji sundat.“

„To nedělejte,“ křikla zděšeně.

Zasmál jsem se s upřímným pobavením. V životě by mě nenapadlo, že o té ruce budu kdy schopen takhle mluvit a žertovat.

„Proč je sundavací?“ zeptala se Louisa.

„Kvůli údržbě...“

„Vypadáte jako vyměněný.“

To jsem také byl, měla pravdu. „Pojďme spát.“

O hodnou chvíli později řekla: „Ve snu mě nenapadlo, že právě vy budete něžný, jemný milenec.“

„Příliš jemný?“

„Ne, mně se to líbilo.“

Leželi jsme vedle sebe ve tmě příjemně ospalí. Byla štědrá i spokojená a pro mne to bylo krásné. Škoda, říkal jsem si, že je milování tak prošpikované různými tabu, uměleckými technikami, psychiatrickými pozorováními, aberanty, a že se tak využívá komerčně. Milu-jí-li se dva lidé prostě, tak, jak káže příroda, je to jejich soukromá záležitost. Čím méně člověk od milování očekává, tím více získá. Člověk je takový, jaký je. Kdyby si nějaká žena přála, abych se jako milenec choval hrubě a násilnicky, a já se snažil jí vyhovět, asi bych se uprostřed aktu sám sobě začal smát. Tak jak jsme se milovali, to bylo právě hezké.

„Louiso...“

Neodpověděla.

Uvelebil jsem se trochu pohodlněji a odplul do spánku jako ona.

Vzbudil jsem se dřív než obvykle. Sledoval jsem, jak se jasní a jak jí světlo ozařuje spící obličej. Světlé vlasy měla pocuchané, jako když jsem ji viděl poprvé. Pleť měla měkkou a svěží. Když se vzbudila, usmívala se, ještě než otevřela oči.

„Dobré jitro,“ řekl jsem.

„Dobré jitro.“

Posunula se ke mně blíž v té velikánské posteli. Bílé volánky na nebesích nás obklopovaly jako zdobený rám.

„Ráda spím v oblacích,“ řekla.

Dotkla se mé neživé levé ruky a zamžikala.

„Že s tím nespíš, když jsi sám?“

„Ne.“

„Tak to sundej!“

Usmál jsem se. „Ne.“

Dlouze si mě prohlížela.

„Jenny má pravdu, jsi jak z křemene.“

„Ale nejsem.“

„Vyprávěla mi, že ve chvíli, kdy ti nějaký člověk drtil ruku, uvažoval jsi chladnokrevně o tom, jak ho doběhnout.“

Ušklíbl jsem se.

„Je to pravda?“

„Zčásti ano.“

„Jenny povídala...“

„Víš co, já bych se raději zabýval tebou.“

„Já nejsem zajímavá.“

„Nepovídej!“

„Tak na co čekáme?“

„Musím říct, že mi tvůj dívčí ostych opravdu imponuje.“

Lehce jsem se jí dotkl. Dělo se nám oběma stejně. Oba isme byli příjemně vzrušení.

„Obláčky,“ řekla spokojeně. „Na co při tom myslíš?“

„Při milování?“

Kývla.

„Na nic, jen vnímám.“

„Já někdy vidím růže, někdy šípkové růžičky, růžové i červené i zlaté... někdy hvězdičky. Tentokrát uvidím mušelínové obláčky.“

Zeptal jsem se jí pak, jestli je opravdu viděla.

„Ne, jen jasné světlo, oslňující.“

Slunce zaplavovalo pokoj a nebesa nad námi jako by byla průhledná a zářící.

„Proč jsi večer nechtěl zatáhnout záclony, ty nemáš rád tmu?“ zeptala se.

„Nerad spím potmě, když jsou moji nepřátelé vzhůru.“

Odpověděl jsem bez uvažování. Teprve když jsem to vyslovil, dohonila mě skutečnost jako ledová sprcha.

„Jsi jak zvěř,“ řekla. „Co se děje?“

Raději ať si mě pamatuje takového, jaký jsem teď.

„Že bychom se šli nasnídat?“ řekl jsem místo odpovědi.

Vrátili jsme se do Oxfordu. Odnesl jsem film k vyvolání a pak jsme šli na oběd do restaurace Les Quať Saisons, kde jsme pojedli vynikající páté de turbot a jedinečné quenelle de brochet soufflé. To na čas zaplašilo moje stíny. Při kávě ale už se to nedalo odkládat.

„Musím být ve čtyři v Londýně,“ řekl jsem.

„Kdy ohlásíš na policii, co jsi se dozvěděl o Nickym?“ zeptala se Louisa.

„Vrátím se sem pozítří, ve čtvrtek, a vyzvednu ty fotografie. Pak teprve něco zahájím.“ Uvažoval jsem. „Ať si ta paní v Bristolu užije ještě dva hezké dny.“

„Chudák.“

„Uvidím tě ve čtvrtek?“

„Pokud neoslepneš, tak ano.“

Chico se opíral o portál budovy Jockey klubu na Portmanově náměstí s výrazem takové trpělivé odevzdanosti, jako by tam čekal už celé hodiny. Odlepil se, když mě viděl přicházet. „Že sis ale dal na čas, co?“

„Neměl jsem kde zaparkovat.“

V ruce držel kazetový magnetofon, který jsme občas používali, na sobě měl džíny a sportovní košili. Sako neměl. Horko nejen že neustupovalo, spíš se zdálo, že se u nás usadilo trvale s vlnou vysokého tlaku vzduchu. Byl jsem také jen v košili, ale měl jsem kravatu a sako přes ruku. Ve třetím patře byla všechna okna otevřená a zvenku tam zřetelně doléhal hluk provozu. Sir Thomas Ullaston seděl za psacím stolem ve světle modré košili s bílými tenkými proužky.

„Pojďte dál, Side,“ řekl, když mne zahlédl ve dveřích. „Už vás čekám.“

„Promiňte, prosím, že jsem se opozdil,“ omlouval jsem se. Podali jsme si ruce. „Dovolte, abych vám představil Chica Barnese, pracuje se mnou.“

Podal ruku Chicovi. „Tak dobře. Když jste tu, můžeme přivolat Lucase Wainwrighta a ostatní.“ Stiskl klapku na telefonní aparatuře a zavolal sekretářce. „... a přineste sem prosím ještě nějaké židle.“

Pracovna se zvolna zaplňovala. Přišlo víc lidí, než jsem čekal, ale všechny jsem je alespoň povrchně znal. Přišli všichni členové předsednictva, bylo jich šest, samí uhlazení muži světa, muži, kteří vládli dostihovému sportu. Chico z nich byl trochu nesvůj, jako by přicházeli z jiné planety, a ulevilo se mu, když,.dostal zvláštní stoleček na magnetofon. Strčil stolek před sebe jak štít, jako hradbu. Vytáhl jsem z kapsy kazetu a podal mu ji.

Přišel Lucas Wainwright a jemu v patách Eddy Keith. Eddy se díval chladně, dobromyslný Eddy se neusmíval, přátelský vztah, který mezi námi panoval, pomalu mizel.

„Tak tedy, Side, jsme tu všichni,“ řekl sir Thomas. „Včera jste mi telefonicky sdělil, že víte, jakým způsobem byl Tri-Nitro poškozen před Guineas, a jak vidíte... všechny nás to zajímá.“ Usmál se. „Tak spusťte!“

Choval jsem se jako oni, klidně a věcně, jako kdyby výhrůžka Trevora Deansgata vůbec neexistovala; přitom mi ale vytrvale a neúprosně pulsovala v hlavě.

„Já... namluvil jsem to celé na pásku,“ řekl jsem. „Uslyšíte dva hlasy, ten jeden je můj, druhý Keňa Armadala z Výzkumného veterinárního ústavu, specializuje se na choroby koní. Požádal jsem ho, aby upřesnil některé odborné detaily, ve kterých se vyzná jen on.“

Uhlazené hlavy moudře kývly. Eddy Keith se na mě upřeně díval. Ohlédl jsem se na Chica. Spustil magnetofon. Do napjatého ticha se ozval můj hlas.

„Mluví Sid Halley, jsem ve Výzkumném veterinárním ústavu. Dnes je čtrnáctého května...“ Poslouchal jsem ty suché věty. Stejné příznaky u čtyř koní, ztracené dostihy, srdeční onemocnění. Moje žádost, abych byl okamžitě informován prostřednictvím Lucase Wainwrighta, kdyby některý z postižených koní uhynul. Pitva Glea-nera. Pak se ozval Ken Armadale. Rozvedl pitevní nález do větších podrobností. Pak také po mně ve větší šíři vysvětlil, jak lze přenést prasečí červenku na koně. „Prokázal jsem živé

patogenní mikroorganismy způsobující příslušné onemocnění na srdečních chlopních Gleanera a v krvi Zingaloo...“ Pak jsem se zase ozval já: „Mutantní kmen mikrobů byl vypěstován v Tiersono-vých laboratořích pro výrobu sér a vakcín v Cambridgi, a to tímto způsobem...“

Nebylo snadné celý postup vysvětlit tak, aby byl zcela srozumitelný, ale díval jsem se, jak se posluchači tváří, a zdálo se mi, že to všichni pochopili, zejména poté, kdy Ken Armadale celou věc po mně odbornějším způsobem zopakoval.

„Pokud jde o příležitost a motiv,“ to byl můj hlas. „Přicházíme k osobě Trevora Deansgata...“

Sir Thomas prudce zdvihl skloněnou hlavu a strnule se na mě přes celou místnost zadíval. Nepochybně si vzpomněl, jak hostil Trevora Deansgata v lóži rozhodčích v Chesteru, a možná i na to, jak nás chtěl seznámit.

Mezi ostatními posluchači také vznikl mírný rozruch. Všichni přítomní Deansgata znali buď osobně, nebo z doslechu. Mocný, vlivný bookmaker, který si neochvějně razil cestu po společenském žebříčku. Znali Trevora Deansgata a to jimi otřáslo.

„Trevor Deansgate se jmenuje skutečným jménem Trevor Shummuck,“ vyprávěl můj hlas. „V laboratořích pro výrobu vakcín je zaměstnán výzkumný pracovník, který se jmenuje Earry Shummuck. Je to bratr Trevora Deansgata. Oba bratři spolu velice dobře vycházejí a tyli spolu opakovaně viděni v laboratořích...“

Ach bože. Poslouchal jsem útržkovitě svoje vlastní vyprávění. Už se stalo. Už se to nedá odčinit.

„... toto je laboratoř, ve které vznikl mutantní kmen... je krajně nepravděpodobné, že by takový kmen existoval kdekoliv jinde, v jiných laboratořích...“

„Trevor Deansgate vlastní koně, kterého trénuje Georg Caspar... Deansgate velmi často ke Casparům dochází... chodí se dívat na ranní práci a pak s Casparovými společně snídá. Trevor Deansgate věděl, že by získal celé jmění, pokud by předem s jistotou věděl, že jasný favorit Derby nebo Guineas nevyhraje; Trevor Deansgate měl prostředek, kterým si tuto jistotu mohl zaručit... bakterie, měl motiv... peněžitý zisk, a měl příležitost... volnost pohybu v přísně střežených stájích Georga Caspara. Domnívám se, že tyto skutečnosti jsou dostatečným podkladem k tomu, aby bylo zahájeno řádné vyšetřování.“

Můj hlas ztichl. Po chvilce Chico vypnul magnetofon. Sám se také tvářil Omámeně. Vyndal kazetu a položil ji opatrně na stůl.

„To je neuvěřitelné,“ řekl sir Thomas, jako by to odmítal pochopit. „Co tomu říkáte, Lucasi?“

Lucas Wainwright si odkašlal. „Domnívám se, že bychom všichni měli Sidovi blahopřát k tak obdivuhodnému pracovnímu výsledku.“

Až na Eddyho Keithe s ním všichni vřele souhlasili a uvedli mě tak do smrtelných rozpaků. Od Lucase byl ten proslov velkorysý, uváží-li člověk, že se bezpečnostní služba spokojila tím, že dala udělat všechny dopingové testy. Jenže bezpečnostní služba neměla na krku Rosemary Casparovou, nenavštěvovala je v hysterickém záchvatu a v paruce. Trevor Deansgate také neukázal bezpečnostní službě sám svou pravou tvář, ještě než ho člověk vůbec začal podezírat, nevyhrožoval jim strašlivými věcmi, nenechají-li ho na pokoji.

Jak Chico správně řekl, naše úspěchy zneklidnily nepřítele do té míry, že se sám odhalil a vrhal se na nás, aniž jsme tušili proč. Eddy Keith seděl vzpřímený, nehnutě se na mě díval a já zase na něho, oba jsme si nasadili stejnou masku nezúčastněnosti. Nedokázal jsem odhadnout, nač myslí. Já vzpomínal na to, jak jsme se mu vloupali do pracovny. Pokud to uhádl, byl jasnovidec.

Sir Thomas a ostatní členové předsednictva se radili. Pak svorně zvedli hlavy, když mi Lucas Wainwright položil otázku.

„Vy se domníváte, Side, že Deansgate ty koně infikoval sám, vlastní rukou?“ Viděl jsem, že to pokládá za nepravděpodobné. „Přece nemohl dost dobře v blízkosti těch koní vytáhnout z kapsy injekční stříkačku, natož ve čtyřech případech.“

„Také jsem si původně myslel, že to asi provedl někdo jiný... pracovní žokej, nebo dokonce veterinář...“ - kdyby mě slyšeli Inky Pool a Brothersmith, mohli mě klidně žalovat pro urážku na cti - „... existuje ovšem prostředek, kterým by to dokázal udělat kdokoliv.“

Sáhl jsem do kapsy saka a vytáhl balíček s jehlami nasazenými na maličkých balóncích. Podal jsem to siru Thomasovi. Otevřel balíček a vysypal obsah obálky na psací stůl.

Všichni se podívali, pochopili a uvěřili.

„Je celkem pravděpodobné, že to prováděl sám,“ řekl jsem. „Jistě nechtěl do věci zatahovat další osobu, která by ho pak mohla vydírat.“

„Víte, Side, já opravdu žasnu, jak na takovouhle věc dokážete přijít,“ řekl sir Thomas upřímně.

„Ale já...“

„Ano, vím, vím...,“ usmál se. „Všichni víme, co jste se chystal říct, v srdci jste nepřestal být žokejem.“

Po delší odmlce jsem ho opravil: „Sire, v tomto případě se mýlíte.“ Ukázal jsem na kazetu. „Teď jsem tohle.“

Zvážněl a zatvářil se zamyšleně, jako by revidoval do základu svůj postoj vůči mně. V poslední době se mi to stalo u více známých. Pro něho a pro Rosemary jsem bvl ještě stále dostihový jezdec. Já se jím už necítil být. Sir Thomas promluvil o oktávu hlubším hlasem vážně a zamyšleně.

„Asi jsme vás podcenili.“ Odmlčel se. „To, co jsem vám řekl v Chesteru, jsem myslel doopravdy, skutečně vás považuji za kladný element v dostihovém světě, ale tehdy jsem to ještě trochu považoval za nečekaný žert.“ Zvolna potřásl hlavou. „Promiňte mi to.“

„Myslím, že je nám všem čím dál tím jasnější, co dnes Sid je,“ řekl Lucas Wainwright energicky. Už ho to povídání nebavilo, chtěl pokročit dál. „Tak co teď navrhujete, Side, jak postupovat?“

„Promluvil bych nejdřív ze všeho s Casparovými, chtěl bych tam zajet hned zítra.“

„Výborně. Nevadilo by vám, kdybych se k vám připojil? Od tohoto okamžiku samozřejmě spadá celá věc do kompetence bezpečnostní služby.“

„... a dříve či později do kompetence policie,“ dodal sir Thomas zasmušile. Považoval každý soudní proces spojený s dostihy za skvrnu na cti svého milovaného sportu, proto také občas dopustil, aby lidem prošly věci, které jim projít neměly, jen aby je nemusel žalovat.

Vlastně jsem jeho názor sdílel, dokonce do té míry, že jsem si občas počínal podobně, ovšem jen v těch případech, kdy jsem měl jistotu, že dokážu soukromě zařídit věci tak, aby se přestupek už nikdy nemohl opakovat.

„Pokud chcete jet se mnou, kapitáne," obrátil jsem se k Lucasu Wainwrightovi, „asi by bylo dobře, kdybyste se s Casparovými domluvil. Já tam chtěl jet naslepo, chtěl jsem to risknout, je ale možné, že budou v Yorku, a to vy byste jistě riskoval nerad."

„To určitě," řekl rázně. „Ihned tam jdu zavolat."

Odspěchal do své kanceláře. Vrátil jsem kazetu do krabičky a podal ji siru Thomasovi.

„Nahrál jsem to celé na pásku, protože to je dost složité a já předpokládal, že si to možná budete chtít ještě jednou poslechnout."

„To jste uvažoval velmi správně, Side," řekl jeden z členů předsednictva, „s těmi holuby..."

Lucas Wainwright se vrátil. „Casparovi jsou skutečně v Yorku, ale letěli tam s aero-taxi, večer se vracejí. Georg Caspar chce zítra vidět ranní cvaly, než se vrátí do Yorku. Nechal jsem mu vzkaz u jeho sekretáře, že s ním musím mluvit ve velmi závažné věci a že přijedeme v jedenáct. Hodí se vám to, Side?"

„Samozřejmě."

„Mohl byste mě tu vyzvednout řekněme... v devět?"

Přikývl jsem. „Ano."

„Najdete mě v kanceláři, budu probírat poštu."

Eddy Keith se na mě naposledy chladně zadíval a beze slova vyšel z místnosti.

Sir Thomas a ostatní přítomní potřásli Chicovi i mně rukou. Ve výtahu Chico řekl: „Příště se s tebou už budou hubičkovat."

„Buď klidný, to dlouho nevydrží."

Vrátili jsme se k mému scimitaru. Zaparkoval jsem na místě, kde jsem parkovat neměl. Za stěračem jsem měl pokutu. To se dalo čekat.

„Jedeš domů?" zeptal se Chico a vklouzl na sedadlo vedle mne.

„Ne."

„Ty se pořád bojíš, že by ty chlapi s těma botama mohli..."

„Trevor Deansgate," řekl jsem.

Chico se pobaveně a chápavě usmál.

„Se bojíš, že tě stiskne, co?"

„Teď už jistě ví všechno... od bratra." Otřásl jsem se hrůzou, která mě všude věrně provázela.

„To asi jo," Chicovi to nedělalo starosti. „Hele, abych nezapomněl, přines sem ti ten žebravej dopis...," sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl ušmudlaný, mnohokrát přeložený list papíru. S odporem jsem se na ten hadr podíval a pak jsem si přečetl jeho obsah. Byl stejný jako dopis, který rozesílala Jenny, až na to, že byl s elegantním rozmachem podepsán Elisabeth Moreová a že pod hlavičkou dopisního papíru byla cliftonská adresa.

„Prosím tě, uvědomuješ si, že tenhle odporný kus papíru budeš možná muset ukázat u soudu?"

„Sem ho měl v kapse, tak co."

„Cos tam měl ještě? Kompost??"

Vzal mi dopis z ruky a uložil do přihrádky na rukavice. Stočil okénko.

„Ze je ale hic, co?"

„Hm."

Také jsem otevřel okénko. Nastartoval jsem a dovezl Chica k jeho bytu v ulici Finchley.

„Zůstanu v hotelu," řekl jsem. „A poslyš... pojeď do toho Newmarketu zítra se mnou, jestli můžeš."

„Jasně, když chceš... ale nač?"

Pokrčil jsem rameny a snažil se to zlehčit. „Jako tělesná stráž."

To ho překvapilo. Řekl váhavě: „Hele... snad se ho dovopravdy nebojíš... toho Trevora Deansgata, nebo jo?"

Zavrtěl jsem se na sedadle a vzdychl.

„Už asi ano."

17

Pozdě odpoledne jsem mluvil telefonicky s Kenem Armadalem. Chtěl vědět, jak dopadlo zasedání v Jockey klubu. Hlavně byl ale sám na sebe oprávněně pyšný.

„Ten kmen eryzipelu je skutečně rezistentní skoro na všechna existující antibiotika. Dali si s tím opravdu práci. Ale přece jen jsem objevil jedno jediné vzácné, širokospektré antibiotikum, se kterým se nenamáhali, jistě předpokládali, že nikoho nenapadne takovou věc pumpovat do koní. Je to hodně vzácné a hodně drahé. Podle zkoušek citlivosti by to mělo zabrat. Sehnal jsem ten lék."

„To je ohromné! Kde?"

„V Londýně, v jedné fakultní nemocnici. Dohodl jsem se s jejich lékárníkem. Slíbil, že mi to zabalí a dá do vrátnice na tvoje jméno, aby sis to mohl vyzvednout."

„Keně, ty jsi fantastický!"

„Musel jsem málem upsat duši ďáblu, aby mi to dali."

Ráno jsem vyzvedl balíček a zajel na Portmanovo náměstí, kde už Chico čekal u dveří. Za-chvilku sešel dolů Lucas Wainwright. Jestli prý nechceme jet jeho vozem. Při vzpomínce na to věčné ježdění v uplynulých čtrnácti dnech jsem jeho nabídku vděčně přijal. Nechali jsme scimitar stát na parkovišti, kde předchozí večer nebylo jediné místečko. Do Newmarketu jsme vyrazili ve zbrusu novém, klimatizovaném mercedesu.

„Je děsné horko," prohlásil Lucas a zapnul klimatizaci. „V tuhle roční dobu je to proti přírodě." Přišel v elegantním obleku, zatímco my s Chiceni dorazili v džínách a sportovní košili bez saka.

„Prima auťák," řekl Chico.

„Vy jste taky míval mercedes, viďte, Side?" zeptal se Lucas.

Odpověděl jsem, že ano, a začali jsme se bavit o vozech. Vydrželo nám to až na půl cesty do Suffolku. Lucas jel dobře, ale byl netrpělivý, jako vždycky. Pepř a sůl, říkal jsem si, jak jsem se na něho ze strany díval. Šedohnědé, bezbarvé vlasy, šedohnědé oči s tečkami na duhovce. Hnědo-černě kostkovaná košile, kravata neurčité barvy, i chování a vyjadřování neurčité barvy.

Konečně se zeptal, jak jsem pokročil s těmi syndikáty. Tu otázku jsem samozřejmě čekal.

Chico sedící za mnou málem vyprskl.

„Já... nejsem rád, že se ptáte, abych se přiznal.“

„Tak takové to je?“

„Totiž... je jasné, že se děje něco, co by se dít nemělo, ale zatím máme jen informace z třetí ruky a všelijaké kachny.“ Odmlčel jsem se. „Byla by naděje, že byste nám zaplatili alespoň výdaje spojené s šetřením?“ To ho pobavilo. „No, nakonec bych to mohl vyúčtovat jako obecnou asistenci Jockey klubu. Po tom včerejšku vedení jistě nebude mít námitky.“

Chico se na mě za jeho zády vítězně ušklíbl. No co, říkal jsem si, neuškodí využít situace a získat alespoň tolik, kolik jsem investoval do Jacksyho. „Máme pokračovat?“ zeptal jsem se. „Docela určitě,“ vehementně kýval. „Samozřejmě!“ Do Newmarketu jsme dojeli včas a plavně zastavili na dobře udržované příjezdové cestě před domem Georga Caspara.

Jiné vozy jsem neviděl, jaguár Trevora Deansgatea tam nebyl. Podle všech předpokladů by měl být v Yorku a věnovat se svému bookmakerskému povolání. Moc jsem se na to ale nespoléhal.

Georg Lucase očekával, ale nepotěšil se, když uviděl mne. Rosemary právě scházela ze schodů. Jak mě zahlédla, vrhla se ke mně přes celou halu se vzteklým křikem.

„Ven! Jak ses opovážil! Co tu děláš?“ Tváře jí planuly a už to vypadalo, že mě doslova vyhodí ze dveří.

„No tak, no tak!“ Lucas Wainwright při pohledu na neovládané hysterické chování dámy upadl do hlubokých rozpaků. „Georgu, domluvte své ženě, ať nás v klidu vyslechne!“

Konečně Rosemary uklidnili. Seděla v elegantním obývacím pokoji na kraji židle se vzpřímenými zády, zatímco my dva s Chicem jsme se pohodlně usadili v křeslech. Tentokrát mluvil Lucas Wainwright, o července a o srdečním onemocnění u koní.

Casparovi poslouchali s úžasem a zmatkem. Jak Lucas vyslovil jméno Trevor Deansgate, Georg vyskočil a začal rozčileně přecházet po pokoji. „To není možné, to ne, Trevor ne, je to kamarád!“

„Mil příležitost se přiblížit k Tri-Nitrovi po těch posledních tréninkových cvalech?“ zeptal jsem se. Už to, jak se Georg zatvářil, stačilo jako odpověď; „V neděli ráno,“ řekla“ Rosemary tvrdým, chladným hlasem. „Přišel v neděli ráno. V neděli chodí často. Prošli s Georgem stáje.“ Chvíli mlčela. „Trevor ráď poplácává koně. Po zadku. To lidé dělávají. Někteří plácnou koně po šíji, jiní je tahají za uši, Trevor je plácá po zadku.“

„Až to k tomu dozraje, budete asi muset svědčit u soudu; Georgu,“ řekl Lucas.

„Budu vypadat jako pěkný pitomec. Nejdřív přecpu stáje poplašným zařízením a hlídacími psy a pak tam sám osobně zavedu Trevora Deansgata.“: Rosemary se na mě chladně, nesmiřitelně dívala. „Říkala jsem ti, že někdo ty koně podráží, říkala jsem ti to, a tys mi nechtěl vě?it!“

Lucas se zatvářil překvapeně. „Ale paní Casparová, já se domníval, že to je jasné... Sid vám přece věřil, to on vedl tohle vyšetřování, ne Jockey klub.“ Bez hlesu otevřela ústa. Neměla slov. „Poslyš,“ řekl jsem rozpačitě. „Přinesl jsem ti dárek. Ken Armadale z Výzkumného veterinárního ústavu pro tebe velice zapracoval. Myslí, že by se Tri-Nitro mohl uzdravit, kdyby se mu píchalo nějaká vzácná antibiotikum. Mám to tady pro tebe, dovezl jsem to z Londýna.“ Vstal jsem, vykročil k Rosemary, položil jí balíček do klína a políbil ji na tvář.

„Je mi hrozně líto, Rosemary, že jsem to nezvládl do Guineas. Ale možná, že do Derby... určitě do Irského derby, do Diamond Stakes a do Arc de Triumphe bude už Tri-Nitro v pořádku.“

Rosemary Casparová, ta žena ze železa, se, dala do pláče.

Do Londýna jsme se dostali až v pět, protože Lucas Wainwright trval na torn, že nejdřív musí osobně-promluvit s Kenem Armadalem a Henrym Thraceem. Ředitel bezpečnostní služby Jockey klubu dělal, eo mohl, aby celou záležitost postavil na oficiální bázi.

Velmi se mu ulevilo po..rtízhpvoru s Kenem Armadalem. Ken prohlásil, že pracovníci bezpečnostní služby pověření prováděním dopingových testů jsou v tom zcela nevinně, nemohli v krvi koní po oněch katastrofálních dostizích nic objevit.

„Ty bakterie míří přímo na srdeční chlopně, v akutním stadiu nemoci je v hemokultuře nenajdete, i kdybyste na tuto chorobu myslel a nehledal jen doping. Teprve v pozdějších stadiích se mikroorganismy občas vyplaví do cévního řečiště, ale to se nemusí taky chytit. Měli jsme štěstí, že se nám to povedlo nachytat u Zingaloo, když jsme mu brali vzorek krve.“

„Chcete říct, že kdybychom teď odebrali vzorek Tri-Nitrovi, nemohli bychom prokázat, že tím onemocněním trpí?“

„Našli byste jen protilátky.“

To se Lucasovi nelíbilo. „Jak bychom tedy prokázali u soudu, že byl nakažen?“

„No musela by se udělat hladina protilátek proti eryzipelu teď a pak po týdnu. Kdyby hladina prudce stoupala, bylo by jasné, že kůň onemocněním trpí a že se jeho organismus nákaze brání tvorbou protilátek.“

Lucas zasmušile zavrtěl hlavou. „Tohle by se porotě moc nezamlouvalo.“

„Držte se Gleanera,“ radil jsem a Ken se mnou souhlasil.

Pak Lucas ještě na chvíli zmizel v místnostech pobočky Jockey klubu a já mezitím popíjel s Chicem pivo v hospodě White Heart. Bylo nám horko.

Vyměnil jsem si baterku. Už automaticky. Den se vlekl.

„Pojeďme do Španělska,“ navrhl jsem.

„Do Španělska?“

„Nebo jinam.“

„Copak vo to, taková seňorita by docela bodla.“

„Že se nestydíš.“

„Ty seš ten pravej, aby ses pohoršoval.“

Dali jsme si další pivo. Pořád nám bylo horko,

„Kolik myslíš, že nám daj?“

„Asi zhruba tolik, o kolik si řekneme.“

Georg Caspar slíbil, že pokud se Tri^Nitro uzdraví, věnuje nám jeho majitel celou zeměkouli. Řekl jsem mu na to, že normální honorář postačí.

„Vo kolik si teda řekneš?“ zeptal se Chico.

„Nevím. Možná že o pět procent z toho, co vyhraje.“

„No s tím by snad mohli bejt spokojený, ne?“

Vyrazili jsme konečně na jih v klimatizovaném voze a poslouchali rozhlasový přenos z Dante Stakes v Yorku.

K mé nevýslovné radosti zvítězil Flotilla.

Chico vzadu usnul. Lucas řídil netrpělivě, jako předtím. Já stále myslel na Rosemary, na Trevora Deansgata, na Nicholase Ashe, na Trevora Deansgata, Louisu a Trevora Deansgata.

Strach ve mně nepřestával pulsovat. „Udělám, co jsem řekl.“

Lucas nás vysadil u vchodu na parkoviště, kde jsem nechal svého scirnitara. V autě bude jistě pekelné vedro, když stálo celý den na slunci. Pomalu jsme s Chicem šli k vozu.

Chico zívl.

To chce se vykoupat a něco pořádného studeného k pití a večeři. Musím si zase najít někde pokoj v hotelu, domů nepůjdu.

Vedle mého vozu stál landrover s přívěsným boxem pro dva koně. Připadalo mi legrační vidět takový vůz uprostřed Londýna. Chico stále ještě zíval. Procházel úzkou uličkou mezi vlekem a scimitarem, pak čekal, až otevřu.

„Bude tam strašné vedro,“ podotkl jsem, jak jsem se shýbal, abych odemkl dvířka.

Najednou Chico vydal takový podivný, přiškrcený zvuk. Vzhlédl jsem. Ve zlomku sekundy mi proletělo zmateně hlavou, jak je to zvláštní, jak bleskově. se horké, nudné odpoledne dovede změnit v mrazivě ledovou katastrofu.

Mezi přívěsem a mým vozem stál obrovitý chlap a levou rukou přidržoval Chica, čelem ke mně. Chico mu na ruce vlastně visel, hlava se mu bezvládně kývala.

V druhé ruce držel chlap krátký, hruškovitý černý pendrek.

Další chlap spouštěl zadní rampu trajleru.

Poznal jsem je hned. Naposledy jsem se na ně díval z okénka maringotky té věštkyně, která se na mou bu-, doucnost příliš růžově nedívala.

„Nastup si dozadu, mladej,“ řekl mi ten, co držel Chica. „Do pravýho stání, mladej, a pěkně svižně, jinak ti tu přiklepnu kamaráda. Přes voči. Nebo přes rozoumek.“

Chico na druhé straně vozu něco nesrozumitelného zamumlal a pohnul hlavou. Chlap zdvihl pendrek a vychrlil ze ssbe další proud tvrdých skotských slov.

„Padej, padej, už koukej lízt dozadu, do pravýho stání, rychle a rovnou až dozadu.“

Třásl jsem se vzteky. Obešel jsem vůz a vyšel po rampě do přívěsu. Do pravého stání, jak mi nařídil. Druhý chlap stál opatrně opodál, abych na něho nedosáhl. Parkoviště bylo jinak liduprázdné.

Měl jsem ještě stále v ruce klíče od vozu. Automaticky jsem je vstrčil do kapsy. Klíče, kapesník, peníze... V levé kapse jen vybitá baterka. Žádná zbraň. Nebo nůž v ponožce. Hodil by se, měl jsem se poučit.

Muž držící Chica ho napůl přinesl, napůl přivlekl a vytáhl do levého stání.

Nakoukl za přepážku rozdělující podélně box. „Cek-neš, mladej, a vodnese to tvůj parťák, přes ksicht. Zkus křičet, a žádnej ksicht už mít nebude. Jasný?“

Vzpomněl jsem si na Masona z Tunbridge Wellsu. Slepý idiot.

Neřekl jsem ani slovo.

„Jedu s tvým kamarádem, slyšíš, nehnu se vod něho, celou cestu, tak si to rozmysli, mladej, přeber si to!“

Druhý chlap zdvihl rampu a zavřel nás ve tmě. Většina trajleru má vzadu otevřenou střechu, tenhle byl celý krytý.

Připadal jsem si jako praštěný.

Motor landroveru naskočil a vůz i s vlekem se rozjel. Couvali jsme z parkoviště. I při tom pomalém pohybu jsem ztratil rovnováhu a padl na stěnu boxu. Ne, ve stoje jsem jet nemohl.

Zvolna jsem přivykal tmě, nebyla úplně neprůhledná, protože rampa zcela nedoléhala a po okrajích propouštěla škvírami světlo. Po chvíli jsem už viděl, jaké udělali opatření, aby se z obyčejného přívěsného boxu stalo vyhovující vězení. Jako by mi to bylo něco platné! Vzadu přidali strop, aby celý vnitřek byl krytý, a přepážku mezi oběma stáními zvýšili až nahoru.

Každý box je samozřejmě postavený tak, aby odolal nárazům těl a kopání koní. Seděl jsem na podlaze zcela bezbranný, kolem nic než špína a uschlé bláto. Byl bych vraždil.

Čtrnáct dní jezdím jak blázen z místa na místo, aby nikdo nevěděl, kde právě jsem, a nakonec odjedu s Lucasem a nechám stát svůj vůz právě před Jockey klubem, každému na očích. Museli si vůz vyčíhnout, buď ráno, nebo už předešlý den. Ačkoliv, předešlý den těžko, na parkovišti už nebylo místo, nechal jsem vůz jinde, byl tam přece zákaz parkování a já dostal pokutu...

Doma jsem celý ten čas nebyl, v Aynsfordu jsem nebyl. V Cávendishi ani nikde jinde, káni obvykle chodívám, jsem také nebyl.

Byl jsem jen v Jockey klubu.

Zuřil jsem a myslel na Trevora Deansgata.

Cesta trvala celou hodinu. Bylo horko, házelo to s námi, já byl v mizerném rozpoložení a snažil se nemyslet na to, co nás čeká. Po nějaké době jsem zaslechl, jak vedle ve stání Chico mluví. Slova jsem nero-ziimněl. Tvrdý hlas se skotským přízvukem mu krátce, úsečně odpovídal.

Dva profíci z Glasgowa, říkal Jacksy. Ten s Chicem, to byl zaručeně jeden z nich, nebyl to obyčejný nájemný rváč, ale ostrý hoch, kterému to také myslí. Tím hůř pro nás.

Konečně se vlek přestal otřásat. Ozývaly se zvuky, podle kterých bylo snadné uhádnout, že nás odpojují. Pak jsem slyšel, jak landrover odjíždí. V náhlém tichu se ozval Chico.

„Co se vlastně děje?“ ptal se opilým hlasem.

„Se brzy dozvíš.“

„Kde je Sid?“

„Drž hubu.“

Žádnou ránu jsem nezaslechl, ale Chico zmlkl.

Chlap, který předtím zvedl rampu, ji zase přišel sundat. Do vozu vproudil vzduch středečního večera.

„Ven,“ nařídil chlap.

Odstoupil, když jsem se zdvíhal ze země, a držel v rukou podávky namířené hroty proti mně.

Ještě než jsem vystoupil, bylo mi jasné, kde jsme. Odpojený přívěs stál v kryté jízdárně na farmě Petera Rammileese.

Dřevěné stěny, okénka ve střeše otevřená. Bylo veliké horko. Dovnitř nikdo zvenčí vidět nemohl.

„Tak ven," trhl podávkami.

„Koukej posípuchat, mladej," řekl ten, co držel Chica. „Rychle."

Poslechl jsem.

Sešel jsem po rampě na pilinami pokrytou zem jízdárny.

„Sem poď," ukázal podávkami. „Ke zdi!" Mluvil ostřeji než ten Chicův. Ale člověk by si mezi nimi asi nevybral. ' Šel jsem, jako by mi nohy nepatřily.

„Zády ke zdi, čelem sem!"

Stoupl jsem si tak, až jsem se rameny lehce opíral o zeď.

Za chlapem s podávkami, tam, kde jsem ho předtím nemohl zahlédnout" stál Peter Rammileese. Ve tváři se mu mísilo zadostiučinění, posměch a sadismus. Byl jiný než ti dva věcní, soustředění Skoti. Zřejmě řídil landrover, proto jsem ho předtím neviděl.

První chlap dotáhl Chica na okraj rampy a chvíli ho tam přidržoval. Chico nejistě stál, opíral se o chlapa a hloupě, Omámeně se usmíval.

„Ahoj, Side."

Chlap zvedl pendrek, obrátil se ke mně a řekl: „Tak poslouchej dobře, mladej, budeš stát a ani se nehneš. Stačí jeden pohyb, a tvůj kamarád to vodskáče tak rychle, že se nestačíš koukat. Jasný?"

Ani jsem se nehnul, ani jsem nepromluvil. Po chvíli chlap kývl na toho druhého, toho s podávkanii.

Pomalu se blížil, ostré hroty namířeny proti mně.

Zadíval jsem se na Chica, na pendrek, na zkázu, jakou jsem nesměl přivolat.

Zůstal jsem bez hnutí stát.

Chlap zvedl podávky tak, že mi mířily na žaludek, pak na srdce, pak je ještě nadzdvihl. Pomalu, opatrně se přibližoval, až se jeden z obou hrotů dotkl mého krku.

„Nehýbej se," řekl ten Chicův výhrůžně.

Nehýbal jsem se.

Bodáky podávek mi projely kolem krku, až se hroty zarazily o dřevěnou zeď za mými zády. Podávky mi pod bradou přitlačovaly hlavu ke stěně. Byl jsem připíchnutý ke zdi bez jediného škrábnutí. No co, říkal jsem si, lepší než být přišpendlený za kůži. Důstojné to ale nebylo.

Když ten můj chlap dostal podávky do polohy, ve které je chtěl mít, pořádně se opřel o násadu a zarazil trhnutím bodáky do stěny. Pak sá zapřel do násady tak, abych jí nemohl pohnout, abych se nemohl vyprostit. Málokdy v životě jsem si připadal tak pitomý a bezmocný.

Chicův chlap najednou jako na povel stáhl Chica z rampy a praštil s ním o zem. Můj kamarád byl jako hadrová panenka v těch pilinách. Ten jeho šel ke mně a přesvědčil se, jestli mě můj ochránce přidržuje dostatečně pevně, abych se nemohl pohnout.

Kývl na parťáka. „Koukej, ty se starej vo svý," řekl, „na toho druhýho se nevohlížej, to je moje starost."

Prohlédl jsem si jejich tváře. Nevymizí mi z paměti do nejdelší smrti.

Tvrdá linie lícních kostí a úst, pozorné, bezcitně oči. Černé vlasy, bledá pleť. Malé hlavy na silných šíjích, ploché, přilehlé uši. Široká namodralá čelist. Mohlo jim být něco přes třicet, byli si podobní. Z obou sálala metodická, nelítostná krutost zkušených žoldáků.

Peter Rammileese se blížil. Ve srovnání s nimi byl bačkora. I když se to jeho kumpánům nelíbilo, šel také zkusit, drží-li podávky dost pevně, a zkusil s nimi pohnout. Podivil se, jak drží.

Řekl: „Po týhle lekci už si určitě dáš pokoj." Nestál mi za odpověď. Mezitím se za jeho zády Chico pomalu vyhrabal na nohy. Nepatrnou chvilku jsem za-doufal, že omráčení jen předstírá, že je plně při vědomí a chystá se uplatnit skvělé znalosti džuda.

Doufal jsem jen krátký okamžik. Chico se pokusil kopnout chlapa, který ho držel. Takovým kopnutím by neskácel ani domeček z karet. V bezmocném, zoufalém vzteku jsem přihlížel, jak ho znovu ten chlap tluče do hlavy, jak se Chico hroutí na kolena, jak ztrácí vědomí. Chlap s podávkami poslouchal příkaz a opíral se soustředěně o násadu. Bojoval jsem, zoufale jsem se snažil vyprostit, ale bylo to marné. Chicův chlap si pomalu odepínal pásek.

S Úžasem jsem spatřily že; kolem těla nemá kožený pás, ale tenký železný řetěz z malých článků, takový, jako bývá ve starých pendlovkách. Na jednom konci řetězu bylo držátko, to chytil do ruky, rozmáchl se, volný konec řetězu zasvištěl a ovinul se kolem Chicova těla.

Chico prudce nadzdvihl hlavu. V očích měl nevíru a úžas, jako by mu ta rána osvítila mozek novou bolestí jako plamenomet. Chlap se znovu rozmáchl a řetěz znovu dopadl. Slyšel jsem sám sebe, jak řvu: „Kurvy, vy kurvy, svině..." Nebylo to k ničemu.

Chico se potácel, snažil se uniknout ranám, chlap za ním, mlátil do něho s neúprosnou pravidelností, byl hrdý na svou práci.

Nepříčetně jsem řval... ječel jsem, ať přestanou... cloumal mnou vztek, lítost i výčitky. Kdybych nebyl bral Chica s sebou do Newmarketu... zrovna ten den... bože... ty kurvy... ať už přestanou, proboha, ať přestanou...! Bezmocně jsem se pral s podávkami.

Chico klopýtal, potácel se, a nakonec lezl v pilinách dokolečka po čtyřech jako raněný brouk. Skončil na břiše kousek ode mne. Pokaždé, když řetěz dopadl, zacukala mu záda a na tenké košili naskakovaly proužky prosakující krve.

Chico... ach bože...

Trýznění skončilo, teprve když zůstal ležet bez hnutí. Chlap stál nad ním, pozorně si ho prohlížel, v ruce připravený řetěz.

Peter Rammileese byl nesvůj a vypadal vyděšeně, ačkoliv to byl on, kdo nás tam nechal dovléct, kdo to pro nás nachystal.

Chlap s podáykami ode mne poprvé na zlomek sekundy odpoutal pozornost a zadíval se na Chica. To. stačilo, aby porušil rovnováhu a v tom okamžiku jsem nebyl tak pevně, přišpendlený. Chytil jsem. za násadu šišlou, jakou jistě neočekával. Odtrhl jsem se konečně ad stěny. V

krvežíznivé pomstychtivosti, jsem se ale nevrhl: na toho člověka, který zmlátil.Chiqa, skočil jsem pq sa-, motném Peteru Rammileesovj, protože byl nejblíž.

Praštil jsem ho vší silou ze strany, přes obličej, levičkou,.umělou, umnou levou rukou, za dva tisíce liber.

Zavřeštěl, chytil se za hlavu a ječel: „Hajzle!“ Se stejnou zuřivostí jsem ho vzal přes žebra.

Chicův chlap se ihned soustředil na mě, Zjistil jsem, stejně jako Chíco, že první pocit je pocit překvapení a úžasu. Pálilo to neuvěřitelně, a nepřestávalo to pálit.

Otočil jsem se na toho člověka s takovou zuřivostí, jakou jsem v sobě ani netušil. Couvl.

Když se zase rozmáchl řetězem, zachytil jsem ho necitlivou protézou. Řetěz se mi ovinul kolem předloktí, já trhl a vyškubl chlapovi držátko z ruky. Rychle jsem si je přitáhl, byl to jen kus sešité kůže. Být tam jen my dva, ten chlap a já, byl bych pomstil Chica a probojoval se na svobodu. Šel jsem po něm s divokou krvežízni-vostí, ani kapka chladné krve ve mně nebyla.

Chytil jsem do pravé ruky držadlo, sklepal řetěz z levé a roztočil ho nad hlavou. Chlapa jsem vzal přes ramena. Z toho, jak vytřeštil oči a zařval, bylo jasné, že poprvé na svou vlastní kůži ucítil, co nakládal jiným.

Vtom mu už ale běžel na pomoc chlap s podávkami. Jednoho z nich bych asi zvládl, dva už ne.

Mířil na mě bodci a já uskočil jako býčí zápasník. První chlap mě chytil oběma rukama za pravičku, chtěl mi vyrvat řetěz. Prudce jsem se otočil a vzal ho kovovým zápěstím vší silou přes ucho, takovou silou, až mne to zabrnělo v lokti a rameni. Na okamžik jsem se mu zblízka zadíval do očí. Byl to bojovník, pochopil jsem, že se nezhroutí na okraj rampy a nezačne kvílet jako Peter Rammileese.

Při té ráně do hlavy ale přece jen ha okamžik uvolnil sevření a já se mu vytrhl a uskočil jsem. Stále jsem ještě držel v ruce řetěz. Obrátil jsem se k tomu chlapovi s podávkami. Zahodil je a odvazoval si opasek. Rychle jsem k němu skočil, dokud:'měl obě ruce u pasu, a ukázal jsem mu; jak chuthá jejích oblíbená zbraň.

V té polovině sekundy, kdy oba Skoti ztuhli Šokem, jsem se rozběhl k vratům. Venku přece musí někdo být.

Běžet pilinami je jako běžet melasou. Ke dveřím jsem sice doběhl, ale ven jsem se nedostal. Veliká vrata, zavěšená na kolejnici, byla zajištěná železnou tyčí, zasunutou do díry v podlaze.

Ten můj chlap mě dohonil, než jsem stačil tyč nadzvednout. Zjistil jsem, že měl kolem pasu také řetěz, ale ne tenký, jako ve starých pendlovkách, spíš takový, na jaký se uvazují hlídací psi. Míň to pálilo, ale zase to dávalo větší rány.

Stále ještě jsem držel v ruce tenký řetěz. Sehnul jsem se, nechal závoru závorou a šlehl chlapovi po nohách. Zařval a vrhl se na mě. Vtom už na mě zezadu skočil ten druhý, oba se mě drželi jako klíšťata. Už se mi nepovedlo je vyplatit, i když jsem se snažil, jak jsem mohl.

Ten Chicův mi vyrval svůj řetěz, protože měl jednak větší sílu, jednak mě praštil do hlavy. Druhý se mě stále držel. Ne, zadarmo jim to nedaruji, když si chtějí takhle vydělávat na chleba, tak ať je to stojí aspoň námahu. Běhal jsem po jízdárně a oni za mnou, kolem dokola, kolem stěn, kolem přívěsu a znovu k vratům.

Jednu chvíli se mi zdařilo zmocnit se vidlí a držet ty dva na okamžik v šachu, pak jsem po jednom z nich vidlemi hodil, ale nestrefil jsem se. Ještě že člověk dokáže změnit bolest v jiné pocity, když se o to usilovně snaží. Soustředil jsem se na to, že mám děsný, strašlivý vztek, tenhle pocit jsem před sebou držel jako štít.

Skončil jsem jako Chico. Už jsem jen klopýtal, potácel se a nakonec lezl po zemi. Kousek od vrat... žádná pomoc ale nebyla nablízku.

Když se teď už ani nepohnu, určitě toho do minuty nechají, říkal jsem si. Nechali toho.

18

Ležel jsem obličejem v pilinách a poslouchal, jak nade mnou oddychují. Lapali po dechu, jak se proběhli a nadřeli.

Zřejmě k nim přišel Peter Rammileese, protože jeho hlas zazněl z bezprostřední blízkosti, nenávistný, nezřetelný a mumlavý.

„Zabte ho,“ syčel. „Nač čekáte? Dodělejte ho!“

„Zabít tohodle?“ ptal se ten Chicův. „Ste se zbláznil, ne?“ Sípavě zakašlal. „Tenhle mladej...“

„Přerazil mi čelist.“

„Tak si ho voddělej sám, když seš tak chytrej. S náma nepočítej.“

„Proč ne? Usekl vám půl ucha.“

„Hele, mysli hlavou, vole.“ Zakašlal. „Měli by nás za hodinu. Už sme tady na jihu moc dlouho, vidělo nás moc lidí. A tenhle mladej, ten vyhrál prachy každýmu druhýmu v celým Skotsku. Do tejdne bysme byli v lochu.“

„Chci, abyste ho zabili,“ syčel Peter Rammileese.

„Ty nás neplatíš,“ řekl Skot suše. Stále ještě těžce oddychoval. „Udělali sme, co sme měli, a tim to vadne. Teď nás pozveš domu na pivo, a až se setmí, tak je naložíme a vodvezeme, jak je domluvíno. A hotovo. Pak jedem na sever, sme tu už moc dlouho.“

Odešli. Odtáhli vrata, vyšli ven, zase vrata dovřeli a zvenčí zajistili na petlici. Ta petlice tam byla proto, aby se z jízdárny nemohli dostat koně. Na lidi stačila také.

Pohnul jsem trošku hlavou a prohlížel si zblízka ty dřevěné, světlehnědé piliny. Ležel jsem tam bez hnutí, připadal jsem si beztvarý, rozmlácený na kaši, otupělý a zničený. Byl jsem jak rosol, žhoucí, rudý, zpola v žáru roztavený.

Mnohokrát jsem četl všelijaké romantické nesmysly o tom, jak lidé omdlévají bolestí. Nesmysl, to se člověku nepodaří, příroda nás na to řádně nevybavila. Chybí bezpečnostní zařízení. Citlivé nervy nemají samočinný vypínač, vysílají zprávy do mozku, dokud mají co vysílat. Automatický vypínač nikdo nemá, protože po celá tisíciletí v přírodě nebyl zapotřebí. Jen člověk, nejkrutější ze všech tvorů, způsobuje druhému bolest jen pro tu bolest, bezúčelně.

Říkal jsem si: jednou jsem to už přece dokázal, a tehdy to bylo mnohem horší, trvalo to déle. Tohle není tak zlé, prostě vydržím při vědomí, stačí, když budu myslet, když se na něco soustředím. Když už nedokážu tu bolest vymazat, můžu přece donutit vlastní mozek, aby vnímal

něco jiného, jako při akupunktuře. V tomhle mám přece dlouholeté zkušenosti.

Vzpomněl jsem si na noc, kterou jsem kdysi strávil v nemocnici. Viděl jsem tehdy na hodiny. Abych nemyslel na to, jak je mi zle, trávil jsem čas počítáním. Zavřel jsem tehdy vždycky oči a počítal pět minut. Když jsem oči otevřel, zjistil jsem, že uplynuly jen čtyři. Byla to dlouhá noc. Dnes už si přece umím poradit líp.

Myslel jsem na Johna Vikinga a jeho balón, jak se vznáší po modré obloze, jak Johnovi vítězně a blaženě září modré oči, jak překračuje bezpečnostní pravidla, jako by to byly vzduchové bublinky. Vzpomínal jsem na Flotillu, na přípravné cvaly v Newmarketu, a jak potom vyhrál Dante Stakes v Yorku. Vzpomínal jsem na dostihy, které jsem jel a vyhrál i které jsem prohrál. Také jsem myslel na Louisu. Hodně jsem myslel na Louisu a na tu postel s nebesy.

Později jsem si spočítal, že jsme tam s Chicem leželi takhle bez hnutí asi hodinu. Tehdy jsem ale představu o čase neměl. První vyrušení z nepříjemného klidu byl zvuk závory, kterou kdosi zvenčí otevíral. Pak se ozvalo skřípání, jak ten kdosi dveře odsunoval. Řekli přece, že nás odvezou, až se setmí, ještě se ale nesetmělo.

Kroky jsem na měkkých pilinách neslyšel. Až se mi u ucha ozval povědomý hlas.

„Spíte?“

„Ne,“ řekl jsem.

Pootočil jsem hlavu. Vedle mne seděl na bobečku malý Mark, v pyžamu, a starostlivě si mě prohlížel svýma šestiletýma očima. Vrata za ním byla otevřená na škvírku, jen tak tak, že prolezl. Venku na dvoře jsem zahlédl landrover.

„Běž se podívat, jestli je můj kamarád taky vzhůru,“ poprosil jsem Marka.

„Dobře.“

Vstal a šel se podívat na Chica. Než se vrátil, podařilo se mi vyhrabat se aspoň na kolena.

„On spí,“ tvářil se vystrašeně. „Ty jsi celej mokrej. Nemáš horečku?“

„Ví táta, že jsi tady?“ zeptal jsem se.

„Ne, neví, musel jsem jít dneska brzy do postele, ale slyšel jsem, že dole všelijak křičej. Asi jsem měl strach, myslím.“

„Kde máš tátu teď?“

„Je dole v pokoji se svejma kamarádama. Rozbil si obličej a je strašně nasratej.“

Málem jsem se usmál. „Co jinak?“

„Máma říkala, že s tím mohli počítat. Teď tam všichni pijou.“ Zamyslel se. „Jeden z těch jeho kamarádů říká, že mu prasknul bubínek.“

„Být na tvém místě, šupal bych rychle do postele, aby tě tu. nenačapali... Táta by se jinak na tebe mohl hrozně dopálit a to by asi nebyla legrace.“

Zavrtěl hlavou.

„T.ak dobrou noc,“,řekl jsem.,.

„Dobrou noe.“

„A nech,; prosím tě, otevřené dveře, já je pak zavřu.“

„Dobře.“

Důvěřivě, spiklenecky, se na. mě usmál, protáhl se dveřmi a utíkal domů, do postele.

Postavil jsem se kolísavě na nohy a došel ke dveřím.

Landrover stál jen několik stop od vrat. Jestli jsou v zapalování klíčky, nač čekat, až nás někam odvezou? Stačí deset kroků. Podíval jsem se do okénka vozu.

Klíček byl v zapalování.

Vrátil jsem se do jízdárny. Šel jsem k Chicovi a klekl si vedle něho, bylo to snazší, než se předklánět.

„Honem, vzbuď se, vstávat, je čas, abychom vypadli!“

Zaskučel.

„Chico, musíš vstát! Já tě neunesu.“

Otevřel oči. Ještě byl omámený, ale zlepšovalo se to.

„Vstaň,“ pobízel jsem ho. „Musíme vypadnout, musíme se o to aspoň pokusit.“

„Side...“

„Já vím... vstávej!“

„jdi pryč, já vstát nemůžu.“

„Ale ano, můžeš, neblbni. Řekni si v duchu, ať mi ty kurvy... a hned to půjde líp.“

Šlo to naopak hůř, než jsem očekával. Pomohl jsem mu na nohy, skoro jsem ho nesl, pak jsem ho vzal kolem pasu a svorně jsme se potáceli k vratům jako opilí milenci.

Přešli jsme přes dvůr k landroveru. Z domu se nic neozývalo, žádný pobouřený křik. Obývací pokoj byl až na konci budovy a s trochou štěstí tam nezaslechnou, ani až nastartujeme motor.

Vystrkal jsem Chica na sedadlo vedle řidiče, tiše za-vřelna jeho straně dvířka a Šel si sednout za volant.

Landrovery vyrábějí pro leváky, řekl jsem si zhnuseně. Všechno bylo na levou ruku, s výjimkou směrovek. Buď jsem byl tak zesláblý já, nebo baterka v protéze, prostě prsty levé ruky se nechtěly řádně pohybovat. Také jsem možná poškodil.spletitý mechanismus protézy tím, že jsem ji použil jako,kyj.

Tiše jsem nadával a prováděl všechno pravičkou, což ovšem znamenalo, že jsem se na sedadle musel všelijak ohýbat a vytáčet; nebylo to nic příjemného, ale já tak spěchal, že jsem žádnou bolest vlastně ani nevnímal.

Nastartoval jsem. Povolil brzdu. Zařadil jedničku. Pak stačilo k mé úlevě zapracovat nohama: Vyjeli jsme. Nebyl to hladký start, ale hlavně že jsme jeli. Landrover vyjel z brány. Zahnul jsem směrem od Londýna. Předpokládal jsem, že jakmile naši kamarádi zjistí, že jsme pryč, pojedou nás honit k Londýnu.

Asi dvě až tři míle jsem vystačil s tím, že jsem si opakoval,ty kurvy mi můžou...' Místy to bylo napínavé, řídit a řadit nesprávnou rukou. Pak jsem rychle ztratil náladu. Všiml jsem si, že nám dochází benzín.

To byl problém, který jsem musel řešit okamžitě; ještě než jsem si to stačil rozmyslet, objevila se za zatáčkou veliká pumpa a opravna; měli ještě otevřeno a nebyla to samoobsluha. Nechtěl jsem ani věřit svému štěstí. Zastavil jsem s trhnutím u čerpadla se suprem.

Peníze, klíče od svého vozu a kapesník jsem měl v pravé kapse. Vytáhl jsem to všechno a oddělil několik zmačkaných bankovek. Otevřel jsem okénko a podal člověku u pumpy peníze. Řekl jsem mu, kolik chci natankovat.

Byl mladý, skoro kluk, a díval se na mě dost udiveně.

„Neni vám nic?“

„Horko je mi,“ otřel jsem si obličej kapesníkem. Z vlasů mi padaly piliny. Asi jsem vyhlížel dost podivně.

Chlapec kývl a zastrčil násosku hadice do otvoru cisterny, která je u landroveru vpředu před dvířky u volantu. Podíval se na Chica. Ten zpola ležel, zpola seděl na sedadle, s otevřenýma očima.

„Co je s ním?“

„Je namazaný.“

Podle toho, jak se na mě podíval, byl přesvědčený, že jsme namazaní oba. Nicméně mi natankoval, zavřel uzávěr a šel se věnovat dalším zákazníkům. Znovu jsem pracně nastartoval pravou rukou a vyjel. Asi po míli jsem z hlavní silnice odbočil na vedlejší. Asi po dvou zatáčkách jsem zůstal stát.

„Co se děje?“ zeptal se Chico.

Zadíval jsem se do jeho zamžených očí. Musím se rozhodnout, kam vlastně jedu, kvůli Chicovi. Věděl jsem, kam jet, pokud šlo o mne, už jsem se přesvědčil, že dokážu řídit, aniž bych do čeho vrážel, a měl jsem štěstí, že se mi podařilo získat včas benzín, že jsem na to měl peníze. Částečně jsem došel k rozhodnutí v okamžiku, kdy jsem toho chlapce u benzínu nepožádal o pomoc, když jsem ho nepožádal, aby zavolal policii a lékaře.

Nemocnice, doktoři, nekonečné otázky, to jsem neměl rád. Ne, to ne, jen v nejvyšší nouzi a jen kvůli Chicovi.

„Kde jsme dnes byli?“ zeptal jsem se ho.

Po chvíli odpověděl: „V Newmarketu.“

„Kolik je dvakrát osm?“

Zase chvíli mlčel. „Šestnáct.“

Tiše jsem děkoval osudu, že se mu vrací jasné myšlení, a čekal jsem přitom, kdy načerpám sílu k další cestě. Počáteční energie, kterou jsem spotřeboval na to, abychom vůbec vyjeli, ze mne už vyprchala. Byl jsem už zase jako z rosolu a ohně. Síla se mi jistě vrátí, jen trpělivost. Síla a energie vždy přichází a mizí ve vlnách. Jednu minutu člověk nedokáže nic, další všechno.

„Já sem celej jako ve vohni,“ naříkal Chico.

„Hm.“

„To bylo na mě moc.“

Neodpověděl jsem. Zavrtěl se na sedadle, až se mu podařilo se narovnat. Viděl jsem na něm, co při tom zkusí,-Křečovitě přivřel víčka a vzdychl: „Ježíši!“ Pak se na mě přivřenýma očima zadíval a zeptal se: „Ty taky?“

„Hm.“

Horký den se chýlil ke konci, smrákalo se. Jestli ihned nevyrazím, nikam nedojedu.

Potíž byla v tom, že řídit landrover jednou rukou bylo nejen obtížné, ale přímo nebezpečné. Musel jsem pustit volant pokaždé, když jsem chtěl přeřadit. To se ale vlastně dalo vyřešit. Stačilo úspěšně sevřít umělou ruku na řadicí páce a pak ji vypnout, bude pak vytrvale držet páku do té doby, dokud ji zase nezapnu.

Povedlo se mi to. Rozsvítil jsem obrysová světla a stopky. Pak jsem nastartoval. Dal bych království za skleničku čehokoliv, říkal jsem si, a vyrazil na dalekou cestu domů.

„Kam jedeme?“ zeptal se Chico.

„K admirálovi.“

Jel jsem jižní trasou přes Sevenoaks, Kingston a Colnbrook. Cekal mě úsek po M4, po dálnici, a pak velká křižovatka u Maidenheadu, kde se musím dostat na M40 severně od Marlow, pak se musím dostat na kruhový objezd u Oxfordu. Pak už jen poslední krátký úsek po okresce do Aynsfordu.

Landrovery nejsou pohodlné, člověkem to v nich vždycky hází a drncá. Chico co chvíli zaskučel a zanadával. Prohlašoval, že takovýhle průšvihy už v životě riskovat nehodlá. Asi dvakrát jsem zastavil, protože už jsem nemohl a bylo mi mizerně. Nebyl ale velký provoz, takže se nám podařilo dojet k Charlesovu domu za tři a půl hodiny a to vlastně vzhledem k okolnostem nebyl špatný čas.

Vypnul jsem motor vozu a zapnul protézu. Prsty se ale nechtěly pohnout. To mi ještě scházelo, vzdychl jsem zoufale, tohle ponížení na zakončení hnusného dne, budu si muset nakonec ruku odepnout a nechat ji na páce, abych mohl z vozu. Sakra, proč nemám dvě ruce jako všichni ostatní!

„Neper se s tím, uvidíš, že ti to pude,“ radil Chico.

Skoro jsem se zasmál, nebo rozbrečel, nevím. Prsty se o kousíček rozevřely a ruka odpadla od řadicí páky.

„No vidíš,“ řekl Chico.

Položil jsem pravou ruku na volant a opřel si o ni hlavu. Byl jsem vyčerpaný, deprimovaný, doslova zbitý. Někdo musí nasbírat tolik síly, aby o nás šel říct Charlesovi. :

Charles to vyřešil sám. Vyšel ven, v županu, osvětlovalo ho světlo otevřených dveří. Najednou stál vedle mne a díval se okénkem do vozu.

„Side...“ oslovil mne s úžasem. „To jsi ty?“

Nadzdvihl jsem hlavu, otevřel oči a řekl: „Ano.“

„Už je po půlnoci.“

Konečně jsem se dokázal i usmát. „Přece jsi tvrdil, že mohu přijet kdykoliv.“

O hodinu později byl už Chico nahoře v posteli. Já seděl bokem na zlaté pohovce, zutý, s nohama nahoře, jak jsem měl ve zvyku.

Charles přišel za mnou. Oznámil mi, že doktor už u Chica skončil a chystá se na mě. Řekl jsem, že pěkně děkuji a že ať ho pošle domů.

„Dal by ti alespoň něco proti bolestem a na spaní, jako Chicovi.“

„Jo, jenže to právě teď nemohu potřebovat. Doufám, že to s těmi léky u Chica moc nepřeháněl, má otřes mozku.“

„Přece jsi ho na to sám upozorňoval nejméně šestkrát, když přišel.“ Odmlčel se. „Doktor na tebe čeká.“

„Charlesi, já to myslím úplně vážně, musím uvažovat, musím mít jasnou hlavu, opravdu, prosím tě, pošli pana doktora pryč a jdi si lehnout.“

„Ne, takhle to nejde.“

„Ale ano, jde. Já teď prostě musím rychle myslet, musím myslet, dokud...,“ zarazil jsem se. Dokud jsem jak zpráskaný pes. Nahlas jsem to neřekl.

„Není to ale rozumné.“

„Ne. Celá ta záležitost není rozumná. O to právě jde. Takže, prosím tě, jdi si lehnout, já to musím nějak vymyslet.“

Opakovaně jsem zjistil, že má-li člověk poškozené tělo, mozek pracuje určitou chvíli o to líp, člověk myslí jasněji. To jsem musel využít, nemohl jsem si dovolit tu dobu zaspat.

„Viděls Chicova záda?“ zeptal se.

„Často,“ zavtipkoval jsem hloupě.

„Ty je máš taky taková?“

„Nedíval jsem se.“

„Já se z tebe zblázním.“

„Ale nezbláznís. Jdi si lehnout.“

Když odešel, snažil jsem se úmyslně vybavit si ten děsivý zážitek, na který jsem se do té chvíle pokoušel nemyslet. Vzpomínal jsem na každou podrobnost.

Bylo to tak, jak řekl Chico, bylo to příliš.

Bylo to příliš...

Proč?

Charles sešel dolů asi v šest ráno. Přišel v županu a tvářil se zcela nezúčastněně. „Vidím, že jsi ještě tady.“

„Jo.“

„Chceš kávu?“

„Ne, čaj.“ Šel mi ho nachystat. Přinesl dva veliké kouřící hrnky, čaj po námořnicku. Postavil mi hrnek na stolek u gauče a sám si s tím svým sedl do křesla. Bez výrazu se na mě vytrvale díval.

„Nuže?“

Přetřel jsem si čelo. „Když se na mě díváš,“ začal jsem váhavě, „myslím ne zrovna teď, ale jako vůbec, co vidíš?“

„Jak to myslíš? Víš, co vidím.“

„Vidíš na mně, že mám mindráky, strach, ostych, pocit neschopnosti a nemohoucnosti?“

„Jistě že ne,“ zdálo se mi, že ho to skoro pobavilo. Usrkoval horký čaj a dodal už vážně: „Ne, Side, takové pocity ty nikdy nedáváš najevo.“

„To nedává najevo nikdo, každý člověk je jiný zvenčí a jiný zevnitř, někdy dokonce hodně jiný.“

„To je jaksi takové všeobecné konstatování, či co?“

„Ne.“ Sáhl jsem po hrnku s čajem a foukal jsem do horké tekutiny. „Podle mého nejsem nic než klubko nejistot, strachu a hlouposti. Podle názoru jiných... prostě myslím si, že nás včera večer s Chicem potkalo to, co nás potkalo, právě proto, že nás jiní vidí jinak.“ Opatrně jsem usrkl. Charles vždycky uvařil tak silný čaj, že se člověku po něm div jazyk nesloupal. Někdy mi to docela vyhovovalo. Pokračoval jsem: „Od té doby, co jsme se dali na detektivování, jsme měli celkem štěstí. Chci říct, že většina případů nebyla nijak složitá, vyřešili jsme je celkem bez obtíží, a tak se stalo, že jsme získali pověst úspěšných vyšetřovatelů. Ta pověst značně přerostla skutečnost.“

„Protože vy dva samozřejmě nejste nic než dva slabomyslní flákači, že?“

„Víš dobře, jak to myslím.“

„Ano, vím. Včera ráno mi volal Tom Ullaston, údajně aby se se mnou domluvil o sestavě rozhodčích pro Epsom, ale já nakonec pochopil, co mi vlastně chtěl říct, že kdybys ještě jezdil, byla by to škoda.“

„Bylo by to krásné,“ povzdechl jsem si.

„Ty si tedy myslíš, že vás včera s Chicem přimáčkli, abyste nedosáhli dalšího úspěchu?“

„Je to trochu jinak.“

Vysvětlil jsem mu, na co jsem během noci po usilovném svažování přišel. Čaj mu dočista vychladl.

Když jsem domluvil, bylo chvíli ticho. Díval se na mě a přitom jako obvykle nehnul ani brvou.

Pak řekl: „Včera večer to asi bylo... hrozné.“

„Ano, bylo.“

Ticho. „Co chceš teď podniknout?“

„Chtěl jsem tě poprosit...,“ začal jsem nemele. „Nemohl bys pro mě dnes něco zařídit? Já bohužel... hm...“

„Samozřejmě. Co to bude?“

„Dnes je čtvrtek a ty jedeš do Londýna. Myslíš, že bys přežil, kdybys jel landroverem místo rollsem a přivezl mi můj vůz?“

„Jak si přeješ,“ řekl bez velkého nadšení.

„Mám v kufru nabíječku na baterky,“ dodal jsem.

„Samozřejmě že ti to přivezu i s autem.“

„A kdyby ses, prosím tě, mohl cestou zastavit v Oxfordu a vyzvednout mi fotografie... bude na nich Ni-cholas Ashe.“

„Side!“

Přikývl jsem. „Ano, my ho našli. Mám ve voze taky dopis, který teď rozesílá, s novou adresou, zase takový ten žebrací, úplně stejný.“

Potřásl hlavou nad nedozírnou bláhovostí Nicholase Ashe. „Jinak už pro mne nemáš nic?“ zeptal se.

„Obávám se, že ještě dvě záležitosti. První v Londýně, ta je jednoduchá. Pokud jde o tu druhou věc... byl bys ochoten zajet do Tunbridge Wellsu?“

Když jsem mu vysvětlil, proč ho o to žádám, prohlásil, že tam zajede, i když to znamená, že bude muset odvolat odpolední schůzi správní rady.

„A mohl bys mi teď na chvíli půjčit fotoaparát, já svůj nechal ve voze, a taky jednu čistou košili?“

„Ve výše zmíněném pořadí?“

„Prosím ano.“

Toužebně jsem si přál, abych se nemusel pohnout alespoň dva tisíce let, ale nakonec jsem se pomalu odlepil od pohovky a zašel s Charlesovým aparátem nahoru za Chicem.

Ležel na boku, oči zamlžené a upřené do prázdna. Ještě byl otupělý léky, které dostal. Byl ale do té míry při sobě a celý bolavý, že ihned začal protestovat, jakmile jsem mu oznámil, co chci fotografovat.

„Di s tim do prdele.“

„Vzpomínej na krásné ženy, nepřijde ti to tak.“

Stáhl jsem z něho přikrývku a prostěradlo a vyfotografoval viditelné škody zepředu i zezadu. Neviditelné škody bylo těžké odhadnout. Zase jsem ho přikryl. „Odpusť,“ řekl jsem.

Neodpověděl. Nebylo mi jasné, jestli se mu omlouvám jen za to, že ho právě v ten okamžik ruším, nebo zda se omlouvám vůbec za to, že jsem ho zapletl do svého života, že takhle na to doplatil. Řekl přece, že nás čeká výprask pro nic za nic, nedáme-li si s těmi syndikáty pokoj, a měl svatou pravdu.

Na schodišti jsem fotografický aparát předal Charlesovi.

„ŘeJíni jim, ať nám do zítřka do rána udělají zvětšené kopie, a že to je pro policii.“

„Ale tys přece říkal, že nechceš...“

„To taky nechci, a hlavně nechci, aby ten fotograf za policajtama běžel, až uvidí, co kopíruje.“

Charles mi podával čistou košili. „Side, tebe asi nikdy nenapadlo, viď, že tvůj pohled na sebe samého by mohl být falešný a že má třeba naopak pravdu Thomas Ullaston?“

Zavolal jsem Louise a řekl jí, že nemohu přijít, že mi do toho něco přišlo. Klasická výmluva. Patřičně ji to otrávilo, ani jsem se nedivil. '

„To se nedá nic dělat,“ řekla.

„Ale dá, můžeme se sejít za týden. Neměla bys potom čas tak na několik dní? Co máš v plánu?“

„Dní?“

„Dní a nocí.“

Rozveselila se. „Mám v plánu terénní studii pro jeden výzkumný projekt.“

„O co jde?“

„O obláčky, růže, hvězdičky, jejich četnost a frekvenci v životě průměrné emancipované ženské.“

„Louiso, budu dělat, co je v mých silách, abych ti v tomhle byl nějak prospěšný.“

Rozesmála se a zavěsila. Šel jsem si do ložnice svléct zašpiněnou, upocenou a zakrvácenou košili. Podíval jsem se do zrcadla. Moc mne ten pohled nepovzbudil. Oblékl jsem si Charlesovu jemnou plátěnou košili a položil se na postel. Lehl jsem si na bok jako Chico. Nevím kdy, ale nakonec jsem usnul.

Večer jsem sešel dolů a usadil se na pohovce jako předtím, čekal jsem na Charlese. První, kdo se ukázal, byla Jenny.

Vešla, uviděla mne a ihned se zatvářila dopáleně. Pak se podívala znovu, pořádně. „Ne! Už zase!“

„Nazdar, Jenny.“

„Co je to tentokrát? Žebra?“

„Nic.“

„Koukej, to mi nevykládej, na to tě moc dobře znám.“ Sedla si na konec pohovky, až za mé nohy. „Co tu vůbec děláš?“

„Čekám na tvého otce.“

Zasmušile se na mě koukla. „Chystám se prodat ten byt v Oxfordu,“ řekla.

„Ano?“

„Už mě to tam nebaví. Louisa Mclnnesová se odstěhovala, a pak, pořád tam vidím Nickyho...“

Chvilku jsme oba mlčeli. Pak jsem se zeptal: „Já ti Nickyho nepřipomínám?“

„Jistěže ne!“ řekla překvapeně. Pak se trochu zarazila. „Totiž on...“ Zmlkla.

„Já ho viděl, v Bristolu, před třemi dny. Je mi trochu podobný.“

To ji omráčilo. Nezmohla se na slovo.

„Ty sis to neuvědomila?“

Zavrtěla hlavou.

„Snažila ses vrátit do minulosti, k tomu, jaké to kdysi mezi námi bývalo, na začátku.“

„To není pravda!“ vyhrkla. Neznělo to ale přesvědčivě. Vlastně se mi přiznala, že to tak je, už tehdy, když jsem přišel do Aynsfordu-kvůli Ashovi poprvé.

„Kde budeš bydlet?“ zeptal jsem se.

„Co ti na tom záleží?“

Vždycky mi na ní bude záležet, alespoň do určité míry, ale to je můj problém, ne její.

„Jak jsi ho našel?“

„Protože je hlupák.“

To se jí nelíbilo. Tvářila se nepřátelsky a mně bylo hned jasné, na kom jí stále ještě nejvíc záleží.

„Žije s nějakou dívkou.“

Dopáleně vstala. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že si nepřeji, aby na mne sahala.

„Chceš mě naschvál ranit! Říkáš mi to ze škodolibosti.“

„Říkám ti to proto, abys už na něho konečně zapomněla, abys ho přestala mít ráda, radši dřív, než půjde před soud a za mříže. Jinak budeš nešťastná.“

„Já tě nenávidím.“

„To není nenávist, to je raněná hrdost.“

„Jak se opovažuješ...“

„Jenny, poslouchej mě, udělal bych pro tebe všechno možné. Měl jsem tě moc rád, dlouho, a záleží mi na tom, jak to s tebou v životě dopadne. Nemá smysl hledat Ashe a dotlačit ho před soud, aby ho odsoudili pro podvod místo tebe, pokud se ty sama nevzpamatuješ a nepokusíš se ho vidět v pravém světle. Chci, abys na něho dostala vztek, kvůli tobě si to přeju!“

„To se ti nepodaří,“ odsekla.

„Jdi pryč.“

„Cože?“

„Říkám, abys šla pryč, jsem utahaný.“

Stála nade mnou rozhněvaná i zmatená. V tu chvíli se vrátil Charles.

„Nazdar,“ pozdravil nás a s nelibostí zaregistroval dusno panující v místnosti. „Nazdar, Jenny.“

Šla a políbila ho na tvář. Ze zvyku.

„Už ti Sid řekl, že našel Ashe?“

„Nemohl se dočkat, až to vyklopí.“

Charles přinesl velikou hnědou obálku. Otevřel ji, vyndal obsah a všechno mi podal: tři fotografie Asheho, vyšly docela dobře, a ten nový žebravý dopis.

Jenny nervózně vykročila a zadívala se na první obrázek.

„Jmenuje se Elisabeth Mooreová,“ řekl jsem pomalu. „On se jmenuje skutečným jménem Norris Abbot. Ona mu říká Ned.“

Byl to ten třetí záběr, oba se na obrázku smáli, objímali se, dívali jeden druhému do očí a zářili štěstím.

Mlčky jsem Jenny podal ten žebravý dopis. Otevřela ho a podívala se dolů na podpis. Zbledla jako stěna. Bylo mi jí upřímně líto, ale věděl jsem, že ode mne by soucit nikdy nepřijala.

Polkla a podala dopis otci.

„Tak tedy dobře,“ řekla po chvíli. „Dobře. Můžete to předat policii.“

Posadila se na pohovku, jako by jí nohy vypověděly službu. Zadívala se na mne.

„Mám ti poděkovat?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jednou ale budeš chtít, abych ti děkovala.“

„Ne, je to zbytečné.“

„Vidíš, zase jsi takový!“ řekla rozzlobeně.

„Jaký?“

„Chceš, abych se cítila provinilá. Já vím, někdy se k tobě chovám děsně, ale to je za trest, za to, že mne nutíš, abych měla vůči tobě pocit viny.“

„Prosím tě, jaké viny?“

„Že jsem tě opustila. Že se naše manželství rozpadlo.“

„To přece nebyla tvoje chyba.“

„Ne, za to jsi mohl ty. Tvoje sobectví, tvrdohlavost, že musíš vždycky za každou cenu vyhrát. Pro vítězství bys obětoval kdeco. Vždycky chceš vyhrát, vždycky musíš mít pravdu. Jsi tvrdý, k sobě jsi tvrdý, i krutý. S takovým člověkem se nedá žít, já to aspoň nedokázala. Ženská chce mužského, který se k ní dovede uchýlit, když potřebuje útěchu, který dokáže říct pomoz mi, pohlaď mě, polib mě. Ale ty... ty bys tohle nedokázal říct nikdy. Postavíš kolem sebe hradbu, schováš se za ni a trpíš sám, potichu, jako teď. A neříkej mi, že tě nic nebolí, znám tě dost dlouho a zažila jsem to mockrát, poznám to na tobě, přede mnou to neutajíš, jak držíš hlavu a vůbec... a tentokrát to musí být zvlášť zlé, to jasně vidím. Jenže ty prostě nedokážeš říct Jen-ny, pohlaď mě, pomoz mi, mně se chce brečet. To bys prostě ze sebe nevypravil.“

Zmlkla. V nastalém tichu smutně, bezmocně máchla rukou.

„Vidíš, nedokážeš to.“

Po chvíli jsem řekl: „Ne.“

„Vidíš. Jenže já chci muže, který by se neuměl takhle nelidsky ovládat, chci někoho, kdo se nebojí obyčejných citů, někoho jednoduššího, slabšího. Neumím žít v takovém očistci, jaký sis zvolil pro sebe ty. Chci někoho, kdo se taky někdy zhroutí... obyčejného mužského.“

Vstala a políbila mne na čelo.

„Trvalo mi dlouho, než jsem na to přišla a než jsem se odhodlala ti to říct. Jsem ale ráda, že jsem ti to řekla:“ Obrátila se k otci. „Vyřiď panu Quaylovi, že jsem se už z Nickyho vyléčila a že už nebudu dělat žádné potíže. Teď pojedu domů. Je mi mnohem líp.“

Šla s Charlesem ke dveřím, tam se ještě jednou zarazila a otočila: „Sbohem, Side.“

„Sbohem,“ řekl jsem. Chtěl jsem ještě říct: Jenny, pohlaď mě, pomoz mi, chce se mi brečet. Nedokázal jsem to.

19

Následující den jsme odjeli do Londýna Charlesovým rollsem. Byl jsem ještě dost zvadlý a Charles mi radil, abych všechno raději odložil na pondělí.

„Ne.“

„Je ti to přece nepříjemné... nechce se ti do toho, dokonce se toho bojíš.“

Bál jsem se jen Trevora Deansgata, a ten se nade mnou jistě neslituje jen proto, že mám i jiné starosti a potíže. Ze bych se bál toho, co mě čekalo v Londýně ten den... bát se, to je příliš silné slovo, spíš jsem cítil k celé záležitosti nechuť.

„Raději si to odbudeme dnes,“ řekl jsem.

Nehádal se. Věděl, že mám pravdu, jinak bych ho nepřemluvil, aby se mnou vyjel.

Vysadil mě u dveří Jockey klubu na Portmanově náměstí, pak odjel zaparkovat a vrátil se ke mně. Čekal jsem v hale. Společně jsme vyjeli výtahem nahoru. Charles v elegantním civilním obleku, já v kalhotách a čisté košili, bez kravaty a saka. Bylo zase vedro. Už týden bylo vedro, všichni lidé mi připadali opálení a zářící zdravím. Já byl výjimka.

Ve výtahu bylo zrcadlo. Díval se na mě můj bledý obličej, našedivělý, s kruhy pod očima, na čele škrábanec a na tváři modřina. Jinak jsem vypadal klidnější a vyrovnanější, než jsem se cítil. To mě těšilo. Soustre-dím-li se na to, tak mi to snad vydrží.

Šli jsme přímo do pracovny sira Thomase Ullastona, už na nás čekal. Potřásli jsme si rukama.

Sir Thomas se obrátil ke mně: „Váš tchán mi včera telefonicky sdělil, že pro mne máte velmi vážnou zprávu. Odmítl mi říct, o co jde.“

„Po telefonu by to nebylo vhodné.“

„Tak se posaďte. Sedněte si, prosím... Charlesi... Side...,“ nabídl nám křesla a sám si sedl na kraj velikého psacího stolu. „Charles tvrdil, že to je velmi závažné. Tak jsem tedy... můžete spustit.“

„Jde o ty syndikáty.“ Začal jsem mu vyprávět to, co jsem předtím povídal Charlesovi, ale po několika minutách mě přerušil.

„Tak moment, Side, tohle neskončí jen tak, tady, mezi námi, že? Budu muset svolat ostatní, ať si poslechnou, co jste zjistil.“

Byl bych uvítal, kdyby je nesvolával, ale nedalo se nic dělat. Dostavili se všichni pohlaváři: šéf sekretariátu, vedoucí administrativy, sekretář sboru rozhodčích, licenční tajemník, který měl také na starosti registraci majitelů koní, a vedoucí oddělení stanov. Do jeho kompetence spadaid disciplinární řízení. Proudili do místnosti, zaplnili všechna křesla a židle. Již podruhé za pouhé čtyři dny se na mne ty inteligentní civilizované tváře pozorně obrátily. Chystali se všichni vyslechnout výsledky mých šetření.

Vyslechnou mne díky tomu, že jsem zabodoval v úterý, říkal jsem si. Vděčil jsem Trevoru Deansgatovi za autoritu, kterou bych bez něho nezískal, alespoň ne u těchto lidí, v těchto prostorách.

Začal jsem: „Byl jsem požádán lordem Friariym, pro kterého jsem kdysi jezdil, abych se poohlédl po syndikálech, kterým předsedal. Koně běhají v jeho barvách, a lord Friarly nebyl spokojen s jejich výsledky. Pochopitelně, úspěchy koní byly zcela nevypočitatelná, jejich šance byly jako jo-jo, chvíli nahoře, chvíli dole. Lord Friarly měl pocit, že někdo zneužívá jeho jména a pod rouškou syndikátů se skrývá větší podvod. Nelíbilo se mu to.“

Odmlčel jsem se. Úmyslně jsem v úvodu hovořil celkem lehkým tónem, hlavní bomba teprve dopadne.

„Téhož dne, v Kemptonu, se na mne obrátil kapitán Wainwright s žádostí, abych prověřil tytéž syndikáty, byly

čtyři, a u všech volalo do nebes, že někdo nepochybně s koňmi manipuluje a upravuje výsledky, až bylo s podivem, že z toho ještě nebyl veřejný skandál.“

V soustředěných tvářích se objevilo překvapení. Jak to, že se kapitán Wainwright obrátil na Sida Halleyho, vždyť od toho přece měl pracovníky bezpečnostní služby.

„Kapitán Wainwright mi řekl, že všechny čtyři syndikáty prověřoval Eddy Keith, a přál si, abych zjistil, není-li tato skutečnost určitým způsobem významná.“

Snažil jsem se hovořit co možná věcně, nic nedramatizovat, ale stejně jsem vzbudil v řadách posluchačů značný rozruch. Jistě, dostihový sport nepochybně přitahuje různé darebáky a podvodníky, vždycky to tak bylo, ale aby se padouch vloudil přímo do Jockey klubu? To nikdy!

Pokračoval jsem: „Dostavil jsem se do místností bezpečnostní služby sem, na Portmanovo náměstí, abych si vypsal různé podrobnosti ze zpráv o syndikátech vypracovaných Eddym, a to tak, aby se o tom nedozvěděl. Psal jsem si ty poznámky v pracovně u Lucase Wainwrighta.

Lucas mi při té příležitosti vyprávěl o jistém člověku, kterého údajně pověřil stejným úkolem o několik; měsíců dříve. Onoho člověka, jmenoval se Mason, prý přepadli v ulicích Tunbridge Wellsu a zkopali ho. téměř k smrti. Ztratil rozum, a zrak. Lucas mi také řel&l, že všechny čtyři syndikáty dal dohromady jeden člověk, jakýsi Peter Rammileese, žijící v Tunbridge Wellsu.“

Mračili se, ale poslouchali pozorně.

„Pak jsem... hm... na týden jsem odcestoval a ztratil jsem ty poznámky. Musel jsem sem jít znovu a znovu si všechno vypsat. Eddy Keith se dozvěděl, že jsem si prohlížel jeho spisy, a stěžoval si vám, jestli se pamatujete, sire Thomasi.“

„Ano, to souhlasí. Řekl jsem mu, aby z toho nedělal aféru.“

Všichni se usmáli. Všeobecné napětí trochu povolilo. Já byl čím dál tím znavenější.

„Jen pokračujte, Side,“ vybídl mne sir Thomas.

Musím pokračovat, ano. Kdybych jen nebyl tak bolavý, slabý jako hadr, jako bez kostí. Ale pokračovat musím, když už jsem se do toho dal. Tak jen do toho. Do toho.

„Tedy jel jsem do Tunbridge Wellsu s Chicem Barnesem, s tím, který zde se mnou byl v úterý, chtěli jsme navštívit Petera Rammileese. Nebyl doma, byla tam jen jeho žena a chlapec. Paní Rammilessová spadla z koně a Chico s ní jel sanitkou do nemocnice, chlapce vzal s sebou. Tak se stalo, že jsem měl celý prázdný dům pro sebe. Takže jsem toho využil... trochu jsem se tam porozhlédl.“

Tvářili se mírně pohoršené, ale nikdo neřekl ani slovo.

„Hledal jsem nějaké spojení s Eddym. Celý dům byl ale přímo v zarážejícím pořádku, vypadal podezřele, bylo tam uklizeno tak, jako když někde čekají daňového revizora.“

Usmáli se.

„Lucas mi hned při naší první rozmluvě dal jasně najevo, že mě žádá o pomoc zcela neoficiálně, že mi nebude moci zaplatit honorář, ale že je ochoten mi v případě potřeby poskytnout protislužbu. Požádal jsem ho tedy o pomoc v záležitosti Trevora Dsansgata, a on mi skutečně vyhověl.“

„V jakém směru?“

„Poprosil jsem ho, aby napsal Henrymu Thraceovi, aby ihned podal zprávu bezpečnostní službě Jockey klubu, kdyby uhynul Gleaner nebo Zingaloo, a aby v takovém případě zprávu zase předal mně, abych mohl zajistit řádnou, pečlivou pitvu.“

Přikyvovali. Pamatovali si, o co šlo.

„Pak jsem najednou zjistil, že mám v patách Petera Rammileese se dvěma hromotluky, vypadali na to, že by dokázali člověka ukopat k smrti v ulicích Tunbridge Wellsu.“

Nikdo se neusmál.

„Podařilo se mi jim uhýbat, celý týden jsem projezdil po Anglii sem a tam, aby nikdo netušil, kdy se kam vrtnu, a právě během té doby jsem sbíral důkazy o Glea-nerovi a srdečních chlopních a tak dále. Ze spolehlivého pramene jsem se v té době také dozvěděl, že ti dva“ hromotluci jsou speciální import ze Skotska a že mají nějakou extra práci u Petera Rammileese a že se to týká oněch syndikátů. Z podobného pramene jsem se doslechl, že se šušká o komsi na vyšších místech, pří/ mo v Jockey klubu, že prý ten Někdo je ochoten vyjít vstříc kdejakému uličníkovi, pakliže mu za to řádně zaplatí.“

Opět všeobecné pobouření, i když tiché.

„Od koho jste to slyšel, Side?“ zeptal se sir Thomas.

„Od někoho, komu věřím.“ Přítomní by asi jezdci zbavenému licence tolik nevěřili.

„Pokračujte.“

„S těmi syndikáty jsem se nějak nemohl hnout z místa, ale Peter Rammileese to asi nevěděl, protože si mne i Chica s těmi svými holomky předevčírem vyčíhal.“

„Ten den jste snad měl jet s Lucasem ke Casparovým, ne?“ ptal se sir Thomas Ullaston. „Přece to bylo den poté, co jste nám tu vyprávěl o Trevoru Deansgatovi.“

„Ano, jeli jsme tehdy společně do Newmarketu. Udělal jsem ale chybu, protože jsem tady nechal svůj vůz stát na parkovišti, každému na očích. Když jsme se vrátili, čekali ti chlapi vedle mého vozu. Pak nás... jaksi... odvezli Chica i mne na farmu Petera Rammileese v Tunbridge Wellsu.“

Sir Thomas se mračil. Ostatní vyslechli klidné věcné vyprávění o ději, který byl nepochybně dosti dramatický, s výrazem porozumění. I takové věci se dějí, to je přece známo.

Tak pozorné obecenstvo člověk hned ták nezíská, říkal jsem si v duchu.

„Připravili Chicovi i mně dost nepříjemné chvíle, ale dostali jsme se nakonec odtamtud, díky malému chlapci Petera Rammileese, otevřel nám vrata. Neskončili jsme tedy na ulicích Tunbridge Wellsu, ale v domě mého tchána, poblíž Oxfordu.“

Všichni se podívali na Charlese. Kývl hlavou.

Zhluboka jsem se nadechl. „A tehdy jsem se najednou na celou záležitost zadíval z jiného, správného úhlu.“

„Jak to myslíte, Side?“

„Až do té doby jsem věřil, že ty dva Skoty někdo najal, aby nám zabránili přešetřit ty čtyři syndikáty.“

Všichni kývali. Přece to bylo logické.

„Jenže, co když to bylo úplně naruby... co když nás někdo nasměroval na ty syndikáty úmyslně, aby nás

zavedl do pasti. Co když cílem celé akce byla právě ta léčka a co nás v ní čekalo?“

Ticho.

Teď se blížila nejobtížnější část vyprávění a vůbec. Musím zmobilizovat všechny rezervy, pokud ještě jaké mám, silou vůle. Charles, sedící vedle mne, jako by do mne chtěl přilít sílu.

Cítil jsem, že se třesu. Mluvil jsem ale chladně a klidně. Musel jsem říct to, co vyřčeno být muselo.

„Nasměrovali mě na nepřítele, na Petera Rammileese. Poskytli mi předem motiv... abych věděl, proč dostanu výprask... syndikáty. Dokonce mě varovali, upozornili mě, co mě čeká, když mi vyprávěli o Masonovi. Připravili rámec všech událostí předem, abych se neměl čemu divit.“

Mrtvé, tupé, nechápající ticho.

„Kdyby mě byl někdo napadl jen tak pro nic za nic, z ničeho nic, nebyl bych si dal pokoj, dokud bych nezjistil, co útok vyprovokovalo. Co když mě ale někdo chtěl napadnout a šlo mu o to, abych se zaručeně nedozvěděl, proč a kdo to inscenoval. Ukáže-li mi někdo nepravý důvod a nepravého nepřítele, spokojím se tím a nebudu dál pátrat.“

Dva nebo tři z přítomných přikývli.

„Nejdřív jsem tomu podstrčenému,kdo' a,proč' věřil, ale když potom došlo k tomu napadení... bylo tak předimenzované, zcela proti veškeré logice... a ještě k tomu jsem z poznámky jednoho z těch darebáků pochopil, že je nenajal Peter Rammileese, ale někdo jiný.“

Ticho.

„Když jsme dojeli k admirálovi, začal jsem uvažovat. Pokud byl cílem všeho právě ten útok a nebyl za ním Peter Rammileese, tak tedy kdo? Jakmile jsem se na celou věc začal dívat z tohoto úhlu, ze zcela jiného pohledu, zbyla jen jediná možnost. Musel to naplánovat týž člověk, který mě poslal po falešné stopě.“

Tváře začínaly zase chladnout.

„Vymyslel to sám Lucas.“

V tu ránu vzniklo všeobecné, hlasité pobouření. Vrtěli se na židlích, protestovali, nedívali se na mě, nechtěli se dívat na zbloudilce, který se dopustil tak neuvěřitelné, trapné, až směšné chyby.

„Side, tohle je příliš,“ řekl sir Thomas. „My si vás sice všichni vážíme...,“ na ostatních bylo jasně vidět, že respekt vůči mé osobě patří do minulosti. „... ale takhle mluvit nemůžete!“

„Mám-li být upřímný,“ řekl jsem pomalu, „byl bych sem raději nechodil a nic vám nevykládal. A taky už vám nic víc neřeknu, když si to nepřejete.“ Přetřel jsem si čelo. Už jsem opravdu nemohl. Charles jako by mě chtěl vzít kolem ramen, abych se nesesul, ale pak si to rozmyslel.

Sir Thomas se zadíval na Charlese, pak na mne; nevím, co na nás viděl, ale uklidnil se do té míry, že už se netvářil rozhořčeně, ale spíš zmateně a nechápavě.

„Tak tedy dobře,“ řekl. „Vyslechneme vás v klidu.“

Ostatním se sice očividně nechtělo mě poslouchat, ale když projevil ochotu sám hlavní rozhodčí, nedalo se nic dělat.

Unaveně, bez pocitu zadostiučinění, jsem pokračoval: „Aby člověk pochopil to,proč', je třeba si zopakovat, co se dělo v posledních měsících, v době, kdy jsme se s Chicem zaměstnávali tím... čím jsme se zaměstnávali. Jak jste sám řekl, sire Thomasi, měli jsme úspěchy. Vlastně spíš štěstí... snadné, nekomplikované případy... většinou jsme je bez obtíží vyřešili. Šlo nám to do té míry, že se několik darebáků pokusilo nás zarazit v práci, sotva jsme se objevili na obzoru.“

Čišela z nich ještě nedůvěra, ale snad alespoň pochopili, že úspěšná tažení vyvolávají protiútoky. Neklidné posunování židlí ustávalo.

„My s tím do určité míry samozřejmě počítali. V některých případech jsme dokonce došli k cíli dřív právě díky tomu, že se nepřítel předčasným útokem odhalil, poznali jsme, že přihořívá... Většinou na nás posílali obyčejné nájemné rváče a všechno se odbylo jednou, dvěma ranami; útočníci se dostavili v těch směšných punčochách na obličeji a poradili nám, abychom šli od toho. Tuto radu jsme si nikdy nevzali k srdci.“

Teď už se zase na mě všichni dívali, i když úkosem.

„Lidé mě pomalu přestávali brát jako žokeje, poznávali, že naše práce není jen povedený žert, jak se každému zpočátku zdálo. Pro podvodníky většího kalibru, pro skutečná esa, jsme se stali trvalou hrozbou v okamžiku, kdy jsme dostali požehnání Jockey klubu.“

„Můžete tato tvrzení dokázat, Side?“ zeptal se sir Thomas.

Dokázat... leda že bych předvolal Trevora Deansga-ta a požádal ho, aby své výhrůžky opakoval před svědky. Neměl jsem důkazy. „Doposud... doposud nám jen vyhrožovali.“

Ticho. Nikdo neřekl ani slovo. Pokračoval jsem.

„Dozvěděl jsem se z věrohodného pramene,“ řekl jsem s úsměvem, „že panuje určitá nechuť k tomu, aby nás zabili, prý by mě pomstili lidé, kterým jsem v minulosti při svých vítězstvích vyhrál spoustu peněz, určitě by prý vrahy našli a usvědčili.“

Někteří se usmáli, ostatní projevovali nechuť nad tak melodramatickou teorií.

„Vražda by v každém případě vyvolala rozsáhlé vyšetřování a v cele věci přece šlo právě o to, aby se řádnému vyšetřování zabránilo.“

To už se jim zamlouvalo víc.

„Když ne vražda, tak tedy definitivně' odradit od další činnosti. Chtěli nás odradit tak důrazně, abychom se s Chicem dali raději na podomní obchod a nikdy, nikdy víc nezatoužili po detektivní činnosti.“

Konečně se zdálo, že pochopili, co se jim snažím říct. Zase už se na mě dívali pozorně a soustředěně. Třeba bych se už mohl odvážit zmínit se o Lucasovi. Zkusil jsem to a docela to prošlo.

„Snažte se vmyslet do situace člověka, který pracuje v bezpečnostní službě a je úplatný. Představte si teoreticky, že byste to byli vy, ve funkci samotného ředitele. Jistě by vás nepotěšilo, kdyby se ve vašem vlastním posvátném rajónu objevil nezávislý vyšetřovatel. V takovém případě byste jistě neměli radost, kdybyste byli svědky toho, jak Sidovi Halleymu gratuluje k výsledkům jeho práce sám hlavní rozhodčí a dává mu zcela volnou ruku k práci v dostihovém sportu, že?“

Soustředěně se na mě dívali.

„Vy na jeho místě byste jistě měli obavy, že Sid Halley jednoho krásného dne zakopne náhodně o něco, co se za

žádnou cenu nesmí dozvědět. Asi by vás taky napadlo, že takové nebezpečí je třeba zlikvidovat jednou provždy, jako když člověk vytrhá kopřivy, ještě než se o ně spálí.“

Charles si odkašlal. „Předejít a obklíčit nepřítele, tak by mohl uvažovat bývalý důstojník, že?“

Vzpomněli si, že byl admirálem. Tvářili se zamyšleně.

„Lucas je přece jen obyčejný člověk. Funkce ředitele bezpečnostní služby Jockey klubu sice zní vznešeně, ale vlastní organizace přece není moc veliká, že? Celá služba má přece jen asi třicet pracovníků.“

Přikývli.

„Plat jistě také nemá nijak slavný. Přece všichni čas od času slýcháme o nepoctivých členech policejního sboru, ochotných přijímat úplatky od zločinců. Je třeba si uvědomit, že Lucas byl stále ve styku s lidmi, kteří snadno řeknou... třeba... co takhle tisíc v hotovosti, když tuhle maličkost smažeme, kapitáne?“

Opět pohoršení.

„Takové věci se opravdu dějí,“ pokračoval jsem klidně. „Úplatky dnes kvetou všude. Chápu, že se vám nelíbí představa, jak ředitel bezpečnostní služby přivírá oči nad přestupky a uličnictvím, ale berte to jako hrubé zanedbání povinností, ne jako skutečný zločin.“

To, co udělal Chicovi a mně, byl zločin, ale o to mi v tu chvíli nešlo. -.

„Chci říct, že v dnešním demoralizoyaném světě neni Lucasova nepoctivost nic tak světoborného.,“

Tvářili se nejistě, ale to mi bylo milejší, než když vrtěli nesouhlasně hlavou. Podaří-li se mí je přesvědčit, že je Lucas prostě obyčejný hříšník, budou spíš ochotni“uvěřit, že se dopustil toho, čeho se opravdu dopustil.

„Když zvážíte možnost, že někdo chce někoho odradit od další vyšetřovatelské práce..., uvidíte všechno mnohem jasněji.“ Odmlčel jsem se. Už jsem opravdu nemohl. Chtělo se mi spát, alespoň týden...; „Pokračujte, Side.“

„Prostě... Lucas musel trochu riskovat, přinejmenším do té míry, že mě musel nasměrovat na něco, v čem sám jel“ musel mě poslat na věc, kterou mohl průběžně ovlivňovat. Jistě se ošklivě vyděsil, když zjistil, že mě lord Friarly požádal, abych se pořádně podíval na ty čtyři syndikáty. Jistě už tehdy uvažoval o tom, jak se mě zbavit, a právě v tom okamžiku ho možná napadlo, jak to provede.“

Jeden nebo dva pánové s pochopením kývli.

„Lucas byl přesvědčený, že na nic nepřijdu, budu-li se rozhlížet jen povrchně, ale pro jistotu mi předhodil Eddyho Keithe. Toho jsem si mohl vyšetřovat a přešetřovat, jak jsem chtěl, mohl jsem hledat, jaké má Eddy spojení s těmi syndikáty, zcela dle libosti a bez rizika, protože Eddy samozřejmě žádné spojení s těmi syndikáty neměl. Mohl jsem hledat do nekonečna, stejně bych nic nenašel.“ Chvíli jsem mlčel. „Určitě nepočítali s tím, že tak dlouho potrvá, než nás chytí, jistě si mysleli, že mě budou mít, než se stačím rozhlédnout.“

Než nás chytí... než mě chytí. Šlo jim o mne, že nás dostali oba, o to líp pro ně... o to hůř pro mne. Mnohem hůř.

„Jak to myslíte, že to trvalo dlouho, než vás chytili?“

Soustřeď se. Pokračuj.

„Z Lucasova hlediska jsem byl hrozně pomalý, zdržoval jsem to já. Pracoval jsem na Gleanerovi a s těmi syndikáty jsem celý týden nedělal vůbec nic. Očekával, že jakmile mi řekne o Peteru Rammileesovi a Masonovi, vyrazím okamžitě do Tunbridge Wellsu, a já zatím odjel úplně jinam, zmizel jsem na celých sedm dní. V těch dnech volal Lucas čtyřikrát ke mně do bytu a ptal se Chica, kde by mě našel.“

Ticho. Stále ticho.

„Protože jsem ztratil ty poznámky, musel jsem po návratu znovu za Lucasem, abych si je vypsal. Tehdy jsem Lucasovi řekl, že za Rammileesem pojedu s Chicem hned následující den, v sobotu. Je krajně pravděpodobné, že kdybychom tam skutečně v sobotu byli jeli, asi by byli provedli tu odrazující akci už tehdy. Jenže my vyjeli ještě týž den, kdy jsem s Lucasem mluvil, v pátek, a Peter Rammileese nebyl doma.“

Copak nikdo z nich nemá žízeň? Kde je káva? Měl jsem úplně sucho v ústech a bolelo mě celé tělo.

„V pátek ráno jsem také požádal Lucase, aby napsal Henrymu Thraceovi. Také jsem ho požádal, poprosil, aby se ve spojitosti s Gleanerem ani slovem o mně nezmiňoval, že by mě to mohlo stát život.“

Mračili se a čekali na vysvětlení.

„Prostě... Trevor Deansgate mě skutečně zhruba v, tomto smyslu varoval, nedám-li pokoj a nepřestanu-li sf starat o ty koně.“

Sir Thomas současně nadzdvihl obočí a zamračil se. Obtížný cvik.

„To byly ty výhrůžky, o kterých jste se před chvílí zmínil?“

„Ano, vyhrožoval mi znovu, když... když jste nás vzájemně představoval v Chesteru.“

„Dobrý bože!“

„Proto jsem chtěl, aby případ Gleaňera vyšetřoval Jockey klub ajás tím neměl nic společného.“

„Takže vy jste ty výhrůžky.bral vážně,“ řekl sir Thomas zamyšleně.

Polkl jsem. „Ano. On to také myslel vážně.“

„Chápu, pokračujte,“ řekl sir Thomas. Nechápal nic.

„Já o těch výhrůžkách Lucasovi nevyprávěl do podrobností, jen jsem ho prosil, aby se o mně nezmiňoval ve spojitosti s Gleanerem. Několik dní nato řekl Henrymu Thraceovi, že jsem to vlastně já a ne Jockey klub, kdo má zájem o okamžitou zprávu, kdyby se s' Gleanerem něco stalo. Tehdy jsem si myslel, že to Lucas řekl bez uvažování, ze zapomětlivosti, ale teď si myslím, že mne prozradil úmyslně. Cokoliv, co by mě mohlo jakkoliv ohrozit, se mu hodilo, i když nevěděl, o co jde.“

Tvářili se pochybovačně. Nakonec, proč ne.

„Pak mě buď Peter Rammileese nebo Lucas vystopovali, zjistili, že jsem u svého tchána. V pondělí mě odtamtud sledoval Rammileese s těmi dvěma importovanými Skoty až na lidovou slavnost, kde se mě pokusili odvléct, ale nepovedlo se jim to. Pak jsem se jim úspěšně vyhýbal celých osm dní. Jistě měli vztek.“

Pozorně poslouchali.

„Během té doby jsem se dozvěděl, že Peter Rammileese nemanipuluje jen těmi čtyřmi syndikáty, ale že jich má pod palcem dvacet, ne-li víc, a že uplácí jezdce i trenéry ve velkém. Také jsem se dozvěděl, že v bezpečnostní službě je výše postavený člověk ochotný přivřít obě oči

nad různými nepravostmi, pokud se mu náležitě zaplatí. Musím se přiznat, že jsem podezíral Eddyho Keithe.“

„Řekl bych, že to je celkem pochopitelné,“ poznamenal sir Thomas.

„Prostě v úterý jsme sem s Chicem přišli a Lucas tím pádem konečně věděl, kde jsem. Nabídl se, že se mnou ve středu pojede do Newmarketu. Vezl nás tam sám, tím svým superluxusním klimatizovaným mercedesem. Vždycky má naspěch, ale tehdy v Newmarketu promarnil celé hodiny. Teď je mi jasné, že odtamtud všelijak organizoval, aby na nás čekali, aby se jim podařilo nás chytit, aby se zase nestal nějaký přehmat. Pak nás dovezl tam, kde na nás už ti dva Skoti čekali. Vlezli jsme rovnou do pasti. Skoti splnili úkol, kvůli kterému je povolali, tedy provedli odrazovací akci. Slyšel jsem, jak jeden z nich říká Rammileesovi, že už tu jsou příliš dlouho, že práci odvedli a odjedou ihned na sever.“

Sir Thomas se tvářil trochu utrápeně.

„To je vše, Side?“

„Ne, ještě ten Mason.“

Charles se vedle mne zavrtěl a přehodil si nohu přes nohu.

„Včera jsem poprosil svého tchána, aby zajel do Tunbridge Wellsu a poptal se tam po Masonovi.“

Charles promluvil obzvlášť kultivovaným, klidným tónem: „Sid mě požádal, abych zjistil, zda Mason vůbec existuje. Navštívil jsem v Tunbridge Wellsu místní policii. Žádný Mason, ba ani nikdo jiný nebyl v ulicích města zkopán téměř k smrti, ani letos, ani kdy jindy. Nikdy.“

„Lucas mi o Masonovi vyprávěl dost podrobně,“ pokračoval jsem. „Znělo to naprosto věrohodně, a já mu pochopitelně věřil. Slyšel snad někdo z vás o zaměstnanci bezpečnostní služby jménem Mason, který utrpěl ve službě těžký úraz?“

Mlčky, zasmušile vrtěli hlavou. Neřekl jsem jim, že jsem o Masonově existenci pochyboval od okamžiku, kdy jsem ho nenašel v seznamech a kartách zaměstnanců. Asi by nebyli rádi, že jsem se vloupal do Jockey klubu, i když šlo o dobrou věc.

Všichni byli zasmušilí a vážní. Také by se byli rádi na ledacos zeptali. První otázku, tu hlavní, položil sir Thomas.

„Vaše teorie o pohledu z jiného zorného úhlu v jedné věci nehraje, Side; říkáte, že šlo o to odradit vás od další činnosti... nezdá se, že vás odsadili.“

Po krátké odmlce jsem řekl: „Nejsem si tím tak úplně jist. Ani Chico, ani já... myslím, že bychom asi nebyli ochotni pokračovat v naší práci, kdyby nám v budoucnosti hrozilo... kdybychom museli počítat s tím, že se taková věc může opakovat.

„O co vlastně šlo, Side?“

Cítil jsem, jak se na mě Charles dívá.* Místo odpovědi jsem vstal, přešel místnost a předal siru Thomasovi obálku s obrázky Chica.

„Měli řetězy,“ podotkl jsem suše.

Podávali si snímky kolem stolu. Nedíval jsem se, jak se při tom tváří. Stále jsem doufal, že se mne nezeptají na to, na co se zeptat museli. Ozval se sir Thomas: „Obsloužili takhle taky vás?“

Neochotně jsem přikývl.

„Svlékl byste si v tom případě laskavě košili, Side?“

„Poslyšte, je to vůbec nutné? Má to význam? Nehodlám nikoho žalovat pro ublížení na těle, nehodlám do toho zatahovat policii a nechci sám být zatažen do soudního řízení. Jak všichni víte, už jsem to jednou prodělal a odmítám, naprosto odmítám takovou věc podstoupit ještě jednou. Tentokrát se to musí. odbýt v tichosti. Stačí říct Lucasovi, že všechno víme, a pokud s tím budete souhlasit, požádat ho, aby odstoupil z funkce. Každá jiná alternativa by byla k ničemu. Přece nikdo nechcete, aby došlo k veřejnému skandálu. Poškodilo by to dostihový sport.“

„Ano, ale...“

„Já vím, je tu Peter Rammileese,“ řekl jsem. „Ale s tím si poradí Eddy Keith, teď už nic nebrání tomu, aby ty syndikáty důkladně prověřil. Rammileese se těžko bude chlubit tím, že Lucase podplácel, jen by si přitížil, a o mně a Chicovi jistě taky skromně pomlčí.“

Leda, že by si chtěl na mne postěžovat. Praštil jsem ho hodně.

„A co ti dva z Glasgow?“ ozval se sir Thomas. „To jim to má jednoduše projít?“

„Raději ať jim to projde, než abych musel u soudu vystupovat jako oběť.“ Pousmál jsem se. „Skoro se dá říct, že mě ta záležitost s rukou a všechno, co pak následovalo, navěky odradilo od úlohy svědka a postiženého.“

Ulevilo se jim. Atmosféra přestala být tak dusná.

„Prosím, to chápu,“ řekl sir Thomas. „Nicméně, rezignace ředitele bezpečnostní služby je vážná věc, to není maličkost. Jsme povinni se přesvědčit, že eo jste nám vyprávěl, skutečně odpovídá pravdě. Fotografie pana Barnese nejsou postačující. Lituji, ale musím vás požádat, abyste si svlékl košili.“

Ať jdou všichni do háje. Já prostě nechci! Oni také nechtěli, viděl jsem to na nich, tvářili se znechuceně. Měl jsem na všechno děsný vztek, bylo to k zblití. Neměl jsem tam chodit.

„Side, musíte,“ řekl sir Thomas vážně.

Rozepnul jsem si knoflíčky a stáhl košili. Jediné, eo na mně bylo růžové, byla protéza. Jinak jsem byl celý modro-černo-temně rudý, křížem krážem pruhovaný. Ten den to dokonce vypadalo hůř, než jaké to bylo, vypadalo to hrozně a já to dobře věděl, věděl jsem, že podlitiny jsou v nejohyzdnějším stadiu, proto jsem také nechtěl odkládat tohle celé zasedání na Portmanově náměstí. Měl jsem nechuť k tomu se jim tam předvádět, ale současně jsem věděl, že tomu neujdu, tak když už, ať to tedy vidí v tom nejhorším stadiu. Lidé uvažují zvláštním způsobem, klikatě, podivně, jde-li jim o to zvítězit nad nepřítelem.

Za takových sedm dní nebude už skoro nic vidět, trvalé jizvy nebudou. Ti uličníci si to vymysleli chytře, podráždit co nejvíc citlivá nervová zakončení a přitom nezanechat žádné následky. Skoti věděli, že i kdyby je chytli a přitáhli před soud, vyšli by z toho dobře. Za ruku tehdy ten ničema dostal čtyři roky. Za to, co jsme museli my s Chicem několik dní zakoušet, by ti chlapi dostali nanejvýš tři měsíce. Sazba za loupežná přepadení byla mnohem vyšší, protože ublížení na těle bylo spojeno s krádeží.

„Otočte se,“ kázal sir Thomas.

Uposlechl jsem. Po krátké chvíli jsem se zase obrátil. Nikdo ani nehlesl. Charles se tvářil naprosto chladně. Sir

Thomas ke mně došel a zadíval se na tu nádheru zblízka. Pak sáhl po mé košili a přidržel mi ji, abych se mohl obléct.

Poděkoval jsem a zapnul knoflíčky. Zastrkal jsem si, pokud to šlo, košili do kalhot a zase jsem se posadil.

Dlouho bylo ticho. Pak sir Thomas zdvihl domácí telefon a zavolal sekretářce: „Pošlete mi sem laskavě pana kapitána Wainwrighta, ano?“

Pokud štáb dostihového sportu ještě měl nějaké pochybnosti, Lucas je rozptýlil. Vešel, nic netuše, energickým krokem do místnosti, ve které panovalo hrobové ticho. Pak mě zahlédl a strnul. Zůstal stát, jako by zkameněl, jako by ho nohy neposlouchaly.

Zbledl jako stěna. Jen tmavé oči žhnuly, tvář měl z kamene. Takhle jsem asi vypadal, když jsem potkal Trevora Deansgata v lóži rozhodčích v Chesteru. Věřil jsem, že Lucas také necítí půdu pod nohama.

„Sedněte si, Lucasi,“ řekl sir Thomas a ukázal na židli.

Lucas se dopotácel k židli. Nespouštěl ze mne oči, jako by nechápal, kde jsem se tam vzal, jak to je možné, snad si myslel, že vydrží-li se tak na mě dívat, zmizím.

Sir Thomas si odkašlal. „Lucasi, Sid Halley nám zde vyprávěl určité okolnosti, které nám budete muset objasnit.“

Lucas snad ani neposlouchal. Obrátil se ke -mně: „Přece není možné, abyste tady byl.“

„Proč to neni možná?“

Všichni čekali, co odpoví. Neodpověděl.

Konečně se znovu ozval sir Thomas: „Sid proti vám vznesl vážnou obžalobu, zopakuji vám to, abyste se mohl hájit.“

Opakoval stručně všechno, co jsem řekl. Tak je to správné, říkal jsem si, mluví jako soudce, bez zaujetí, věcně. Lucas ze mne nespouštěl oči.

„Ted všichni čekáme,“ končil sir Thomas, „zda Sido-vo nařčení popřete, opravíte, nebo uznáte.“

Lucas se nejistě rozhlédl po místnosti.

„Jsou to samé nesmysly, samozřejmě,“ řekl.

„Prosím, pokračujte,“ pobídl ho sir Thomas.

„Všechno si to vymyslel.“ Rychle uvažoval. Už zase vystupoval rázně. „Vůbec jsem ho nežádal, aby přeše-třoval nějaké syndikáty, o Eddym jsem mu taky nic naříkal, ani o tom pomyslném Masonovi. Všechno si to vymyslel.“

„Z jakého důvodu?“ zeptal jsem se.

„Co já vím?“

„Nemohl jsem si vymyslet, že jsem za vámi dvakrát byl, abych si vypsal podrobnosti o těch' syndikátech, také jsem si nevymyslel, že si kvůli tomu Eddy stěžoval siru Thomasovi. Taky jsem si nevymyslel, že jste opakovaně volal do mého bytu a ptal se pana Barnese, kde jsem. Nevymyslel jsem si, že jste nás osobně zavezl k parkovišti, kde na nás čekali. Nevymyslel jsem si ani Petera Rammileese, kterého bychom možná... jaksi... přemluvili, aby mluvil. Kdyby mi na tom záleželo, našel bych i ty dva Skoty.“

„Jak?“

Zeptal bych se na ně malého Marka, pomyslel jsem si, jistě se za tu dlouhou dobu něco o přátelích svého otce dozvěděl, měl ostrý sluch a dobrou paměť.

„Nechtěl jste říct, že jsem si ty Skoty vymyslel?“'

Zuřivě se na mě zadíval.

„Taky bych mohl začít zjišťovat, co všechno k tomuhle vedlo. Mohl bych jít za těmi pomluvami, prověřit si ty řeči o úplatcích u zdroje. Mohl bych zjistit, kdo, kromě Petera Rammileese, přispíval na vaše mercedesy.“

Lucas Wainwright mlčel. Nemohl jsem zaručit, že bych mu to opravdu všechno mohl dokázat, ale on si nemohl být jistý... co kdyby ano. Kdyby si nemyslel, že jsem schopný, nebyl by se mě snažil zbavit. Spoléhal jsem na jeho úsudek, ne na svůj.

„Chcete, aby bylo takové vyšetřování zahájeno?“ zeptal se sir Thomas.

Lucas se vytrvale díval na mne a mlčel.

„Máte ještě jednu možnost. Vzdáte-li se okamžitě funkce, celá záležitost tím skončí.“

Odvrátil se ode mne a zadíval se pro změnu na hlavního rozhodčího.

Sir Thomas přikývl. „Ano, Lucasi, je to tak, stačí, když se zřeknete funkce, teď hned, a písemně. Bude-me-li mít vaši písemnou výpověď, zcela nám to postačí, nebudeme vás stíhat.“

Lehčeji z toho vyklouznout nemohl, ale jemu se to v té chvíli zdálo děsné. Byl bledý, rozrušený, chvěla se mu brada.

Sir Thomas vytáhl z psacího stolu list papíru a z kapsy zlaté plnicí pero.

„Posaďte se sem, Lucasi.“

Ukázal na svoje křeslo.

Kapitán Wainwright topornými kroky přešel místnost a sedl si za stůl. Napsal jen několik slov. Později mi je dali přečíst. Vzdávám se místa ředitele bezpečnostní služby Jockey klubu. Lucas Wainwright.

Podíval se na zasmušilé tváře lidí, kteří ho tak dobře znali, kteří mu důvěřovali a s kterými se v práci vídal denně. Od chvíle, kdy vešel do místnosti, neřekl na svoji obranu ani slovo, neprosil, neomlouval se. Muselo to pro ně pro všechny být zvláštní, když museli tak převratně změnit názor na blízkého spolupracovníka.

Vstal a vykročil ke dveřím.

Když došel ke mně, zůstal stát a nechápavě se na mě zadíval. „Dokáže vás vůbec něco na světě zastrašit?“

Neodpověděl jsem.

Nebylo tak těžké mě zastrašit. Zadíval jsem se na svoji jedinou živou ruku, čtyři prsty, palec, na.svoji záruku nezávislosti.

20

Charles mě zavezl zpátky do Aynsfordu.

„Stejně se soudům nevyhneš,“ řekl. „Čeká tě proces s Nicholasem Ashem a s Trevorem Deansgatem.“

„Když tam člověk vystupuje jako obyčejný svědek, tak to ujde.“

„No to jsi už musel absolvovat mockrát, co?“

„Ano.“

„Co si teď asi počne Lucas Wainwright?“

„Těžko říct.“

Charles se na mě úkosem podíval. „Ty se z toho vůbec neraduješ?“

„Z čeho se mám radovat?“ zeptal jsem se udiveně.

„Z porážky nepřítele.“

„Ale jdi! A co ty, za války, cos dělal, když se nepřítel topil? Radoval ses? Přitlačils ho pod vodu?“

„Zajal jsem ho.“

Po chvíli jsem řekl: „On teď taky bude žít jako v zajetí.“

Charles se nepatrně usmál. O deset minut později se zeptal: „Odpouštíš mu?“

Miluj svého nepřítele. Odpouštěj. Zapomeň. Ne, takový křesťan nejsem. Nebudu Lucase nenávidět, ale neodpustím mu a nezapomenu. Nikdy nezapomenu.

Dojeli jsme k Aynsfordu. Paní Crossová si právě nesla tác nahoru do svého pokoje a sdělila mi, že Chico už je vzhůru, že mu je líp a,že sedí v kuchyni. Seděl tam sám u stolu a díval se do hrníčku s čajem.

„Nazdar.“

„Nazdar.“

Před ním jsem nemusel nic předstírat. Nalil jsem si čaj a sedl si proti němu za stůl.

„Bylo to děsný, co?“

„Jo.“

„Já sem pořád eště jako vožralej.“

„Hm.“'

„Ty ne, to musí bejt eště horší.“

Chvíli jsme tam-seděli mlčky. Měl oči úplně bez jiskry a nebylo to už žádným otřesem mozku.

„Myslíš, že tě právě proto přes tu hlavu nepraštili?“

„Nevím.“

„Je to docela možný.“

Přikývl jsem. Pomalu jsme upíjeli čaj.

„Jaký to bylo? Co říkali hlavouni?“

„Poslouchali, co povídám. Lucas se vzdal funkce. Tím to vadne.“

„Pro nás ne.“

„Ne.“

Opatrně jsem se zavrtěl.

„Co budeme dělat?“

„To se uvidí.“

„Hele... já už bych nedokázal...,“ odmlčel se. Vypadal unavený a zmlácený, doslova i obrazně.

„Ne, já taky ne,“ řekl jsem.

„Side... asi toho mám už dost.“

„Co chceš dělat?“

„Učit džudo.“

Já bych si asi uměl vydělávat oťjcliodováním nebo jako burzovní makléř... nějak bych se uživil... ale jaký by to byl život!

Zasmušile jsme dopili čaj. Byli jsme ubití, znavení, slabí, a také jsme se trochu litovali. Nebude-li Chico schopen pokračovat v naší práci, budu toho muset také nechat. Bavilo mě to, jen když jsme dělali společně. Chicův humor, věčně dobrá nálada, přímost... potřeboval jsem ho mít nablízku. Bez něho to nešlo, v mnoha směrech to bez něho nešlo, i z toho důvodu, že bych se možná ani s životem tolik nenamáhal, kdyby na mně Chico nebyl závislý.

„Vždyť by ses nudil,“ řekl jsem nakonec.

„Ale ne, jezdil bych do Wembley, nic by mě nebolelo, a ty malý srábky bych měl pro zábavu.“

Přetřel jsem si rukou čelo. Ten škrábanec pálil.

„Jo, a kdo to chtěl vzdát minulej tejden, nebyls to náhodou ty?“

„No... já nemám rád...,“ zarazil jsem se.

„... když dostaneš vejprask.“

Odtáhl jsem ruku a podíval se mu do očí. Našel jsem tam totéž, co jsem vytušil v jeho jediném slově, dvojsmyslném slově. Znělo ironicky a pobaveně. Vracela se mu jiskra.

O tři dny později, v pondělí večer, jsme se vrátili io Londýna. Chico se milostivě uvolil doprovodit mě do bytu, i když moje strachy nebral tak docela vážně.

Horká vlna odplula, počasí už bylo zase normální, bylo teplo a drobně pršelo. Silnice byly kluzké a na mokrém asfaltu se rýsovaly jakoby mastné stopy vozů. Ve všech zahrádkách západního Londýna kvetly růže. Do Derby už chyběly jen dva týdny... možná že Tri-Nitro poběží, třeba se už podařilo tu infekci zlikvidovat, jinak byl přece ve formě.

V bytě bylo ticho a klid.

„Copak sem ti to neříkal? Nebo chceš, abych se podíval do skříní?“ řekl Chico a zanesl mi věci do ložnice.

„Když už jsi tady...“

Zatvářil se a skutečně byt prohledal.

„Sou tu jen pavouci, vychytali všechny mouchy.“

Sešli jsme dolů k autu a já Chica zavezl k němu před dům.

„Uvidíme se v patek,“ řekl jsem. „Já teď na několik dní odjíždím.“

„Nepovídej! Jedeš si užívat ženskejoh půvabů?“

„Co víš! Zavolám ti, jakmile se vrátím.“

„A vod teďka bérem jenom hodný padouchy, jo?“

„Ano, ty zlý zaženeme klackem.“

Ušklíbl se, zamával mi a odešel. Začínalo se šeřit. Rozsvítil jsem světla a jel zpátky. Objel jsem dům ke garážím, měl jsem jednu pronajatou a chystal jsem se tam vůz dát, aby nebyl lidem na očích.

Odemkl jsem roletu a vytáhl ji. Rozsvítil jsem. Zajel dovnitř. Vystoupil. Zamkl vůz. Vstrčil klíče do kapsy.

„Side Halley!“ ozvalo se za mnou.

Jeho hlas.

Trevor Deansgate.

Zůstal jsem stát u zamčených dvířek auta jňko žkaťnenělý.

„Side Halley!“

Věděl jsem, že mne to nemine. Jednoho dne, dříve či později, mne to čekalo, jak slíbil. Myslel to vážně. Chtěl, abych mu věřil. Já mu věřil.

Ach bože, ale proč tak brzy, tak strašně brzy! Vždycky všechno přijde příliš brzy. Ať na mně nepozná, jak se toho děsím! Ať to na mně nepozná! Bože... dej mi odvahu.

Pomalu jsem se k němu otočil.

Stál na prahu garáže. Za ním padal drobný déšť jako stříbřitá opona.

Držel v ruce dvouhlavňovou kulovnici a mířil na mne.

Po levici jsem měl cihlovou zeď, za sebou také, vpravo auto. U garáží nikdy nebývalo mnoho lidí. I kdyby se někdo objevil, jistě by se dlouho nezdržoval, když tolik pršelo.

„Čekám tu na vás," řekl.

Jako vždy měl na sobě elegantní civilní oblek s tenkým proužkem. Jako vždy z něho vyzařovalo arogantní vědomí síly.

Mířil a díval se na mě bez zachvění, jako skála. Pak sáhl levou rukou za záda a jediným trhnutím stáhl roletu. Byli jsme spolu zavřeni. Pak už zase držel zbraň v obou pěstěných rukou s bílými manžetami.

„Čekám tu na vás už od minulého čtvrtka, skoro pořád,"

Mlčel jsem.

„Minulý čtvrtek za mnou přišli dva policisté. Volal mi Georg Caspar. Z Jockey klubu mi sdělili, že na mne port?) jí trestní oznámení. Můj advokát mi řekl, že přijdu o bookmakerské oprávnění. Nebudu smět vstoupit na dostihové závodiště a možná že mě i zavřou. Proto na vás od minulého čtvrtka čekám."

Jeho hlas zněl zle, výhrůžně, otrlý hlas obchodní džungle.

„Policie přišla taky za mým bratrem, do laboratoři. Bratr přijde o místo, o kariéru. Těžce se k ní propracoval."

„To mě nedojímá. Oba dva jste hazardéři, riskovali jste a prohráli. Máte smůlu."

Oči se mu zúžily a hlaveň kulovnice nepatrně poskočila, jak to s ním škublo.

„Přišel jsem udělat, co jsem řekl."

Riskoval jsem... prohrál... měl jsem smůlu.

„Čekal jsem tady poblíž, věděl jsem, že se nakonec musíte vrátit. Dříve nebo později jste se vrátit musel. Stačilo si na vás počkat. Skoro všechen čas od minulého čtvrtka trávím čekáním na vás. Dnes jste se konečně vrátil... ale s kamarádem. Chtěl jsem vás mít jen pro sebe... čekal jsem dál. Vrátil jste se sám. Věděl jsem, že nakonec musíte přijít."

Mlčel jsem..,

„Přišel jsem udělat, co jsem řekl, co jsem slíbil, ustřelit vám ruku." Odmlčel se. „Proč neprosíte o milost? Proč si sakra nekleknete a nežebráte?"

Neodpověděl jsem. Ani jsem se nepohnul.

Nevesele se zasmál. „Ta výhrůžka vás vůbec neodradila, co? Aspoň ne na dlouho. Myslel jsem, že vás přece jen odradí. Nedovedl jsem si představit, že byf!někdo dokázal riskovat, že bude bezruký. Že by to někdo riskoval pro mne, pro takovou blbost! Jste blázen, jste prostě blázen."

V zásadě jsem s ním souhlasil. Všechno se ve mně chvělo a já jen doufal, že to na mně neuvidí.,

„S váma nic nehne, co?"

Hraje si se mnou. Musí přece vědět, jak se bpjím. Každý by v takové situaci měl strach. Chce, abych se potil... abych se plazil po zemi, prosil... ani mě nenapadne... ne!

„Přišel jsem dodržet slovo, sedím tu už celé dny a uvažuju o tom. Představuju si vás bez ruky, jen dva háky z umělé hmoty."

Kašlu na tebe, říkal jsem si.

„Dnes jsem začal uvažovat o sobě. Ustřelím Sidu Halleyovi ruku. Dobře. A co bude se mnou?" Upřeně se na mě díval. „Užiju si trochu zadostiučinění, když vás odrovnám, když z polovičního mrzáka udělám úplného kripla. Pomstím se, nádherně, odporně se pomstím. A co pak? Dostanu deset let. Za těžké ublížení na těle člověk taky může dostat doživotí, aspoň ve zvlášť závažných případech. Bezrukého by mohli považovat za zvlášť závažný případ. O tomhle jsem uvažoval, když jsem tu tak celý den seděl. Taky jsem si představoval, jak by mě asi v tom vězení milovali, kdybych tu ruku ustřelil právě vám. To už by bylo lepší vás rovnou zastřelit. O tom jsem taky uvažoval."

Napadlo mě, že smrt by opravdu asi byla lepší řešení.

„Dnes večer, po tom nekonečném čekání, jste se na deset minut vrátil a zase jste odjel. Představoval jsem si, jak hniju za živa za mřížema rok po roce a jak se proklínám, že jsem neměl víc rozumu a nenechal vás běžet. Nakonec jsem přišel na to, že mi ta vaše ruka nestojí za deset let vězení, deset let, jen pro pocit uspokojení, že je z vás totální mrzák, nebo že je po vás Těsně předtím, než jste se vrátil, jsem se proto rozhodl, že '.a neudělám, ale že vás donutím, abyste se plazil po břiše a prosil o milost. Taky by to byla dobrá pomsta. Připomínal bych vám tu chvíli celý život. Každému bych vy právěl, jak jste přede mnou lezl po kolenou, Všichni b-i se vám pošklebovali."

Panebože.

„Jenže já zapomněl, co jste zač. Vy prostě nemáte nervy. Nezastřelím vás. Nevyplatí se mi to."

Otočil se na patě a jednou rukou rychle vytáhl roletu.

Venku padal dál jemný, stříbrný déšť, jak drobné perličky. Do garáže proudil čerstvý, voňavý vzduch.

Chvíli ještě zasmušile stál, v ruce pušku, a díval se na mne. Pak mi vrátil to, o co mne připravil tehdy v té proklaté stodole.

Řekl hořce: „Vás nedokáže zlomit nic."